DUBBEL-NUMMER! 40 SIDOR FÖR 20 KRONOR

DIREKT AKTION

NR 5-6 JULI-SEPTEMBER 1997 PRIS 20 KR

SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

INNEHÅLL

nr 5-6/97

SÄPO avlyssnar miljöaktivister

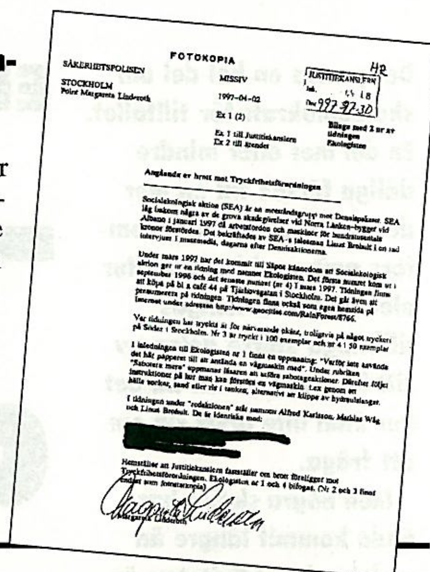
Säkerhetspolisen, Säpo, avlyssnar miljöaktivister som kämpar mot motorvägarna i Dennispaketet i Stockholm.

Detta enligt tidningen Ekologisten, som ges ut av radikala Dennismotståndare.

I april begärde Säpo att Justitiekanslern, JK, ska utreda om den radikala miljökampstidningen Ekologisten gjort sig skyldig till tryckfrihetsbrottet uppvigling. Av Säpos anmälan framgår att de olagligt har telefonavlyssnat redaktionen. De skriver nämligen om uppgifter som inte tryckts i tidningen, utan bara diskuterats mellan redaktionsmedlemmarna över telefon.

JK har redan beslutat lägga ner utredningen om tryckfrihetsbrott, men har lämnat vidare ärendet till allmän åklagare, som ska utreda om tidningen gjort sig skyldig till uppvigling enligt Brottsbalken. Om han väcker åtal och tidningen blir fälld, kan de ansvariga dömas till böter eller fängelse i max sex månader.

Läs mer på sid 10

FOTOKOPIA

SÄKERHETSPOLISEN
STOCKHOLM
Poirot Margareta Linderoth

MISSIV
1997-04-02
Ex 1 (2)
Ex 1 till Justitiekanslern
Ex 2 till ärendet

JUSTITIEKANSLERN
Ink. 18
Dnr 997-97-30
HR

Bilaga med 2 nr av tidningen Ekologisten

Angående ev brott mot Tryckfrihetsförordningen

Socialekologisk aktion (SEA) är en motståndsgrupp mot Dennispaketet. SEA låg bakom några av de grova skadegörelser vid Norra Länken-bygget vid Albano i januari 1997 då arbetsfordon och maskiner för hundratusentals kronor förstördes. Det bekräftades av SEA-s talesman Linus Brohult i en rad intervjuer i massmedia, dagarna efter Dennisaktionerna.

Under mars 1997 har det kommit till Säpos kännedom att Socialekologisk aktion ger ut en tidning med namnet Ekologisten. Det första numret kom ut i september 1996 och det senaste numret (nr 4) i mars 1997. Tidningen finns att köpa på bl a café 44 på Tjärhovsgatan i Stockholm. Det går även att prenumerera på tidningen. Tidningen finns också som egen hemsida på Internet under adressen http:www.geocities.com/RainForest/8766.

Var tidningen har tryckts är för närvarande okänt, troligtvis på något tryckeri på Söder i Stockholm. Nr 3 är tryckt i 100 exemplar och nr 4 i 50 exemplar.

I inledningen till Ekologisten nr 1 finns en uppmaning: "Varför inte använda det här papperet till att antända en vägmaskin med". Under rubriken "Sabotera mera" uppmanar läsaren att utföra sabotageaktioner. Därefter följer instruktioner på hur man kan förstöra en vägmaskin t ex genom att hälla socker, sand eller ris i tanken, alternativt att klippa av hydraulslangar.

I tidningen under "redaktionen" står namnen Alfred Karlsson, Mathias Wåg och Linus Brohult. De är identiska med:

[redacted]

Hemställer att Justitiekanslern fastställer om brott föreligger mot Tryckfrihetsförordningen. Ekologisten nr 1 och 4 bifogas. (Nr 2 och 3 finns endast som fotostatkopia)

Margareta Linderoth

D.I.Y.

Gör-Det-Själv-Punk

Det finns två sorters punk. Där den första grenen säger "allt är skit – skit i allt" säger den andra "allt är skit – vi måste göra något". Det är D.I.Y. – Do It Yourself.

Läs på sid 36-37

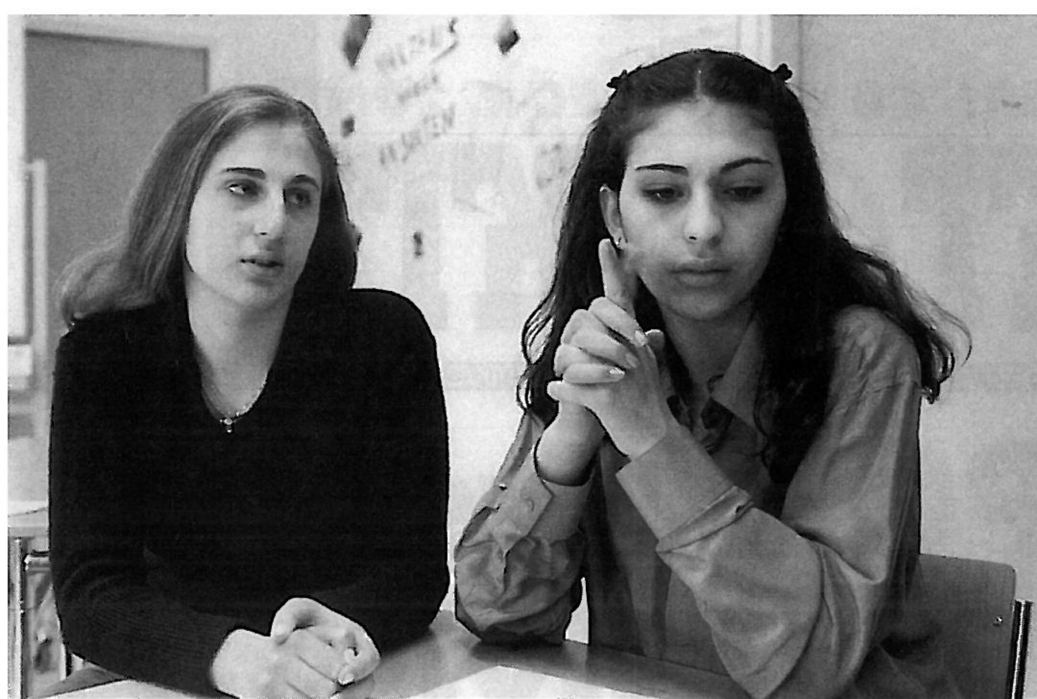
TUPAC AMARU

Efter massakern på de gerillasoldater från MRTA – Movimiento Revolucionario Tupaz Amaru – som ockuperade den japanska ambassadörens residens i Lima har organisationen dödförklarats. Men det är inte första gången. På sid 22-24 finns en bakgrund om organisationen, från den första aktionen till ockupationen i julas.

intervju med anarkorockarna i

saidiwas

på sid 16

Elever i Bredbyskolan i Rinkeby

– Många lä att vi är fö

Det pratas en hel del om skoldemokrati för tillfället. En del mer eller mindre dåliga försök till en mer demokratisk skola genomförs runt om i landet. Hur eleverna som tvingas tillbringa större delen av sitt liv i skolan vill ha det har man inte brytt sig om att fråga.

Men några skolor har ändå kommit längre än andra, elevaktiviteten är större och lärarstyrningen mindre. Det är värt att lyftas fram. Bredbyskolan i Rinkeby är en sådan skola. Den har till och med fått pris för det. I lärarummet hänger ett foto av skolans rektor mottagandes priset. Eleverna som jobbat fram det mesta ser man inte skymten av. Vad tycker de?

Direkt Aktion träffade tre elever för att höra deras åsikter. Ayla, Maria och Sayem går i nian. I deras klass har ingen svenska som första språk. Det är 15 olika språk representerade. Demokratifrågor och mångkulturella diskussioner hör till deras vardag.

Hur började ni engagera er i skoldemokratiska frågor?

Ayla: Det började i sexan. Vi läste läroplanen och tog reda på våra rättigheter, sen växte det mer och mer med tiden. Vi lärde oss argumentera för vår sak.

Maria: Idag är vi uppdelade i olika områdesgrupper som matråd eller mattegrupp. Representanterna för varje grupp för fram kamraternas åsikter och på så sätt kan vi påverka mer i alla beslut. Om vi tycker att alla lärarens förslag är dåliga lägger vi fram egna, men vi måste alltid ha genomtänkta argument. Det kan bli rätt mycket tjafs ibland. Många lärare tycker inte om oss, de tycker att vi är för kaxiga och är för ett traditionellt system.

Ayla: Jag tror att de egentligen inser att vi har rätt men de är rädda att bli av med sin makt!

Maria: De tror att bara för att de är lärare och vuxna så har de rätt, men de borde bara vara tacksamma att vi finns annars skulle de inte ha något jobb.

Sayem: Men vi får ändå igenom ganska mycket. Vi har till exempel valt att köpa in faktaböcker istället för läroböcker. Inom vissa ramar får vi själva bestämma vilka böcker vi ska använda oss av.

Jag tror att lärarna egentligen inser att vi har rätt men de är rädda att bli av med sin makt!

Ayla: Ja, så vi har inga klassuppsättningar på böcker. Vi får turas om med det vi har, eller springa ner till biblioteket.

Finns det saker som ni skulle vilja besluta om själva men inte får?

Maria: Jag tycker vi borde få välja vilka lärare vi ska ha, det är ju vi som ska dras med dem. Är de dåliga är det vi som blir drabbade!

Könsdiskriminerande lärare

Ayla: Vi frågade vår rektor om det, och han sa att inte idag men om några generationer kanske vi har rätt att välja våra lärare.

Sayem: Förut hade vi en lärare som vi vantrivdes med, och det sa vi. Jag tror att det är delvis därför som han fick sluta.

Maria: Just det, han gillade inte oss och vi gillade inte honom. Vi tyckte att han var en könsdiskriminerare. Killarna var alltid hans favoriter!

Hur går ni tillväga för att lägga upp en lektion så demokratiskt som möjligt?

Sayem: Vi brukar arbeta utifrån ett tema. Då börjar vi diskutera kring temat. Lektionen bygger mycket på

Maria (med svart hår) och Ayla går i nian i prisbelönta Bredbyskolan i Rinkeby. Här pågår ett försök att göra skolan "elevaktiv" snarare än "lärarstyrd".

rare tycker
kaxiga

våra åsikter om saken. Vi börjar inte med att titta i böcker.

Bestämmer ni förväg vad som ska diskuteras under en lektion?

Sayem: Nej, det uppstår ofta spontana diskussioner. Vill man få igång en debatt i vår klass ska man prata om religioner. Då har alltid alla något att säga. Men vi har stor respekt för allas religioner. Pratar vi om buddhismen så försvarar vi den, även om vi inte har någon buddhist i just våran klass.

Vad tycker ni om betygsystemet?

Maria: Man måste ha bra betyg för att kunna söka vidare efter högstadiet. Så det gäller att plugga hela tiden. Man kan inte träffa vänner på kvällarna, hela fritiden går åt till läxorna.

Bättre om kunskapen var viktig

Ayla: Man tänker på betygen hela tiden. Egentligen skulle det vara bättre om det var kunskapen som var viktig och inte betygen. Om vi fick lära oss saker som vi verkligen behöver i livet.

Stöter ni på fördomar om erat område och er skola?

Maria: Det finns en massa fördomar om Rinkeby. Att det skulle vara mycket våld och kriminalitet, men jag har aldrig sett knark i hela mitt liv och inte vapen heller.

Ayla: När vi gick i sjuan så åkte vi till Malmö och träffade en sjua i Rosengård som är ett område typ Rinkeby. Det finns samma fördomar om dem. Det var bra att träffa dem för det fanns så mycket likheter så vi kunde prata om vad som behövdes göra. De hade jättemycket idéer och det hade vi också.

Jag tycker att vi ska få välja vilka lärare vi ska ha. Det är ju vi som ska dras med dem.

Maria: Det var så kul för de hade sitt eget språk. Varje förort har sitt språk. Vi har Rinkebysvenskan. Det är en blandning av en massa olika språk. Det är bra när man ska resa, alltid kan man säga något på varje språk.

Sayem: Ja fast annars är det ju inte så att vi går omkring och pratar Rinkebysvenska hela dagarna. Det är mest när man skojar för det låter mycket grymmare!

Maria: Man skyller allting på Rinkebyborna. Det är inte invandrarnas fel att de är arbetslösa, svenskarna släpper inte in oss. De ger oss inte en chans.

Invandrarna har ingen chans

Ayla: Min mamma går till arbetsförmedlingen varje dag men hon får aldrig något jobb. Hon har ingen erfarenhet från restaurangbranschen.

Maria: Just det, men Aylas mamma är jätteduktig frisörska. Det är ett fint yrke i Syrien, men här får hon inte en chans! Jag har själv provat att kalla mig Maria Andersson när jag ringde till en advokat för jag forskade om en grej till ett skolarbete. De trodde att jag var svenska så de släppte fram mig direkt. Hade jag sagt att jag var från Rinkeby skulle de sagt att advokaten var upptagen. Men de som tror skit om Rinkeby har aldrig varit här. Jag älskar Rinkeby om somrarna. Då är alla ute och promenerar och hälsar på varandra.

Sayem: Ja, när man är ute kommer det alltid någon man känner. Det händer alltid något.

Maria: Ibland, om jag är i stan kan jag bli rädd ifall jag skulle möta nazister. Men här finns inga, hit ut vågar de sig inte.

Sayem: Skulle de komma till Rinkeby skulle de inte klara sig länge!

TEXT: DHARANA FAVILLA
FOTO: RENÉ MARCA

Patrik Forshage, lärare på Bredbyskolan

– Det viktiga är att e

Patrik Forshage är lärare på Bredbyskolan. Han undervisar niorna i svenska som andra språk och SO.

Vad är speciellt med att undervisa i en mångkulturell klass?

– Egentligen ingenting... större vidhet. Alla är så olika. Så är det ju även i en så kallad etniskt svensk klass, men då är det lättare att bortse från det. Undervisningen är skapad för etniskt svenska medelklasspojkar.

– Det är inte så konstigt om flera inte passar in i den normen, inte heller i en svensk klass. Men i en klass där alla har invandrarbakgrund blir det så uppenbart att normen inte håller och då börjar man pröva andra arbetsätt.

Vilka misstag är vanliga när man undervisar i dessa klasser?

– När man upptäcker att eleverna har olika kulturer låter man dem presentera det genom att forska i sina ursprungsländer. Då utgår man från att kultur är detsamma som etnicitet eller nationalitet. Problemet med detta är att man kulturaliserar. Gör en individ till representant för en hel nation.

– Då tillskriver man dem en identitet istället för att ge dem möjligheter att skapa sig en egen. Undervisningen utgår från svenskt perspektiv och så ber man de bidra med något från sitt land. Eller deras föräldras hemländer, som de kanske själva aldrig har varit i.

– Själv har jag en pappa från Halmstad, tänk dig att min lärare säger "Idag ska vi lära oss om Stockholm. Men du Patrik som har en pappa ifrån Halmstad, kan väl berätta utrifrån ett Halmstadperspektiv om Stockholm?". Risken finns att man dömmer ut och sätter etiketter på elever, talar om för dem att ," vi ser dig i första hand som turk".

Alla invandrare vill inte bli pizzabagare

– Eleven kanske är inne i en fas då han ser sig själv som musiker, eller förälskad eller student, eller turk, men inte nödvändigtvis turk. Detta visar sig tillexempel när man ger eleverna i uppgift att skapa ett konstgjort företag, så att de på ett naturligt och roligt sätt ska syssla med matematik. Uppgiften presenteras genom att tala om att de ska starta en pizzeria. Hade det varit elevernas förslag skulle det vara helt okej, men det är bara lärarens fördomar om vad en invandrare ska ägna sig åt i framtiden. Man föreslår inte en juristfirma eller ett rockband, man föreslår en pizzeria, men i min klass har ingen drömmar om att driva en pizzeria.

Hur tycker du att man ska arbeta istället?

– Det jag pratade om nyss är ett mångkulturellt arbetssätt, jag tycker man ska gå ett steg längre och jobba på ett inter(mellan-)kulturellt sätt. Det kräver en helt annan kulturdefinition. Kultur är inte bara var man en gång föddes, kultur är grundlagt på normer och värderingar som individen utvecklar genom sina relationer, sin socialisering eller var man för tillfället bor. Den kultur du har är inte given för alltid, den är inte statisk utan förändras hela tiden. Man intreserar sig inte för kulturstoff utan för erfarenhetsstoff. Konkret kan det gå till så att istället för att arbeta med vikingatiden eller andra svenska storhetstider så blir uppgiften "ett historiskt skeende som var viktigt".

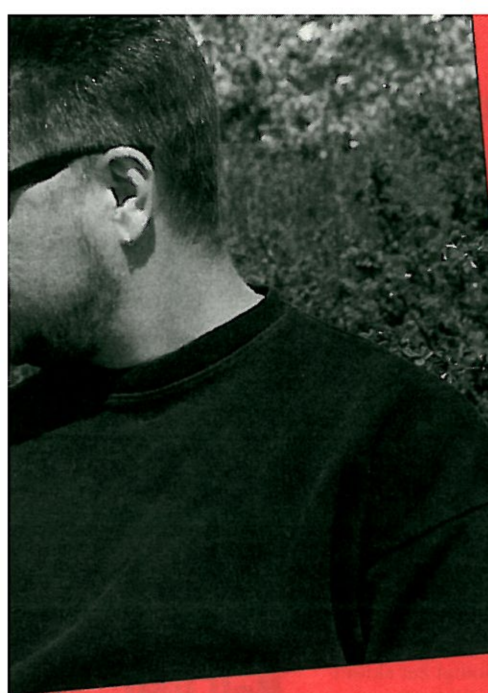
Eleverna ska inte vara aktiva en i taget och på lärarens uppmaning, utan alla på en gång och för att de har ett behov av det.

Ifrågasättande viktigt

– I USA, där mångkulturella samhällen har funnits så länge, har det utvecklats två rörelser: *Core curriculum movement* hävdar att det finns vissa kunskaper som alla oavsett kön, ålder, etnicitet eller värderingar måste ha för att klara sig i samhället . Medans den andra rörelsen *Multicultural education movement* menar att det inte finns någon viktig kunskap utan att kunskap *blir* viktig när någon utifrån sina erfarenheter normer och värderingar finner det intressant och ger det en betydelse.

– Jag tycker att man hela tiden måste ge elever möjligheter att bearbeta stoff utifrån egna erfarenheter. Att de börjar ifrågasätta och ställa frågor, typ "vilka regler är viktiga, och varför". Så att det blir ett möte mellan kulturer istället för en presentation av dem. Visst sker det kulturkrockar när olika människor möts, men det viktigaste är hur man bemöter det.

Har tjejer med invandrarbakgrund en ärligare chans att göra sig hörda i en mångkulturell klass?

Patrik Forshage, Maria och Aylas lärare, tycker det är ett problem att vissa lärare har många omedvetna fördomar om människor från andra länder.

leverna ifrågasätter

– Det är inte riktigt så enkellt, men visst det är en del i att man ser elever som skilda individer. Om det blir självklart att i skolan ifrågasätta normer och regler, kommer tjejer att ta mer plats.

Elevaktiv skola

Vad är skillnaderna mellan elevaktiv och lärarstyrd undervisning?

– I en lärarstyrd lektion pratar läraren två tredjedelar av lektionen. En tredjedel ska då fördelas på ca 30 elever. De som inte har tillräcklig social styrka att gå emot den hierarki som skolan fortfarande är, kommer inte att kräva sin andel av lektionen.

– Det är inte meningen att elever ska vara aktiva en i taget och på lärarens uppmaning, utan alla på en gång och för att de har ett behov av det.

Vad är lärarens viktigaste roll?

– Att styra in elever på det som intresserar dem. Att stötta dem i deras relationer till varandra och i deras samarbete.

Dina elever säger att du är en kompis, drar du någon gräns mellan kompis och lärarrollen?

– Om du pratar med dem en längre stund tror jag inte att de säger att jag är en kompis, utan en ganska bra vuxen. För vare sig man vill eller inte så är man en auktoritet som lärare. Att vara medveten om det är inte detsamma som att utnyttja situationen. Jag tar det de säger på stort allvar, men när de kommer till mig är de inte ute efter en kompisrelation.

Vad tycker du om den elevdemokrati som praktiseras på skolor och som inebär att elever och lärare sitter i en styrelse och tar beslut?

– Alla försök är hedervärda, men för att kunna genomföra elevdemokrati, räcker det inte med att några få av dem sitter med i en styrelse. Alla måste vara med, i allt från att planera lektionerna till att sitta med i styrelser. Då får de kompetens till att kunna utrycka sig i större samanhang. För att de ska kunna påverka behöver de ha stor insyn.

Betyg är onödigt

– Ge dem ett tillfredställande syfte. Jag måste alltid ha ett syfte bakom det jag genomför med dem. Tycker de att syftet är dåligt kan vi tillsammans diskutera varför det är det och hur vi kan gå tillväga istället. Men om jag inser att jag inte hade något tanke med det hela, då lägger vi ner på en gång och gör något annat istället.

Vad tycker du om betygsystemet?

– Det nya betygsystemet är något bättre än det förra eftersom det är målrelaterat vilket innebär att de kommer att ha större möjligheter att påverka sina betyg. Men egentligen är det lika onödigt som det gamla. Det är enbart en bättre form av något som inte alls behövs.

Har du stött på rasism riktad mot elever från lärare?

– Den öppna fördomsfullheten är ett litet problem, den omedvetna är mycket större. En gång skulle en lärare, som jobbade i en mångkulturell skola, träffa mina elever. Hon var inte alls intresserad av att höra deras idéer utan vad hon ville var att vädra sina fördomar. Slängde ur sig saker som att tjejerna inte duschade efter gymnastiken eller att några elever åt med händerna.

– Men hon fick svar på tal. Eleverna svarade att om hon tyckte att det var ett problem att tjejerna inte ville duscha i skolan kunde hon helt enkelt ge dem längre rast, så att de hann hem och duscha. Och att det är självklart att man äter viss mat med händerna. I Tanzania äter man mat som passar att äta med händerna, det passar ju inte om man får potatis och brunsås. Och de frågade henne hur hon gör när hon äter hamburgare.

Assimileringstänkande

– En annan gång satt jag med på ett föräldrarmöte där en lärare sa till föräldrarna att deras barn var trötta och okoncentrerade därför att "ni har den där ramandan månaden eller vad det heter då ni inte äter". Han var nonchalant och hade inte ens brytt sig om att ta reda på fakta om Ramadan eller åtminstone frågat föräldrarna och intresserat sig. Han sa att de själva fick ta ställning till hur de skulle göra.

– Jag blev förbannad, han ställde dem inför ett omöjligt val: antingen kunde de välja sin religion, med allt vad det innebär, deras kultur och familjemönster, eller också kunde de välja akademisk framgång för sina barn. Det handlar om assimileringstänkande.

– Hans jobb är att skapa de möjligheter som gör att de inte behöver välja. Klarar han inte av att anpassa sitt arbete efter de rådande förutsättningarna, ska han inte arbeta där!

Hur vill du se framtidens skola?

– Det arbetsätt som jag har beskrivit är bra. Men man ska inte stanna där, man måste hela tiden gå vidare. Jag hoppas att framtidens skola inte enbart bygger på elevernas reflektioner utan att också lärarna ständigt reflekterar över vad de gör och vad de vill göra. Vad är vår roll och hur uppfattas vi? Vad förmedlar vi när vi presenterar innehållet i en bok som sanningen. Man har inte tänkt på det som en demokratisk fråga. Vad gör vi med den auktoritet som vi lärare besitter?

TEXT: DHARANA FAVILLA
FOTO: RENÉ MARCA

Global solidaritet!

En av de största förändringarna i världen under den senaste 25-årsperioden är övergången till en allt mer internationaliserad ekonomi. Över hela världen har valutaströmmar avreglerats, så att kapital mer eller mindre fritt kan föras mellan länder.

Produktion förläggs till de länder där de billigast produceras, oavsett vilken marknad de ska säljas på.

Vad innebär då detta för oss?

Till att börja med är det en hård stöt för den politik som kännetecknade Sveriges efterkrigspolitik fram till "systemskiftet". Det är svårt att beskatta kapital när det med ett "Enter" kan skickas till andra länder med lägre skatter. Det är svårt att kräva högre löner för arbetare i Sverige, när produktionen relativt enkelt kan flyttas till asiatiska frizoner med minimala löner, långa arbetsdagar och förbud mot facklig organisering.

Effekterna av "globaliseringen" av ekonomin ska visserligen inte överdrivas. Att flytta en fabrik från Sverige görs inte i en handvändning. Men det är lättare nu än för tio år sedan.

Vidare innebär globaliseringen ett akut behov av internationell solidaritet mellan fackföreningar och andra organisationer i olika länder. En nationellt "egoistisk" politik för att gynna de egna medlemmarna i ett land blir verkningslös när produktionen då riskerar att flyttas utomlands.

Idag tjänar industriarbetare i Sydkorea mer än arbetare i delar av Storbritannien. Sydkoreanska företag startar fabriker i Wales. När de militanta koreanska fackföreningarna strejkar för bättre villkor, hotar företagen med att flytta utomlands. "Tredje världen" finns mitt i Västeuropa. "Första världen" finns på alla kontinenter.

Bara genom stark internationell solidaritet kan arbetare och arbetslösa ha en chans i kapitalets katt- och råtta lek över klotet, på jakt efter de lägsta lönerna, de svagaste fackföreningarna, de sämsta arbetsrättigheterna, de lägsta bolagsskatterna.

Bara genom internationell solidaritet kan vi sätta press bakom våra lokala aktioner för drägligare förhållanden.

Men trots denna ökade gemenskap mellan arbetare i olika länder, vore det inte rättvist att säga att den nyliberala globala offensiven drabbar alla på samma sätt. I den rika västvärlden finns det ännu reserver att ta av – utom för de allra sämst ställda – medan det i stora delar av tredje världen inte finns någon buffert. Där är svält det enda alternativet till lönearbete.

Denna "Nya världsordning" bygger på en global arbetsfördelning där kunskapsintensiv, högteknologisk och högavlönad produktion sker i "kärnområdena" (västvärlden), enklare industrivaror produceras i "semiperiferin" (exempelvis Sydostasien, delar av Latinamerika och forna Östblocket), medan vissa områden, den egentliga "periferin" (resten av världen), är totalt beroende av en eller några få råvaror för exportinkomster, samtidigt som den största delen av ekonomin finns i den informella sektorn.

Vad gäller många områden i denna globala världsordning är det därför inte meningsfullt att tala om exempelvis facklig solidaritet. Indianerna i Chiapas, västsaharierna i Nordafrika, kurderna i Mellanöstern har inga eller mycket små fackliga organisationer, helt enkelt därför att så få lönearbeten över huvud taget finns.

Detta innebär självfallet inte att vi skulle ställa oss mindre solidariska till dem. Men här handlar det om stöd till befrielserörelser, miljöorganisationer, bondeorganisationer, kvinnoorganisationer och så vidare. Och att inse att stöd till dem inte handlar om "välgörenhet", utan är nödvändigt även för oss i väst. Globaliseringen angår alla.

Här finns en viktig poäng. En anledning till att slutet av 60-talet var en så pass framgångsrik tid för fattigas organisering för bättre villkor över hela jorden var vad som har kallats för "samtidigheten" i de sociala kamperna. Över hela tredje världen kämpade väpnade befrielserörelser och bondeorganisationer på landsbygden, fackföreningar, kvinno- och andra sociala rörelser i städerna, samtidigt som arbetare, kvinnor och studenter pressade makthavarna i kapitalets kärnområden.

Tillsammans blev det ett starkt hot mot den rådande ordningen. Genom denna samtidighet darrade makthavarna, pressade från alla håll samtidigt. Men kapitalet slingrade sig ur vårt grepp den gången.

Men det är dit vi måste komma igen. Nu mer än någonsin.

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av kulturföreningen Direkt Aktion. Ansvarig utgivare är Arwid Lund. I redaktionen ingår Lars Johansson, Henrik Alm, Dharana Favilla, René Marca, Nina, Anders Larsson och Markus Eriksson. Adressen är Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-15 58 57. E-post: direkt.aktion@usa.net WWW: www.direktaktion.home.ml.org Skicka gärna in artiklar, insändare, kritik eller beröm. Att prenumerera på Direkt Aktion kostar 80 kr för 6 nummer, eller stödprenumeration, minst 100 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7. Tryckt på Federativs Tryckeri.

"Var fjärde svensk är dum"

En hjärnskrynklare vid namn Håkan Eriksson har sent omsider insett att många elever utsätts för terror i skolan. Men naturligtvis är det inte skolans fel, utan elevernas. Var fjärde svensk är helt enkelt för dum för skolan och borde sättas på för dem mer "meningsfulla och värdiga" uppgifter, enligt Aftonbladet den 25 maj.

Att skolan alltid fullständigt har skitit i den enskilde elevens unika intelligens och alltid satt det kapitalistiska samhällsintresset i första hand verkar däremot inte vara några problem för Eriksson. Det är liksom självklart.

Frågan är inte hur dumma de svenska eleverna är, utan hur dum man får vara som psykolog.

Bara dumma antas

Amerikanen Robert Jordan, med 125 i IQ, ville av någon outgrundlig anledning bli polis. Men han antogs inte. Han var för smart.

Vad psykolog Eriksson säger om det vet vi inte. Själva anser vi att alla som vill bli poliser är dumma – oavsett IQ.

Polisen knarkar!

Expressen verkar inte heller ha allt för höga tankar om polisväsendet. Efter vansinnesingripandet mot unga husockupanter i Stockholm (se sid 8) den 4 juni skriver tidningens Peter Kadhammar:

"Använder cheferna på Stockholmspolisen illegala droger? Beslutet om den massiva insatsen verkar ha fattats under inverkan av ecstasy eller LSD, droger som ger en förvriden och totalt utflippad bild av verkligheten". Kadhammars slutsats: "Polisen är en samhällsfara".

Noll koll

I Metro läser vi om den berömda kårandan i snutväsendet. En polisinspektör försökte mörklägga en misshandel, men misslyckades för en gång skull. En 32-årig polisman dömdes för att upprepade gånger ha dunkat huvudet på en gripen man i hissväggen på Norrmalms polisstation. När en kvinnlig snut över ett dygn efter händelsen ville skriva en rapport om saken, menade inspektören att det inte "var nåt särskilt med det hela".

Noll tolerans

Och värre blir det. Nu studeras New York-polisens "nolltoleransnivå" av stockholmspolisen. Gunnar Gunmos vision är: "I framtiden kan polisen komma att ingripa mot personer som kastar skräp på gatan".

DA ser ett klart mönster i spaningsbil-

OBS! Ny E-postadress: direkt.aktion@usa.net

den: En dum, knarkande samhällsfara, med nolltolerans och utan pejl på läget som klubbar ner en sjukpensionär som tappat kolapappret – se upp.

Bästa snutbild

I D.A:s favvoblaska Svensk Polis (4/97) läser vi om en spännande tävling – "Bästa polisbilden". Snutbilder är ju något som anarkister brukar ha gott om. Adressen är som följer: "Bästa polisbilden", Svensk Polis, Box 12256, 102 26 Stockholm.

Alla ni som säger att pengar inte luktar bör slå till med något gulligt och skriva ert riktiga namn tydligt. Alla andra kan ju dränka vår favvoblaska i bilder på temat polis, polis, potatismos. Skicka gärna bidraget i någon lokal snutjävels namn. Eller omvänd strategi; skicka in potatismos-bilderna i Rodney Kings eller Osmo Vallos namn.

PS. Svensk Polis efterlyser också berättelser om polisminnen för publicering i sin tidning.

Folkpolis

En kompis till redaktionen var på vift i Tuzla nyligen och stötte oförhappandes på två svenska päron till snutar, som yttrade följande om de nya perspektiv på yrket som de fått på sin mångkulturella utflykt till Bosnien:

– Du vet här är polisen myndigheternas och regeringens, inte som i Sverige; folkets polis.

Volkpolizei, var ordet.

MÄNskliga poliser

Samma päron till snutar som var så stolta över att tillhöra vår svenska Volkpolizei var oerhört stolta över ännu en sak. Nämligen att se till att den bosniska polisen följer direktiven om "human rights". Hur de gjorde det kunde de inte riktigt svara på, men pinuppan på datorns skärmsläckarbild visade att de mest sysslade med mäns "rättigheter".

Förövrigt gick datapatiensen aldrig ut.

F.d. Albanien-trogna laddar om

Tidningen Folket i Bild/Kulturfront gör sig i nr 5/97 lustiga över DA:s kommentar om Albanien i förra numret. Uppenbarligen har dessa inte förstått skillnaden mellan anarki och anarkism. Nej, de är så förblindade att de inte förmår citera rätt det de försöker skämta om.

Onekligen kan det ju verka förvirrat om vi skrivit "anarki har inte rått i Albanien, däremot en uppfriskande grad av anarki", som vi citeras i FiB. Men så stod det så klart inte, utan "*anarkism* har inte rått i Albanien" osv. Det var ju det som var poängen – när människor gör uppror slänger de av sig auktoriteter och organiserar sig spontant i demokratiska former. En form av anarki = utan överhuvud, råder. Däremot saknades i det albanska upproret en medvetenhet om de specifika ideologiska kännetecken som utmärker anarkismen, som därmed inte rådde. Så svårt var det väl inte?

Kanske beror FiB:arnas känslighet på det här området egentligen på att de aldrig riktigt kunnat smälta störtandet av stalinistdiktatorn Enver Hoxha, för länge sedan god vän med Ordförande Mao, och länge omhuldad av FiB-arna.

Slutligen undrar FiB om "dessa politiska dårpippin inte dragit någon slutsats av anarkisternas framfart under spanska inbördeskriget eller har de blivit lurade av Ken Loachs historieförfalskning i *Land och Frihet*?".

Efter 60 år av stalinistisk historieförfalskning om spanska inbördeskriget börjar deras lögner brytas ner. Det tackar vi bl a Ken Loach för, och önskar att även FiB inser det så småningom. Och på frågan om vi inte lärt oss något av anarkisternas framfart så måste svaret självklart bli att det har vi visst. Bland annat att stalinister ständigt och jämt hoppar på frihetliga socialister när de känner sig hotade. Och att det är nödvändigt att försvara sig.

Sossar ljuger sig gula och blå

SSU-Gävleborg fortsätter att slå sig för bröstet utan anledning. I Kommunalarbetaren (9/97) läser vi att de har haft en otrolig framgång med medlemsvärvningen. SSU har tredubblat sitt medlemsantal till 220, "varav 50 är så aktiva att de kom till årskonferensen". Fantastiskt.

Thommie Lindqvist ser orsaken i den antirasistiska kampanj som SSU drivit på sistone. Biobiljetterna och gratiskondomerna hålls det tyst om.

Att bara 6 stycken, 2,6 procent av medlemmarna, pallrade sig ut den 30:e november när SSU försökte kuppa gävleskolornas antifa-gruppers demo, som samlade 170 pers (se D.A. nr 3) glömde han att säga... Att de några månader senare i ett försök till egen demo endast samlade ett 30-tal demonstranter från lika många föreningar – bland annat MUF – förträngde han också (som tur var nekade polisen tio skinnbollar att delta i demon). Att hans polare Roger Morin i samma veva gick ut i lokaltidningarna och sa att "gävleungdomarna inte är intresserade av antirasism" för att skyla över fiaskot, skrivs det inte heller om...

Och succén fortsätter. Första maj var hela 8 SSUare med i sossarnas tåg. 3,6 procent av medlemmarna. Fantastiskt.

Både Lundqvist och Morin har goda chanser att göra en fantastisk karriär i Gävles kommunpolitik, känd för att förtränga allt ifrån porrklubbsbesök till kontokortsaffärer.

Insikten att de klarar sig bra utan gräsrötternas stöd har de redan.

Brutal polisinsats mot fredlig ockupation

Den sista maj ockuperade några ungdomar ett gammal elverk på Södermalm i Stockholm. De krävde att huset skulle bli ett självförvaltat ungdomshus, utan inblandning av vuxna. Till saken hör att de flesta ungdomsgårdar har lagt ner i hela Stockholm de senaste åren, och på Södermalm finns inte en enda kvar. Men polisen slängde brutalt ut ockupanterna, och en fick köras till sjukhus.

Efter att ungdomarna gått in i huset, skrev de ett pressmeddelande som skickades till bland annat Expressen.

"Makthavarna kommer aldrig att ge oss ett hus, de redan tagit de få ungdomsgårdar som funnits. Vi måste gå till direkt aktion och visa politikerna att vi menar allvar", skrev de.

Ockupationen pågick några dagar, och huset började städas upp lite. På onsdagen sa polisen att de skulle storma huset om de inte ockupanterna lämnade det frivilligt. Men ungdomarna sa att de tänkte stanna kvar, men de tänkte inte använda våld för att försvara det.

Halv fem på torsdagsmorgonen kom så polisen. Och nu med besked.

Sparkades mellan benen

50 kravallutrustade poliser, med hjälmar, sköldar och pistoler, knackade på dörren. I huset fanns 14 ungdomar. De sprang upp på vinden och ställde sig på luckorna. Polisen sågade (!) då sig igenom luckan och började spruta in tårgas. Då fortsatte ockupanterna upp på taket.

Polisen började bära ner dem till gatan. När en av ockupanterna, Pontus Widebäck, spjärnade emot, sparkades han mellan benen av en polis. Hans handled vreds om, och när han ändå vägrade gå frivilligt, slogs han i magen.

– Jag låg på golvet och en polis satte foten i ryggen på mig så att jag inte kunde andas. Först när de andra skrek förstod han att han kunde kväva mig, säger Pontus till Aftonbladet.

Han kördes iväg till sjukhuset. Pontus har själv gjort en polisanmälan mot polisens övervåld under ingripandet.

Ockupanterna säger att de kommer att fortsätta kampen för ett ungdomshus i Stockholm.

Henrik Alm

Brev från en av ockupanterna:

– Att använda tårgas var helt sjukt

Jag var i huset när snuten stormade, och de misshandlade han som fick åka ambulans för astmaattacken inne i huset. På väg ner tog de honom genom tårgasrummet igen, sparkade honom i skrevet två gånger, slog honom i magen, och i det enda rummet med lyse i hela huset där de plockade in oss från taket tryckte de ner honom mot golvet mitt under anfallet så att han inte kunde andas. Vi fotade, men snuten öppnade min kamera så att filmen förstördes. Du kan inte gissa hur svinigt de betedde sig.

För att komma upp till oss försökte de såga i luckan som vi stod på med en motorsåg, tänk om de kommit igenom och sågat i våra fötter!

Allt detta våld mot oss, när vi sagt att vi inte skulle använda våld mot polisen.

Det här var bara ett hopplock av allt hemskt som inte kommit med i tidningarna, det hände mycket mer. Men bara att använda tårgas var helt sjukt, det används ju bara mot terrorister, typ.

Men ockupationen var en härlig tid, en massa barn på Sofiaskolan kom med mat och vatten varenda dag, en massa andra stödde oss också.

Bland det underbaraste med huset var att sitta på taket i solen.

Så jag ångrar ingenting. Men kampen går i alla fall vidare, vi tänker nog både ta ett nytt hus och demonstrera.

Titti

Skolkamp nu!

Lyckad kampanj i Stockholm

Folk från olika miljöer dök upp på SUF-Stockholms skoldemo.

Den äldste deltagaren var förmodligen Jan Berglund, SAC:s sekreterare och före detta lärare.

Vägra pröjsa mat och fika – ingen skola för de rika!, skanderades under demonstrationen.

SUF-Stockholm har under våren bedrivit en skolkampanj, som avslutades med en demonstration den 7 maj.

Kampanjen fördes under parollerna Självförvaltade skolor/ Stoppa plundringen av skolor och elever/ Stoppa indoktrineringen/ Nej till betygshetsen. En för ändamålet bildad skolgrupp har planerat, tryckt upp pamfletter och affischer, aktiverat sina kamrater att hålla bokbord på ett tjugotal skolor och slutligen arrangerat en demonstration. Demon, som samlade ca 150 pers, var en i högsta grad trevlig historia med många icke-SUF:are, musik på lastbil och glada ramsor som "Vägra pröjsa mat och fika – ingen skola för de rika".

Tal hölls av medlemmar i SUF-Stockholm och UFUB, Unga för Ungas befrielse.

– Skolan ljuger, den undanhåller information och låter oss bara veta det som den vill att vi ska veta, sa Martin, SUF-Stockholm, i sitt tal på Norrmalmstorg.

För att göra något åt den rådande parodin på elevdemokrati uppmanade han till bildandet av fristående skolgrupper.

Skolan vår arbetsplats

– Skolgrupper som tar direkt strid mot nedskärningar, som ser till att sviniga lärare får sluta, som stoppar mobbning, som skaffar sig inflytande över undervisningen, som jagar iväg nazister, som verkar genom direkt aktion, blockader och vad ni vill – det är bara att göra det!

Johanna i SUF-Stockholm var med och demonstrerade:

– Trots allt så är skolan vår arbetsplats och som medlem i SUF ser jag facklig organisering som grundläggande i kampen. Sedan SUF återbildades 1993 har mängder av tid lagts ner på antifascistiskt arbete, ockupationer, antiporrkampanjer och en massa annat. Visserligen lika viktigt, men vi är ju trots allt syndikalister. Paradoxalt nog har vår agitation på skolor varit högst sporadiskt och oftast förekommit tack vare enskilda elever som på korta raster och lärarstyrda "diskussionstimmar" försvarat våra idéer inför "klasskamraterna". I höst ska vi följa upp med skolpresentationer.

Men det är inte bara i Stockholm som skolor drabbas av unga syndikalisters hänsyslösa framfart mot hierarkier och hjärntvätt. I D.A.nr. 3 skrev vi om antifascistiska skolgrupper i Gävle och på Uppsala Universitet har ett studentsyndikat bildats.

Är ni intresserade av att jobba skolpolitiskt? Då kan ni beställa SUF Stockholms genomschyssta 28-sidiga pampflett om skolan och samhället, SKOLKAMP NU,där det bland annat står om skolans fostrande roll i ett kapitalistiskt, sexistiskt, rasistiskt och ungförtryckande samhälle, vår syn på friskolor och elevorganisationer och en radda tips om hur det hela kan göras bättre. Nedifrån alltså.

TEXT: NINA
FOTO: RENE MARCA

Säpo anmäler Ekologisten för uppvigling

Säkerhetspolisen, Säpo, begärde i april att Justitiekanslern, JK, ska utreda om den radikala miljökampstidningen Ekologisten gjort sig skyldig till tryckfrihetsbrottet uppvigling. Av deras anmälan framgår att Säpo olagligt har telefonavlyssnat redaktionen.

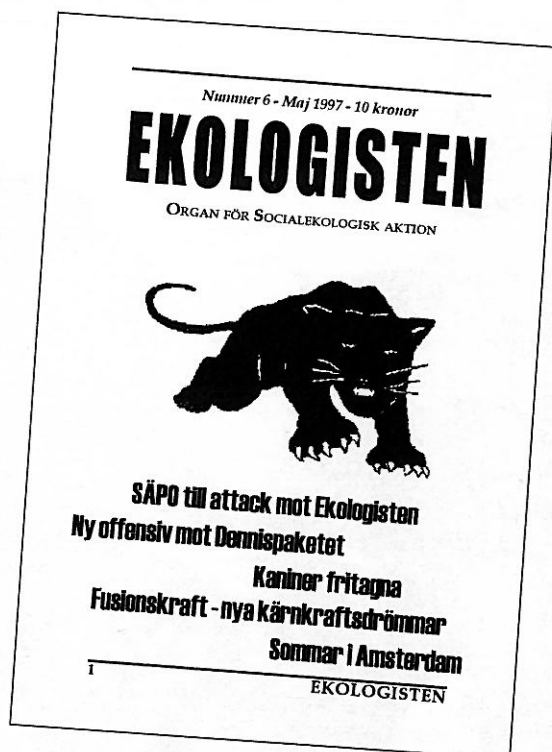
JK har redan beslutat lägga ner utredningen om tryckfrihetsbrott, men har lämnat vidare ärendet till allmän åklagare, som ska utreda om tidningen gjort sig skyldig till uppvigling enligt Brottsbalken. Om han väcker åtal och tidningen blir fälld, kan de ansvariga dömas till böter eller fängelse i max sex månader.

Orsaken till att JK lade ner målet, var bland annat att de inte lyckades fastställa ansvarig utgivare och tryckort. Här handlar det lite om juridiska spetsfundigheter, men för att kunna åtala tidningen enligt tryckfrihetslagen måste den vara en "periodisk skrift", och för att en trycksak ska vara det krävs bland annat vissa uppgifter om ansvarig utgivare, upplaga och tryckort.

Ekologisten har dock ingen ansvarig utgivare, och upplagan och vem som tryckt den står inte angivet. Alltså var oddsen för att kunna åtala tidningen rätt låga.

Linus Brohult, som ingår i Ekologistens redaktion, tror att det var därför Säpo tabbade sig och avslöjade att de telefonavlyssnat redaktionsmedlemmarna.

För att i sin JK-anmälan åtminstone kunna uppvisa att de hade någon information som tyder på att Ekologisten är en åtalbar periodisk skrift, skrev Säpo ut exakt i hur många exemplar varje nummer av tidningen tryckts. Detta trots att det inte står angivet i någon av tidningarna, utan bara diskuterats i telefon mellan redaktionsmedlemmarna. Alltså måste de ha avlyssnat deras telefoner.

Var avlyssningen olaglig?

– Ja absolut, säger Linus. För att Säpo ska få telefonavlyssna krävs att förundersökning pågår, och även då måste de få tillstånd först. Även om förundersökning pågår i ett annat ärende, får de inte använda eventuell spillinformation till det här.

Varför tror du att Säpo avslöjade sig?

– Antingen var de desperata, de ville visa JK att de hade åtminstone lite koll på tidningens mångfaldigande för att kunna få det till en periodisk tidskrift. Eller så ville de visa oss att de minsann har koll på oss. Eller också var det ren klantighet, den personen som gjorde anmälningen hade inte koll på exakt varifrån uppgifterna kom.

Anmälningen skrevs av Margareta Linderoth, som är chef för författningsskyddet, den avdelning inom Säpo som ska se till att rikets statsskick inte hotas.

Tror du att ni fälls i det allmänna åtalet?

– Nej, det blir svårt att fälla oss, men Brottsbalken ger inte samma skydd till skrifter som Tryckfrihetslagen, så det är svårt att säga.

Den formulering Säpo vill få till uppvigling är "Varför inte använda det här pappret till att antända en vägmaskin med?".

Under rubriken "Sabotera mera...!" i nr 1 av tidningen ges läsaren tips på hur man sabbar vägmaskiner, genom att till exempel hälla socker eller sand i bränsletanken eller vatten i oljepåfyllningen. Där varnas också för att klippa av sladdarna till batteriet eller punktera däcken, vilket utlöser en kraftig explosion.

Även denna artikel vill Säpo få fälld, trots att den avslutas med "**om** och i så fall **hur** och **när** sådana aktioner bör genomföras är en annan fråga".

Kommer ni att fortsätta skriva om sabotage?

Ja, ja, nu till sommaren planerar vi en aktionsguide, säger Linus.

Om Ekologisten låter intressant, sätt in 50 kr på postgiro 476 60 35-2 så får du fem nummer. Eller skriv till Ekologisten, Box 34089, 100 25 Stockholm

HENRIK ALM

Antirasister gripna i Malmö

Lördagen den 7 juni försökte SD-nördarna ha torgmöte i Malmö. Sverigedemokraterna var tio stycken, motdemonstranterna dryga hundratalet och av mötet blev inte mycket. Antirasisternas talkörer dränkte i stort sett helt rasisternas högtalarsystem.

Kanske var det det som fick den kraftigt uppbullade polisstyrkan – 6 piketer, 6 beridna snutar, allt som allt dryga tjugotalet snutar – att göra chock mot antirasisterna, som vägrade att backa när polisen beordrade detta.

Resultatet var det vanliga: fyra antirasister togs på Pl.13 och fick sitta av tre till fem timmar på häktet.

Förvånande var tyvärr heller inte den invandrarfientlighet som snuten gav uttryck för. En av de beridna snutarna skrek, enligt DAs källa, följande till sina kollegor om en invandrare som fanns på platsen:

– Ta den blattejäveln, följt av ord som "packet" etc.

Skolkamp lönar sig!

De två mest populära fritidsledarna i Källtorpsskolan i Kalhäll utanför Stockholm avskedades av skolledningen den 29 maj. Följden blev att en tredje fritidsledare sade upp sig i protest, och ett hundratal högstadieelever inledde en skolstrejk.

Eleverna satte sig på fritidsgårdens fik. Skolledningen ringde då polisen, som kom och körde ut eleverna eftersom "de inte fick strejka på skolans område".

Men de strejkande eleverna gav sig inte. De gick in i själva skolbyggnaden och krävde att skolledningen skulle berätta varför fritidsledarna avskedats. När rektorn vägrade säga något samtidigt som polisen försökte köra ut eleverna fick några nog, och enligt elever på skolan började några slå sönder fönster och stolar. Då kördes eleverna ut och skolan stängdes, klockan elva på förmiddagen.

Rektor Kerstin Edström vägrade sedan uttala sig till massmedia resten av dagen. Nästa dag hade hon emellertid tänkt färdigt: Ingenting har egentligen hänt!

– Det är bara en halv fritidsledartjänst som försvinner, säger hon till DN. Och om tumultet säger närpolis Lars-Anders Bengtsson:

– Allting gick lugnt tillväga, säger han. Och någon fönsterkrossning ägde aldrig rum.

Enligt rektorn var allt elevernas fel:

– Det som hänt beror på rykten som spritts bland eleverna. Ingen kommer att sägas upp, det handlar om en omplacering.

Skolkamp lönar sig, säger vi!

HENRIK ALM

Shellblockad i Stockholm

Den tjugonde april anordnade Snäckjägarna en demonstration mot Shells smutsiga aktiviteter i speciellt Nigeria.

Demon startade på Sergels torg och slutade i en blockad av en Shellmack på Strandvägen. Sammanlagt 40 aktivister deltog i blockaden som blev kortvarig då snuten var snabbt på plats. Men skam den som ger sig tänkte aktivisterna och försökte med nästa mack, för att bli iväg knuffade även därifrån. Som avslutning hälsade man på hos nigerianska ambassaden, men tyvärr var ingen hemma:

- I ren frustration utförde då en grupp tomater en kamikaze-attack mot ambassadens väggar och fönster, konstaterar Snäckjägarna i ett pressmeddelande.

Pepparkaksparty på gatan i Eskilstuna

Den 15 maj genomfördes en lyckad aktion i Eskilstuna

för en bilfri innerstad. Runt 30 personer spärrade trafiken i centrala stan och som vanligt dök snutarna upp, men den här gången kunde de inte stoppa aktionen. Aktionen fick god publicitet i lokala media. De som organiserade trafikblockaden ska nu dra igång en aktionsgrupp vars hemsida ni snart kan ta kontakt med via nätet: www.geocities.com/CapitolHill/Lobby/2706. På hemsidan är det meningen att ni ska hitta info om framtida aktioner och hur det har gått med tidigare sådana.

Halmstads FASA demonstrerade *inte* i Göteborg

"Anarkisterna från Halmstad kom till Göteborg för att demonstrera mot butiken Midgård. De möttes av 50 unga rasister och nynazister. Polisen fick en besvärlig lördag", skrev Expressen söndagen den 11 maj med sedvanlig kvällstidningsretorik.

Faktaunderlaget var också sedvanligt dåligt. I artikeln står det att det var SUF-Halmstad som arrangerade den antifascistiska demon mot nassebutiken Midgård i Göteborg. SUF-Halmstad skulle dessutom ha sökt tillstånd för demonstration enligt Expressen.

Hur Expressen kunde få för sig det, eftersom ingen sökt tillstånd för demon, är inte svårt att fatta. En aktivist i Halmstad ringde Expressen och fick det föga överraskande svaret att det var snuten som försett tidningen med den felaktiga informationen.

Som vanligt vill bängen söndra och härska genom att så split i den antifascistiska rörelsen.

Och nog agerade Expressen megafon så det räcker. Låter det inte ganska skruvat att SUF-Halmstad skulle arrangera en demo i Göteborg?

I övrigt då? Jo, snuten lade sin redan blöta näsa i spat igen och grep 14 antirasister, med motiveringen att demon inte blev så lugn som arrangörerna lovat polisen. När arrangörerna lovade det är som sagt fortfarande oklart eftersom ingen alltså sökt tillstånd...

En nyhet som faktiskt avviker från det vanliga mönstret är att Expressen inte skriver "så kallade antirasister" utan just antirasister. Om nassemusiken låter det däremot "så kallad vit makt musik", som om det blev mindre nassigt då.

LARS JOHANSSON

250 000 till Liverpool

SAC- Syndikalisterna har beslutat skänka 250 000 till de 500 hamnarbetarna i Liverpool.

Beslutet att skicka 250 000 kronor fattades av SAC:s centralkommitté på initiativ från Botkyrka LS och Skärholmens LS sedan det framkommit att ett 40-tal hamnarbetarfamiljer hotas av vräkning.

Konflikten i Liverpools hamn har pågått sedan September -95 och hittils har svenskt stöd kommit från SAC-Syndikalisterna och Svenska hamnarbetarförbundet.

Tilläggas bör att Liverpools hamnarbetare tillhör Engelska motsvarigheten till LO men att "vårat" sossefack inte lyft ett finger för dem. Pengar till Liverpool kan sättas in på SAC:s Internationella Solidaritetsfond PG 80 99 23 -6

(Skriv "Liverpool" på talongen.)

100 % Adrenalin

Nu är det nog! är namnet på ett försök att skapa en ny politisk musikrörelse i Sverige.

Nätverkets första steg är att ge ut en samlings-CD, 100 % Adrenalin, med kända och okända radikala band, bland annat Stefan Sundström, Johan Johansson, Refused, Dan Berglund, Perkele...

I framtiden finns planer på tidning, samlade spelningar och olika protestprojekt.

Målet är att vända likgiltigheten till ett engagemang underifrån och bygga upp en konstruktiv proteströrelse för framtiden.

Om du vill beställa CD:n, sätt in 125 kr på pg. 438 37 57-4. Om du vill ha mer information, skriv till "Nu är det nog", Box 315, 401 25 Göteborg.

Direktrapport från sossesverige

Har du svalt politikernas prat om att vi levt över våra tillgångar och att pengarna är slut?

Trodde du fortfarande att de ekonomiska åtstramningarna bara var något tillfälligt, ett nödvändigt ont på vägen tillbaka mot det socialdemokratiska folkhemmet?

Häromveckan talade Marian Radetzki, professor i nationalekonomi, ur skägget i TV.s Striptease och berättade hur arbetslösheten bör bekämpas. Bland annat...

Radetzki inledde med att göra skillnad på outbildade och utbildade människor.

De förstnämnda, som Radetzki betecknar som "Lågkompetenta och lågproduktiva" ska drivas tillbaka till skolbänken, ett fint svepskäl för att stoppa mer dynamit i klassklyftans gap. För att göra dem lite mer sugna på att lämna svetsbänken för studier på handelshögskolan ska lönerna ligga på max 5000 i månaden. Eller som Radetzky så pedagogiskt förklarar: "Det är inte många som producerar för mer än så och då kan inte lönerna ligga över 5000."

Reportern undrade vidare vad han tycker om arbetsrätt och att arbetsgivaren enligt vissa ska kunna avskeda anställda utan förklaring. "Ja, det är ett moment i flexibiliteten," blev det genomfolkliga svaret.

Han tycker naturligtvis också att arbetslösa ska dra sitt strå till stacken genom ytterligare ersättningssänkningar och då det lätt blir "omöjligt att etablera enpersonshushåll får man helt enkelt bo tillsammans". Det här handlar inte om att sparka på dem som ligger utan att "ge folk incitament att lyfta sig själv i håret och ta sig ur den situation de hamnat i." Eller som Radetzky också uttrycker det: "hungriga människor jagar mest".

Under den tio minuter långa intervjun hann han också stämpla strejker som terrorism och leverera kritik mot demokratin: "Demokrati tenderar att lamslå beslut och försvåra omställningar," säger han ungefär lika berörd som fluortanten när hon delar ut muggarna.

Om Radetzki nu var en tomte utan något som helst inflytande, skulle detta inte vara mycket att förfasas över. Men han är i fint sällskap. SNS är betalda för att utreda ekonomin i Sverige och bland hans kollegor finns Ulf Dahlsten (postchef), Sören Gyll (f.d. koncernchef för Volvo)och Erik Åsbrink (finansminister). Det är bara i ett socialdemokratiskt land som feta företagspampar tillåts sitta och bestämma arbetarnas villkor utan något som helst motstånd.

Dålig smak i munnen?

Var så god och skölj...

NINA

Tio månaders strejk i Mexico

Arbetarna på företaget Imprenta Morales Hermanos i Mexico har, enligt en kommuniké från IAAs (Internationella Arbetarassociationen) sekretariat i Madrid, strejkat i över tio månader mot arbetsköparens vägran att betala ut deras löner.

Den synnerligen otrevlige kapitalisten, Juan Antonion Morales Carrillo började redan innan att tömma företaget på fasta tillgångar som maskiner och annan teknisk uttrustning. Utrustningen forslade han sedan över till sitt andra företag Tlatoani de Mexico, där andra arbetare utför samma jobb som de på Imprenta Morales Hermanos gjorde innan de blåstes och började bråka.

Arbetarna på Morales håller en strejklinje utanför Tlatoani för att protestera och samla in pengar till sin rörelse Frente autentico del trabajo, FAT, (Genuina arbetarfronten) som dessutom har stämt företaget. Under denna process har de fått mycket stöd av frihetliga grupper som Collectivo Acción Libertaria, som uppmanar alla IAA-sektioner att solidarisera sig.

FAT pressar också det internationellt mer kända företaget Bacardi de Mexico att bojkotta det spritkartonger som de köper från Tlatoani-företaget.

Skicka protestfax till Bacardi S.A., (5)3-29 10 00, och till Tlatoani de Mexico, Ediciones Internacionales, S.A. de C.V., (5) 6-57 16 87. När ni gjort det så skickar ni kopior till Frente Autentico del Trabajo: 5-56 93 16

Massaker i Irak

Enligt uppgifter från Iraks Kommunistparti massavrättades över 650 politiska fångar i februari och mars i Abu Ghraib-fängelset i Irak.

Orsaken uppges vara att att Saddam-regimen är oroliga över att de kan tvingas ta emot internationella observatörer som inspekterar landets fängelser. De beslöt därför att "rensa" Abu Ghrain-fängelset, särskilt på de dödsdömda fångarna. De var oroliga för att observatörerna skulle ställa frågor om varför dessa dömts till döden.

Geronimo Pratt på väg att bli fri

Den amerikanske politiske fången Geronimo Pratt kan bli frisläppt vilken dag som helst efter 27 år i fängelse.

Den före detta Black Panther Party (BPP) medlemmen greps 1970 och dömdes 1972 för ett mord på en skolfröken. 16 gånger har han nekats överklaga domen.

Pratt föll offer för en fälla arrangerad av FBI-chefen J. Edgar Hoover. Han såg Black Panther som det främsta hotet mot USA:s "nationella säkerhet", och gjorde allt för att slå sönder organisationen.

BPP grundades 1966 för att de ville ha slut på de ständiga polisövergreppen på svarta.

Totalvägrare ändrar strategi

Den spanska antimilitariska rörelsen är västeuropas starkaste.

Och har varit så under lång tid, trots att straffen är mycket hårda. För totalvägran kan man dömas till allt mellan 2 år 4 månader och 1 dag till 6 års fängelse.

För att ytterligare skärpa konflikten med den spanska armén och visa på de fundamentala skillnaderna mellan den och det spanska civila samhället, väljer nu allt fler – enligt en anarkistisk grupp i Irunea/Pamplona som kallar sig Izar Beltza – att först låta sig inkallas för att få militär status, för att sedan totalvägra och oficiellt gå ut med det. Vilket leder vidare till arrestering av militärpolisen, militära rättegångar och ett speciellt militärt fängelse i Madrid, Alcala de Henares.

Förr har taktiken varit att vägra låta sig inkallas för att sedan leva under jorden.

Konflikten skärps nu eftersom det är militären som både kallar in totalvägrarna, arresterar dem och fängslar dem.

Den spanska antimilitaristiska rörelsen är just antimilitaristisk, och inte pacifistisk. Den är mycket medveten om att det aldrig blir någon fred om inte social rättvisa också införs. Rörelsen är för en social omvandling av samhället, och pekar dessutom ut militärens roll i försvaret av den rådande "ordningen".

Militärens roll har ändrats mycket de senaste åren enligt Izar Beltza. Kontrollen över landets interna liv har helt tagits över av polisen, och den yttre fienden har försvunnit med sovjetunionen, istället börjar militären mer och mer att fungera som en världspolis för imperialistiska intressen. Ofta bakom vackra ord om att försvara ordningen och de fattiga i världen, samt ge humanitär hjälp.

Vad som döljs bakom orden, enligt gruppen, är att när kapitalets marknader och teknik har blivit helt internationaliserad och kapitaltransaktioner över jorden går på några sekunder, då måste också den militära strukturen anpassa sig och bli så flexibel och snabb som möjligt – militär ska kunna sättas in när som helst och var som helst kapitalistiska intressen står på spel (alla minns "hjälpinsatserna" till Albanien). Trenden lutar därför mer och mer mot professionella arméer.

En slutsats av detta torde bli att den sociala revolutionen betonas än mer än själva akten av totalvägran i framtiden. Om det allmänna militärtjänsttvånget allt mer försvinner, blir totalvägrandet allt mindre viktigt.

Totalvägrarrörelsens nya, mer offensiva, taktik kan ses som en anpassning till denna nya situation, som en metod att sätta sökljuset på en allt mer professionaliserad militärs "nya", imperialistiska funktioner och vidrigheter. En metod att visa vilka intressen och vilken ordning militären egentligen skyddar.

Lars Johansson

Arbetslösa marscherar till Amsterdam

Runtom i Europa manifesterar arbetare och arbetslösa mot högerpolitik och utslagning. Senast under namnet Europamarschen, ett försök att samla motståndarna i en gemensam aktion.

Från nordligaste Finland till sydligaste Spanien, Glasgow, Sarajevo och flera andra håll kommer arbetslösa att marschera mot sociala nedskärningar. För att i mitten på juni sammanstråla i en jättedemonstration i protest mot EU:s toppmöte i Amsterdam.

Alla har sedan länge vetat att EU:s mål aldrig varit decentralisering, meningsfulla arbeten och humanare socialpolitik. Men att det folkliga missnöjet nu äntligen börjar ta form är intressant att se. Naturligtvis är de mäktiga bra på att kanalisera vreden, lägga en blöt filt över den. Men allt fler börjar se åt Bryssel i sin sökan efter de skyldiga.

Bland annat till fots, på cykel och skidor, i bussar och kyrkbåt (!) närmar sig Europamarschens budkavle målet och det är framförallt gräsrotsorganisationer och fackföreningar som är drivande krafter i Europamarschen. För Sveriges del har bland annat SAC-Syndikalsterna, Sveriges Arbetslösa Kvinnor (SAK)och miljöorganisationer anordnat manifestationer i Stockholm, Uppsala och Malmö men också på flera småorter.

Alternativmöte

11-16 juni ska så ett alternativt EU-möte hållas i Amsterdam, Holland och under flera dagar kommer frihetliga socialister, kommunister, miljöaktivister, fackföreningsaktivister och andra att besitta stadens gator. Workshops och mindre demonstrationer (Vad sägs om Motorcyclists for a democratic Europe?) ska hållas och kontakter knytas mellan aktivister från olika länder.

Tyvärr kommer Days of Chaos, en kopia av det årliga dräggpunkslaget som annars drabbar Hannover i Tyskland, att hållas samtidigt på samma plats. Enligt mig går det i föga frihetlig anda ut på att i stort sett att bränna, droga och krossa så mycket man hinner på ett par dagar och troligtvis kommer pressen rikta sina objektiv (eller ska vi säga subjektiv) blott efter lukten av blod och haschrök.

Men med tanke på att myndigheterna vill hålla staden ren under EU-toppmötet (jo, de ska visst också göra nånting den helgen, Maastrichtsnack blir det visst), så kommer kanske Days of Chaos väl till pass.

Amsterdams mäktiga har beordrat om total rensning av öppna ytor vilket betyder att uteliggare, narkomaner och prostituerade ska förpassas till periferin, gator spärras av och tulpanerna poleras. När maktens herrar diskuterar vidare polisiärt samarbete och större maktcentralism ska endast air conditionsurr och mineralvattensporlande störa. Lycka till, säger vi.

Nina

Turkisk operation inte så framgångsrik

Turkiet skryter återigen över att de har slagit ut den kurdiska gerillan PKK genom sin omfattande offensiv in på irakiskt territorium som inleddes den 14 maj.

Klart är att den turkiska armén har lyckats döda många civila. För första gången gick deras militära operation ända ner till Erbil, "huvudstad" i Iraks kurdiska område. Där gick soldater bland annat in på Kurdiska Röda Halvmånens sjukhus och avrättade patienter. Uppgifter talar om att turkiska stridsvagnar släpade döda kroppar genom Erbils gator.

Men vad gäller skrytet om att operationen skulle vara framgångsrik även mot gerillan säger PKK tvärtom. När turkiska militärer säger att de har dödats 2000 PKK-gerillasoldater, säger en PKK-talesman att de har dödat 791 turkiska soldater, byvakter (beväpnade kurder som slåss mot gerillan) och soldater från KDP, ett irakkurdiskt parti som samarbetar med Turkiet. På samma tid dödades 112 PKK-gerillasoldater. Fyra turkiska helikoptrar ska också ha skjutits ner, bland annat en med flera höga militärer ombord.

Stek dig inte på turkiska playor!

Bara en timmes flyg från Turkiets gyllene stränder leder turkisk militär ett brutalt krig mot den kurdiska befolkningen. Under krigets tolvåriga historia har fyra tusen byar bränts till grunden och tre miljoner byinnevånare blivit tvångsförflyttade.

Turismen är en av krigets viktigaste finansiärer. 20 procent av den turkiska statens BNP går åt till det blodiga kriget. Brotten mot de mänskliga rättigheterna i Turkiet är otaliga: 1996 arresterades över 20 000 av politiska skäl, varav nästan 500 var journalister. I år räknade sträcker sig de politiska straffen upp till 1.750 år. Förra året rapporterades nästan 400 säkra fall av tortyr, 190 dödsfall och 194 försvinnanden. Antalet dödsdomar mellan 1994-96 är 2.261 stycken.

När vi kommer till den statliga politiska censuren ser vi att 134 organisationer är förbjudna och 195 publikationer konfiskerade under bara förra året.

För mer information kontakta: Kurdistan Information Center, 10 Glasshouse Yard, London EC1, Great Britain. Telefon: +44-0171 250 13 15, Fax: +44-0171 250 13 17. E-post inan (snabel-a)dircon.co.uk

"I dag är vi alla lärare"

Sedan början av april hungerstrejkar argentinska lärare, anslutna till fackföreningen CTERA.

Hungerstrejken kallas för "Den vita strejken" och i likhet med "de galna mödrarna från Plaza de Mayo" har de blivit ett stort problem för den sittande regeringen, läser vi i Lärarförbundets tidning.

Strejken är en reaktion mot regerinens urusla skolpolitik som inneburit en försämrad skolmiljö – lärarnas lön har sjunkit istället för tvärt om och resurserna blir allt färre (känns det igen?). Regeringens skolpolitik har lett till att allt fler barn hoppar av skolan och analfabetismen har ökat markant de senaste åren.

Stora protestaktioner har genomförts i hela landet. Den borgerliga regeringens reaktion var som väntad våldsam och människoföraktande. Vid en strejk, med stort folkligt stöd, mördades en trebarnsmamma av den ditkommenderade polisen.

Lärarnas hungerstrejk har fått stort stöd från den argentinska befolkningen. Lärarna besöks dagligen av elever, intellektuella, fackföreningar m.m.. Fotbollsspelare spelar matcher med skyltar och banderoller: "I dag är vi alla lärare".

DHARANA FAVILLA

Ockupation av gruvarbetare

Två tusen bolivianska gruvarbetare ockuperade i början av maj en gruva vid namn Posoqoni i protest mot regeringens allt mer nyliberala politik och privatiseringar som göder ett fåtal men svälter ut folkets stora flertal.

Bolivianska gruvarbetare har varit stridbara en längre tid och har därmed fått känna av statens repression, förra året inträffade stridigheter vid en gruva som heter Casarpirca – stridigheterna kallas redan för "julmassakern" (masacre de navidad). Till saken hör också att Bolivias regeringschef Gonzalo Sanches de Lozada själv äger ett flertal gruvor.

Bolivias nationella federation av gruvkooperativ stödjer sina medlemmars ockupation och krav, samt förväntar sig ett postivt svar på strejken. de Lozado vägrar dock prata med gruvarbetarna och satte den 8 maj en tidsfrist för konflikten.

Skicka brev och fax som kräver att bolivias regering tar gruvarbetarnas krav på allvar, och att den löser konflikten genom dialog och förhandling – inte med militär inblandning som förra året.

Gonzalo Sanches de Lozada, Presidente de la Republica de Bolivia, Palacio Presidencial, fax: 591-2-392606 eller 591-2-391216. E-posta kopior till Nuevo Amanecer Press: Amanecer@cyberspace.com

Kravaller i Belgien och lidande i Sverige

I tidningen Metro (14/5) hittar vi en intressant artikel om arbetarrörelsens skiftande lynne i Västeuropa.

När Renault lägger ner fabriker i Belgien exploderar facket i direkta aktioner mot den omänskliga kapitalismen. Tåg blockeras, bilar välts framför ambassader i Bryssel och stadshusdörrar forceras, och fackliga kamraterna på andra bilfabriker i både Belgien, Frankrike och Spanien sympatistrejkar. När Ericsson lägger ner i Norrköping och Volvo flyttar verksamheten från Arboga då samlas folk till tysta protester på arbetsförmedlingar eller i bästa fall i något enstaka demonstrationståg.

Sven Svensson på LO-kontoret i Bryssel förklarar:

– Medan vi i Sverige och i Tyskland går i konflikt när vi har förhandlat i botten och inte kommer längre, är det så att i Frankrike tar man ofta till konflikt för att komma till förhandlingsbordet.

Nåja, det där med Tyskland stämmer kanske inte så bra, åtminstone inte när det gäller de vanliga fackmedlemmarna. För ett tag sedan forcerade tyska kolgruvearbetare kravallstaket med snutar, hundar och hela skiten, i protest mot att staten ville minska subventionerna till deras industri.

Internationella första maj-kortisar

Årets första majfirande blev våldsamt på många håll i världen; det visar denna korta överblick. Men på Kuba gick det fredligt till...

I Zürich i Schweiz demonstrerade 3000 anarkister och vänsteranhängare första maj. Och när demon slutade utbröt traditionsartat kravaller när 300 maskerade demonstranter slängde stenar och smällare mot polisen och kastade rödfärg mot en dagstidnings kontor.

I Sydkoreas huvudstad Seoul demonstrerade 7000 militanta arbetare och studenter och krävde President Kim Young-Sams avgång. Polisen sköt tårgasgranater mot demonstranterna, och kravaller utbröt. Även på många andra håll i Sydkorea blev första maj-firandena våldsamma. Demonstrationerna stöddes av den fackliga paraplyorganisationen KCTU.

I Istanbul, Turkiet, skadades minst 15 poliser och 11 demonstranter i sammanstötningar. Polisen använde tårgas och sköt i luften. 20 000 personer gick i första maj-tåget.

I Berlin demonstrade ca 10 000 personer med den revolutionära vänstern, som ordnade sin 10:e första majdemonstration i år. Redan natten innan hade flera lyxbilar bränts upp i staden. 330 personer arresterades när de störde ett högerextremt möte under dagen.

I Leipzig sattes 4500 poliser in för att förhindra sammanstötningar mellan fascister och antifascister, eftersom nazipartiet NPD skulle ha möte på första maj där. Men det mötet hölls inte. I stället höll 300 nazister möte i staden Münden, nära Kassel. Visst bråk uppstod med motdemonstranter.

För att avsluta denna runda med en fredlig första maj: I Havanna demonstrerade över en miljon kubaner, den största första maj-demon sedan revolutionsåret 1959. Demon ägnades Che Guevara, som dödades i Bolivia för 30 år sedan.

Demonstrationen var en stor framgång för Fidel Castos regim som pressas allt hårdare av USA:s embargo.

Anarkistiskt sommarläger

Liksom förra året arrangerar Libertären Jugend i Hamburg ett anarkistiskt sommarläger.

Förra året kom 300 anarkister med alla möjliga ideologiska förtecken: anarkosyndikalister, kommunanarkister, icke-våldshippies, autonoma anarkister, anarkafeminister, punkare, rådskommunister och frihetliga skolgrupper. I år hålls lägret mellan den 25 juli och den 3 augusti. Sista anmälningsdatum var den 12 juni, men det är nog inga problem om man anmäler sig senare. Skriv eller E-posta till: Zentrum der Libertären Jugend, Thadenstrasse 118, Kellereingang, D-22767 Hamburg, Tyskland, E-post: fauhh4aanarch.free.de

Fransk fascism växer sig stark

Front National, Nationella Fronten, får allt mer makt över det sociala och politiska livet i Frankrike. I de franska valen i maj fick partiet 15 procent av rösterna, vilket innebär 4 miljoner väljare. Partiet hade redan tusentals stadsfullmäktigeledamöter och hundratals regionalpolitiker, och fick nu en ledamot i Nationalförsamlingen. Men ett motstånd mot fascismen har också fötts.

Nationella Fronten startade som ett försök att samla en rad mycket små och fåniga högersekter på 70-talet: Alltifrån nynazister i Hitlerdyrkande L´Ordre Nouveau och nostalgiska partisaner från kolonialkriget i Algeriet (OAS), till katolska fundamentalister och monarkister fanns med. I valen vid den här tiden fick de runt en procent av rösterna.

1981 och 1984 ändrade sig detta genom en kraftig medianärvaro, delvis önskad av socialistpartiet i ett försök att splittra högern. Medias uppmärksamhet gjorde att partiet började växa, samtidigt som Mitterand införde de proportionella val som öppnade det franska parlamentet för fronten och dess ledare Jean-Marie Le Pen – gammal torterare från Algeriet-kriget.

Under de två senaste årtiondena har alla etablerade politiska partier, inte bara socialistpartiet, på flera sätt legitimerat NFs rasism och fascism. Högern har samarbetat i valallianser med dem och kommunistpartierna har under lång tid hakat på nationalpopulismen: köp franskt, producera franskt... etc.

Le Pen har skäl att vara nöjd. I det franska parlamentsvalet nyligen fick hans fascistiska parti Nationella Fronten 15 procent av rösterna.

Spelar på socialt missnöje

NF har kunnat spela på det allt större missnöjet med den ekonomiska situationen i landet. Deras rasistiska och populistiska trygghetspolitik flirtar öppet med en alltmer utsatt medelklass. NF har i mångt och mycket lyckats göra invandraren till syndabock för det franska samhällets förfall, trots att Frankrike idag inte har fler invandrare än för 20 år sedan. Arbetslöshet är dock oändligt mycket högre...

NF har i mångt och mycket lyckats göra invandraren till syndabock för det franska samhällets förfall, trots att Frankrike idag inte har fler invandrare än för 20 år sedan.

I samband med partikongressen i Strasbourg under påsken sade Le Pen: "Det är vi som är alternativet, eftersom högern och vänstern tänker på samma sätt". Tydligare kan det inte bli att fronten spelar på den parlamentariska (partipolitiska) och ekonomiska kollaps som drabbat inte bara Europa utan hela världen.

Fronten har delvis lyckats ersätta klassfrågan med nationalfrågan. I en TV-intervju som sändes i TV2 nyligen viftade Le Pen till exempel bort frågan om inte den politiska situationen i Algeriet var så pass farlig att man inte kunde utvisa alla algerier som fronten vill. Hans svar var att det var algerierna själva som kört ut fransmännen och att det med självständigheten kom det ett visst "ansvar". Algerier i Frankrike skulle därför som goda patrioter flytta tillbaks till sitt land och bygga upp det istället för att parasitera på kolonialmakten Frankrike. Skillnaden mellan samhälle och stat, mellan överklass och arbetarklass, samt att Algeriets nuvarande situation är en följd av kolonialstyret och fram tills idag fortsatt imperialism, existerar inte i hans och frontens nationalistiska och rasistiska värld.

Censur av det mångkulturella

Idag har NF den politiska makten i flera franska städer, främst i

fortsättning på nästa sida.

Rasistiskt, nyliberalt och populistiskt

För Front Nacional är inte rasismen bara ett medel att locka till sig främlingsfientliga väljare, utan den har en uttalad ideologisk grund. Raserna är olika, har olika kvalitet och går att inordna i en hierarki. Fronten är därför för ett apartheidsystem, men helst vill de deportera så många som det går så fort som möjligt.

Bruno Megret som i februari vann valet i staden Vitrolles, dundrade om att invandrarna skulle ut ur landet inom sju år. Men inte nog med det, i väntan på utvisningen skulle de hållas i särskilda läger, speciellt de "utan papper".

Till frontens rasistiska program hör devisen "nationell preferens", förtur åt de franska, som bland annat innebär att de vill att invandrare helt ska ställas utanför det sociala trygghetssystemet; att de inte ska ha rätt att söka bostäder i allmännyttiga företag, samt berövas rätten till barnbidrag. Apropå moderaternas nya invandringsprogram (se D.A. nr.4) kan nämnas att Svenska Dagbladet kallade frontens invandringspolitik för "pragmatisk".

När det kommer till NF:s ekonomiska politik så är den lika osammanhängande som fascisternas korporativism (klassamarbete under en stark ledare) alltid varit. Samtidigt som man flirtar med den alltmer utsatta medelklassen, så förespråkar fronten en utpräglad nyliberalism i andra sammanhang, med löften om skattebefrielse för höginkomsttagare och total företagsfrihet.

Lars Johansson

Fortsättning från föregående sida

landets södra delar. 1991 vann de i Toulon (se notis i DA nr. 2 om det rasistiska spelförbudet för en fransk rap-grupp), Marignane och Orange, i februari vann de i Vitrolles nära Marseille.

Och de har inte väntat med att använda sig av sin politiska makt. Speciellt aktiva har de varit på det kulturella området. I kommunala bibliotek håller de på att avskaffa mångfalden av information; FN stoppar prenumerationer på tidningar som de inte gillar, censurerar böcker skrivna av "kosmopolitiska" författare (till exempel den judiska författaren Marek Halter), samtidigt som de tvingar bibliotekarier att ta in fascistiska böcker och tidskrifter.

På samma sätt stryper de stödet till alternativa kulturföreningar som jobbar i förorter och liknande. De har bland annat försökt stänga en dansfestival, Chateauvallon, i närheten av Toulon.

Självklart ökar också polisens och de administrativa myndigheternas trakasserier mot invandrare i dessa städer.

Klassisk fascism

Rent organisatoriskt har fronten utvecklat en finförgrenat kontaktnät som rymmer småföretagare, katoliker, jordbrukare, professorer, jurister, gamla soldater, poliser och arbetare. Alla har sin korporation eller "Cercle". Ideologiska influenser har plockats ifrån såväl spanska falangister som italienska fascister.

Fronten har startat en mängd kulturföreningar, deras tidningsflora är stor, skyddande miliser och garden (typ SA-trupper) är upprättade precis som kvinnoförbund – som kämpar mot aborträtten och för födandet av "franska" barn – och ungdomsförbund. Den folkliga basen byggs via egna fackföreningar (ännu rätt svaga) och hyresgäst- och kvartersorganisationer.

Organisationslivet karakteriseras av sin hierarkiskhet och knäböjande inför ledaren.

Värst av allt är att NF har lyckats vrida hela det politiska klimatet i Frankrike åt ett mer och mer rasistiskt håll. Fronten har ett flertal "think-tanks", bland annat Club de l'Horloge och Grece, som skall fungera som "vetenskapliga" centra med uppgift att utarbeta teoretiska argument för det korporativa samhället, rasåtskillnad och andra antidemokratiska förslag.

Politiska livet åt höger

Resultatet är att både vänster- och traditionella högerpartier har intagit allt mer främlingsfientliga ståndpunkter. Det juridiska systemet har som följd blivit mer aggressivt mot invandrare.

1993 infördes en lag mot de "papperslösa" som innebär att invandrare som bott i Frankrike sedan länge blev fredlösa och hade att välja mellan att lämna landet och lämna sina eventuella familjer eller gå under jorden. För tillfället är nya främlingsfientliga lagar uppe till behandling i franska parlamentet, de så kallade Debrélagarna, som än mer kommer att inskränka invandrarnas rättigheter; det ska bli lättare att dra tillbaka uppehållstillstånd och utvisa folk oberoende av deras familjesituation.

Vänsterpartierna gör ingenting för att hindra det som händer. Istället ligger de lågt fram till valet 1998. Men trots denna strutstaktik från politikernas sida börjar ett folkligt motstånd att vakna till liv. Den 22 februari samlades 80.000 personer i protest mot Debrés politik i Paris.

Franska anarkister och anarkosyndikalister i franska CNT har varit med i försvaret av en kyrka i Paris förra sommaren där flyktingar hade sökt en fristad mot de hårda lagarna mot de "papperslösa". Snuten stormade dock kyrkan med ytterst brutala medel.

Det var i besvikelsen över att inte kunna utvisa de flyktingar man kört ut ifrån kyrkan, som myndigheterna fick idéerna till de nya lagarna som är på igång...

Motståndet växer

Vilken sida politikerna och juristerna står på är klart. I praktiken stödjer de fascisterna i Front National. Lika klart är det att anarkisterna står på den motsatta sidan tillsamman med flyktingorganisationer och andra utomparlamentariska och sociala rörelser.

Det är glädjande att se att minst 40.000 antifascistiska motdemonstranter (vissa källor har uppgivit att de var så många som 100.000) slöt upp i protesterna mot frontens partikongress den 28 mars i Strasbourg. I samband med protesterna blev det konfrontation mellan NFare, polisen och antifascisterna. 27 personer greps, fyra stycken var från NF.

Hur kampen slutar i Frankrike kommer att få återverkningar den antifascistiska kampen i hela Europa. Le Pen hotade under kongressen med att dra igång ett internationellt fascistiskt samarbetsprojekt:

– Inom några dagar kommer vi att etablera ett politiskt samarbete mellan våra länder. Detta sammarbete kommer vi att kalla för Euro-Nat, en sammanslutning av europeiska nationalister, sade han.

LARS JOHANSSON

Haft en jobbig dag?

– Haft en jobbig dag? undrade min far, när han såg mig krypa in genom dörren.

– Ja, jag har skrivit klart en artikel.

– Om vadå?

– Kvinnobilden i amerikansk film.

Min far suckade.

– Kan du inte skriva om någonting roligt istället?

– Roligt? (Hörde jag rätt?)

– Ja, någonting trevligt.

– Roligt! Jag skriver inte för att roa, jag skriver för att väcka opinion, sade jag upprört.

– Rödstrumporna har vaknat, hör jag.

– De har aldrig sovit!

Med ett bistert frammumlat "gubbjävel" försvann jag in på mitt rum.

Tyvärr var hans reaktion inte unik när det gäller feminism och väcker en viktig fråga:

Hur ska man väcka intresse för feminism hos män? Föreläsa om jämlikhet iförd clowndress? Prata pornografi i raffset?

Uppenbarligen tråkar vi ut dem med vanlig enkel debatt.

Varför? Jag vill inte tro att det faktum att förtrycket inte drabbar dem lika hårt, gör dem ointresserade. Vad säger männen själva?

– Sverige är jämlikt!

(Det finns inget problem)

– Det där får ni tjejer pyssla med.

(Det är en kvinnofråga)

– Bra att ni gör något, jättefint initiativ men jag hinner inte: a) komma på porrbutiksblockaden, b) skriva en artikel till er tidning, c) gå på föreläsningen om feminism men det är jättebra att ni gör något.

(Andra förtryck är viktigare)

– Jag ställer upp! (Sällsynt och utrotningshotat exempel)

– Sverige är inte jämlikt! Feminism är inte en renodlad kvinnofråga!

Jag har förståelse för att en person gör prioriteringar inom alla förtryck och saker det finns att kämpa mot eller för. Självklart är det omöjligt att vara totalt PK. Men varför prioriteras inte feminism?

Kvinnor kan uträtta mycket tillsammans men inte mirakel. Säger man att feminism är en fråga enbart för kvinnor, menar man med samma argumentation att bara invandrare ska kämpa mot rasism.

Vi kan kämpa mot uttalad sexism men hur ska vi kunna föra en politik som nästan halva befolkningen är ointresserad av? Omedvetenheten är enorm hos folk. Hur får vi fler män intresserade av feminism?

ANNIKA NORELL

saidiwa

Saidiwas har släppt sin andra skiva, All punk cons, vilken skiljer sig rejält från föregångaren. Bandet har influerats av en mängd nya musikstilar och resultatet liknar knappast den klassiska hardcore vi vant oss vid. Texterna är mer poetiska och harmonierar bättre med ljudbilden, men är knappast mindre politiska.

Bandet har bara mognat.

Direkt Aktion träffade Saidiwas när de var ute på turné med Bloodpath i maj. Mötet ägde rum i ett svettigt backstagerum på kafé 44 i Stockholm. Redan avverkade var orter som Sandviken, Oskarshamn, Lidköping och Linköping.

Vi börjar prata om skillnaderna mellan den första skivans mer pamflettartade texter och de nya mer poetiska. Det visar sig ganska snart att bandets sångare – tillika SUF-medlemmen – Erik, inte alls håller med om påståendet:

– Första skivan var mer splittrad. Jag skrev inte alla texterna och bandet hade inte bestämt vad det stod för, så texterna blev lite veka, även om förklaringarna gick mer rakt på sak. På den här skivan är konceptet mer klart och stilen mer enhetlig, berättar Erik som menar att han blivit bättre på att uttrycka sig.

– För mig är det tvärtom så att den här skivan är mer rak på sak som en pamflett, medan den första skivan var mer poetisk. Nu fokuserar vi på ämnen som är mer svarta och vita, där man kan gå på hårdare politiskt.

Sex av tolv låtar på den nya plattan handlar om feminism och saker som rör den antisexistiska kampen. Frågan känns som ett centralt ämne för Erik. Fast han vill inte att det bara blir ett rabblande av detaljer, som att USA:s regering kände till hiv-viruset sedan länge men sket i det bara för att det mest drabbade homosexuella, det är viktigt enligt honom att ha en helhetssyn på sexismen och se kopplingarna till andra förtryck, som till exempel kapitalismen.

– Vi vill se antisexismen i ett mer politiskt perspektiv, inte bara lyfta fram att kvinnor är förtryckta utan också visa på ekonomin bakom kvinnoförtrycket, argumenterar han samtidigt som han berättar att han på sista tiden har tänkt mycket på vilken roll han som man ska ha i den feministiska kampen.

Saidiwas är inte så mycket hardcore musikaliskt, men är det i attityden.

– Jag är ju antisexist, men jag vet inte om det är min huvudroll att stå på barrikaderna och skrika om att kvinnor måste organisera sig. Som kille handlar det mer om att bryta med min könsroll och dekonstruera den.

– Det finns killar som gör tvärtom men då tycker jag att det liknar en form av sexism, ungefär som att kvinnor inte klarar av sin egen kamp, avslutar han resonemanget.

En av anledningarna till att så många låtar handlar om sexism på All punk cons, är att hardcore-scenen i Sverige behöver en ökad antisexistisk medvetenhet. Det finns ganska mycket grabbighet i miljön. Men Erik menar att det händer en hel del, att det finns många positiva tendenser och att man åtminstone i Umeå anstränger sig för att få bort machoskiten.

– Det finns mycket debatt och i

as

södra Sverige har det startats ett nätverk av tjejer som heter Sisterhood, berättar han.

Bandet Saidiwas ser som en av sina uppgifter att politisera hc-scenen, men är också noga med att påpeka att hardcore handlar om att spela musik, ha roligt och turnera. När bandet bildades för två och ett halvt år sedan, så var det det handlade om.

– Det dröjde länge innan vi fick ihop låtar och började spela in. Vi var mer ett gäng hardcore-kids som ville spela i ett band utan så många mer tankar på det hela, berättar Erik, och Anders, en annan av bandets medlemmar, inflikar att det var först med Straight Edge as fuck II 1995 – en samlingsskiva från Umeå-scenen som kommer ut med jämna mellanrum – som det började bli lite ordning på bandets musik. På den tiden fanns det väl ungefär samma band i Umeå som nu, men musiken var mycket mer likartad. Det skulle vara hårt och skrikigt. Nu för tiden är hardcore-scenen mer uppblandad med allt ifrån pop till mer traditionella rockinslag. Kanske är det bara frågan om överlevnadsinstinkt. Att en musikstil inte bara hypas för att sedan dö ut:

– Den musikaliska uppsplittringen av hardcore-scenen kommer naturligt för det är ju varken kul att spela eller gå på spelningar om det inte finns någon utveckling, om det inte händer något, säger Erik, som menar att Saidiwas är ett av de softaste bandet när det gäller musiken, men snarare ett av de hårdare när det gäller attityden. Anders håller med.

– Saidiwas är inte så mycket hardcore musikaliskt, men är det i attityden, säger han.

Men vad står då hc-attityden för? Peter, en annan av bandets medlemmar, menar att ordet förändring är centralt för att förstå vad det handlar om. Erik håller med och tillägger:

– Precis, det är ingen enhetlig attityd där alla vill ha det på samma sätt. Det handlar mycket om att vara "positive kids" och säga något vettigt, istället för att supa bort sitt liv.

LARS JOHANSSON

Folkemakt – norska frihetliga socialister

Norska Folkemakt är en organisation i utveckling, som för närvarande finns i två norska städer. Intresserade sympatisörer finns i två städer till. De kallar sig frihetliga socialister och samarbetar med såväl anarkosyndikalister som den utomparlamentariska miljön kring Blitz.

Nyligen träffade jag Jonas, i tjugoårsåldern och eldsjälen bakom Folkemakt, och Harald, med ett långt frihetligt förflutet bland annat i tidningen Lönneslaven, på en rökig ölservering i centrala Oslo.

Initiativet till Folkemakt togs sommaren 1995 och är sprungen ur miljön kring det anarko-nihilistiska fanzinet KAOS? och det ockuperade huset Blitz.

Folkemakts stora inspirationskälla var den engelska anarkist-federationen Class War, men de hade även haft kontakt med svenska Folkmakt. Det första öppna mötet hölls i September på en lokal krog i en av Oslos mest förfallna innerstadsstadsdelar Gamle byn, och där bildades organisationen. Meningen var att de skulle börja med att organisera sig lokalt.

Sedan dess har Folkemakt varit i ständigt utveckling.

Folkemakt är frihetliga socialister. Trots att organisationen har en klar grund i den praktiska klasskampen omfattar Folkemakts sympatisörer frihetliga strömmningar från social-ekologiska anarkister i Porsgrunn, socialt engagerade anarkister i Trondheim till mycket medvetna klasskampsaktivister i Oslo.

SUF:s principer...

Folkemakt är, trots denna spridning, en ganska liten organisation med ungefär 25 medlemmar. Det finns en gemensam plattform. Grunden kommer från SUF:s principförklaring som sedan omarbetats ganska ordentligt.

I plattformen har de klassiska anarkistiska kraven om statens och den privata egendomens avskaffande en central plats. Det står även att de övertagna produktionsmedeln ska var tillgängliga för alla inom det nya samhället. Kapitalismen likställs med dagens samhälle och någon mer utvecklad definition undviks, eftersom alla ska kunna enas om det som står.

Intressant är att plattformen inte tar upp begreppet "medelklass".

Istället används ett väldigt brett klassbegrepp med rötter i den italienska autonoma marxismen. Det finns utsugare och utsugna, inget mer. Här räknas skolungdomen till arbetarklassen genom att de arbetar i en "global social fabrik" och producerar (sig själv som) arbetskraft åt kapitalet.

Folkemakt samarbetar bland annat med vissa av de ideologiskt inriktade aktivisterna kring Lönneslaven och anarkosyndikalisterna i Norskt Syndikalistiskt Förbund, som är IAA:s, den anarko-syndikalistiska internationalens, sektion i Norge. NSF-medlemmar har även skrivit i Folkemakts tidning. Men medan NSF-medlemmarna är något äldre och bedriver ett genomtänkt fackligt arbete ligger Folkemakts arbete mer på bas- och gatunivån. Och så klart samarbetar Folkemakt med den brokiga samlingen av utomparlamentariker på Blitz – men inte utan en viss kritik på många aspekter av denna miljö..

Första maj

Under årets första maj höll Folkemakt och NSF ett gemensamt frihetligt block i Oslos enade vänsterdemonstration – "radikal 1 mai". Efter demonstrationen höll de i ett späckat program på det klassiska anarkisthaket på Hjelmsgate. Där gästade Liverpool-hamnarbetaren Kevin Billsborrow, som höll i inledningen till den norska premiären av Ken Loachs nya dokumentärfilm The Flickering Flame. Marta och Monica Mauri, två kvinnliga kamrater från det spanska anarkosyndikalistiska facket CNT höll föredrag om deras kamperfarenheter, och Solveig Finstad från NSF berättade om deras kamp på SAS-hotellet i Oslo. Sedan var det sedvanlig fest in på småtimmarna...

Slut kontakter!

Folkemakt har som sagt en egen tidning som så klart heter Folkemakt. Den har en upplaga på 500 ex och har nyligen kommit ut med sitt andra nummer. I det kan man läsa mycket om nyliberalismen, men även om motståndet i Chiapas, atomprotester i tyska Gorleben, högerextremismen i Frankrike och en analys av 8 mars-firandet. Tidningen ger ett seriöst intryck.

Efter träffen med Folkemakt stod det klart för mig att det finns goda kamrater i grannlandet. Både Jonas och Harald var sympatiska och de utstrålade en genomtänkt frihetlig medvetenhet som vi i Sverige borde ha koll på. Vill du veta mer? Läs tidningen Folkemakt! Res och hälsa på kamraterna! Slut kontakter... med en organisation i utveckling...

KURT SVENSSON

Folkemakt
P.R. St. Olavsplass
N-0130 Oslo

Folkemakt
Strandveien 23
N-7042 Trondheim

Sommaren är här. För många innebär det första kontakten med socialen eller någon arbetsköpare. Även om sommarjobben inte står som spön i backen längre så kan det vara bra att veta vilka rättigheter som finns om man råkar få ett.

Direkt Aktion träffade Lennart Markebo, sekreterare för SACs industrifederationer, för att få lite överlevnadstips.

Vad är viktigast att tänka på om man får ett sommarjobb?
– Ja, till exempel ska du få ett anställningsbevis som klart talar om vilken typ av anställning, lön och hur lång tidsperiod det gäller.

Vad händer om arbetsköparen vägrar ge dig ett sånt?
– Ja, förutsatt att du är med i LS kan du begära förhandling. Om det inte finns något anställningsbevis så kan du faktiskt hävda att anställningen är fast, vilket oftast innebär att arbetsköparen backar. Men utan facklig organisation bakom dig har du inte mycket att komma med.

Något mer finstilt man ska akta sig för?
– Du ska nog kolla om semesterersättningen tas upp, ibland står det att den ingår, men om den inte gör det måste du säga till om det. Vanligtvis tar man ju inte ut någon semester när man bara jobbar någon månad. Semesterersättningen ska vara på 12-13% av lönen.

Heltid, halvtid, deltid?

– Sen är det jävligt viktigt att du inte glömmer att få klart besked om anställningens omfattning. Om det är heltid, halvtid eller till exempel 10 timmar i veckan. Se upp så att arbetsköparen inte skriver "anställning vid behov", då finns det egentligen inget innehåll i anställningen. Gillar de dig inte, ger de dig inget jobb.

Har du en anställning "utan innehåll" kan du få problem med till exempel socialen, eftersom de tycker att du ska leva på din lön istället. Även om jag tror att problemet är lättare att lösa nu än förr om åren.

Inget fack

– Ett annat ont är ju jobb som helt grundar sig på provision.

Ja, sådana jobb har ju blivit allt vanligare, eller hur?
– Ja, speciellt inom teleförsäljningsbranschen. Oftast finns det inget fack representerat, och oftast kan du vara den första fackligt anslutna på företaget. Har du skrivit på ett sådant avtal, då har du tyvärr godkänt det formellt, trots att det är sjukt.

Vilka rättigheter har en sommarjobbar när hon/han väl fått sitt anställningsbevis?
– Då kan de inte kicka dig hur de vill, eftersom de måste ha speciella skäl för att kunna förkorta anställningen. Dessutom har du full förhandlingsrätt och rätt att se eventuella kollektivavtal, vilket är viktigt eftersom många betalar mindre än vad de ska till sommarjobbare.
– Fast oftast skriver de ansvariga reformistiska facken ganska dåliga avtal för folk under 18 år, eftersom de bara är "sommarjobbare".

Du måste ta dig dina rättigheter.

Är det inte väldigt svårt att bråka och hävda sin rätt som ny sommarjobbare?
– Jo det är nog inte lätt. Om du märker att det är något som inte går rätt till och du tänker att "det här är svinigare än vad jag går med på", då får du göra en egen analys om det är värt att ta strid eller bita ihop eller helt enkelt bara dra därifrån.

Ta inte för mycket skit

– Något som är bra att veta är att om arbetsköparen har gjort något formellt fel, då kan du dra och ändå stämma dem på pengar. Fast jag ser väl inte det som någon politisk strategi precis.
– Det viktigast är ändå att du inte tar mer skit än nödvändigt. Att man får ta lite skit så fort man ger sig in i det ekonomiska livet, arbetsmarknaden, är oundvikligt. Inne på företaget har du sällan ens självbestämmande över din egen kropp, det finns regler för var du ska vara, hur länge och vad du ska göra i varje sekund. I arbetslivet finns inget av den skendemokrati som finns ute i det sociala livet.

Motmakt!

– Det enda som hjälper mot arbetsköparens makt är arbetarnas organiserade motmakt.

Några tips i kampen?
– Ja, att det inte räcker med att luta sig på de formella rättigheter som man har. Minst lika viktig är den egna kreativiteten och den direkta aktionen – för vilken bara fantasin sätter gränser. Även om det är viktigt att veta när man är laglig och när man är olaglig.
– Jag har ett exempel från posten här i Stockholm där jag jobbar. En brevbärare hade fått ett rasistiskt vykort att dela ut. Det enda hon kunde göra formellt var att lägga vykortet i ett kuvert, för det får man göra med saker som är kränkande, men istället valde hon att sätta upp det i hissen så att alla grannarna i trapphuset såg det.
– Gentemot posten var det "olagligt", men vad skulle posten säga? Du måste ta dig dina rättigheter.
– Fast det gäller att komma ihåg att den direkt aktionen inte är lika med spontan aktion. Direkt aktion betyder att slå direkt utan ombud, men man måste ha funderat igenom det hela, vilka de politiska konsekvenserna blir och hur långt man är beredd att gå i den bestämda situationen.

Lars Johansson

"Inga rena fingrar i en skitig å"

Om ETC och Fondmagasinet, vänstern och trovärdigheten

Först "avslöjandet". Det är inte så oerhört förvånande och kanske inte heller så bestickande för den drabbade. Men ändå. Det handlar om vänsterns trovärdighet.

Johan Ehrenbergs företag ETC Produktion AB står för den tekniska produktionen av tidningen Fondmagasinet, utgiven av Nordbanken Kapitalförvaltning AB.

Fondmagasinet är en tjusig fyrfärgstidning. Här kan den som har pengar få reda på vilka fonder som ger högst ränta. Det handlar naturligtvis inte om vilka sparböcker eller -bössor som helst. När den vanliga räntan ligger på 5-6 procent, ökade kurserna i allemansfonderna genomsnittligt 40 procent under 1996. Det var ett ovanligt bra år, med fallande räntor, höga företagsvinster och extremt höga aktieutdelningar. Nordbankens fondsparare blev 11,2 miljarder rikare under 1996, i genomsnitt 14 000 kr per sparare.

I övrigt kan sägas att a-kassan vid 1996 års ingång sänktes från 80 till 75 procent av lönen. Att socialbidragsnormen generellt sjönk under året, att barnbidrag, pensioner och studiebidrag sjunkit de senaste åren.

Och även om kursuppgången

I Fondmagasinet fylls sida upp och sida ner med hur man badar i den skitiga ån.

1996 var extrem så har kursutvecklingen på lång sikt legat långt över den "vanliga" räntan. Om man sparat största tillåtna summa sedan allemansfonderna infördes 1984, 222 600 kr, hade man den sista december 1996 650 000-700 000 kronor på sitt konto. En sammanlagd ränta på 300 procent, alltså!

Det hör till saken att inte vem som helst kan spara 222 600 kronor ens på 13 år. Men det är självklart inget tema i Fondmagasinet. Det är som Johan Ehrenberg skriver i sin bok "Pengar makt och alla vi andra" (1995):

Den rike förlorar aldrig

"Den rike förlorar aldrig /.../ Det finns inga verkliga förlorare i denna värld, de finns någon annanstans, bland dem som inte deltar."

I boken berättar Ehrenberg om hur han själv blir uppringd av en investeringsfond, som erbjuder Ehrenberg att investera 9 000 dollar i kopparpriser och D-mark, och lovar en 20-procentig vinst. På sex veckor! Ehrenberg skakas av insikten om hur lätt och snabbt man kan tjäna pengar, om man har några. Och hur svårt det är att inte dras med i spelet själv. Om man har pengar. "Inga rena fingrar i en skitig å", skriver han. "Men man måste ju inte bada".

I Fondmagasinet fylls sida upp och sida ner med hur man badar i den skitiga ån.Nordbankens fonder tjänar pengar på aktier och värdepapper. Valutors upp- och nedgångar. Råvarupriser, industriföretag och finansbolag. En av fonderna som ger högst ränta för tillfället är "Östeuropafonden". Mellan december 1996 och februari 1997 ökade den med 16 procent. I Fondmagasinet står det att fonden främst investerar i relativt "säkra" företag, som exportindustri, serviceföretag och råvaror som olja och gas. Men eftersom Östeuropa inte är ett pålitligt kapitalistiskt "kärnområde", behövs det "riskpremier" för att locka investeringsvilligt kapital. Därav den höga räntan.

"Gamla krafter"

Eftersom politik och ekonomi hör ihop, spår Nordbankens kapitalförvaltare Peter van Berlekom framtiden. Säkrast är Tjeckien och Ungern, där börsen utvecklas kraftigt trots att tillväxten bara är två procent.

– När inflationen går ner och medelklassen får det bättre, då växer ekonomin på bredden, säger van Berlekom, och det är det som gynnar den långsiktiga ekonomiska utvecklingen. För vem, kan man förstås undrande lägga till.

I Ryssland är det osäkrare. Där verkar ännu "gamla krafter".

"Men trots störningar går det nog inte att stoppa den ekonomiska utvecklingen i Ryssland, utan vägen mot marknadsekonomi är utstakad och en återgång till det gamla systemet är ingen lösning på de svårigheter landet har", vet Fondmagasinet att berätta. Troligtvis har de 30 procent av befolkningen som röstar på kommunisterna andra svårigheter än Fondmagasinets skribenter.

I tidningen finns också en intervju med Nordbankens chefsekonom Nils Lundberg. Han är en rätt känd debattör i ekonomiska frågor. Lundberg diskuterar bland annat sambandet mellan arbetslöshet och inflation. Han citerar den nyliberale nobelpristagaren Milton Friedman, som hävdar att inflation är en följd av för slapp penningpolitik. Inflation är enligt denna skola "ett politiskt trick för att hålla de flesta på gott humör", som det formuleras i intervjun. Ett sätt att lura löntagarna att de får mer i lön, men löneökningarna äts upp av inflationen. Inflationen medför på sikt en förväntan om ytterligare inflation. Fackföreningarna kräver då i förhand kompensation i form av högre lön för att skydda sig mot den framtida inflationen. Detta leder till en spiral som driver upp löner och priser ytterligare.

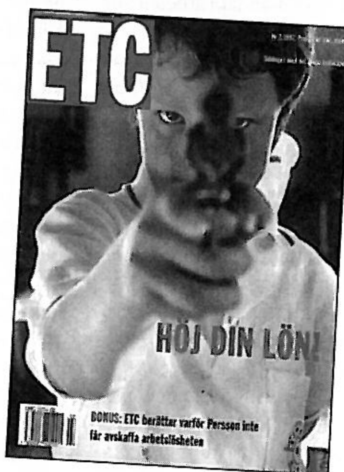
Deflation för de rika

Den nyliberala lösningen på detta problem är en "stram" budgetpolitik, det vill säga det som hänt i över hela världen de senaste 10-15 åren: Nedskärningar av den offentliga sektorn, lägre löner för underklasserna, och som ett brev på posten, kraftigt ökad arbetslöshet.

Det är vägen till målet: Minskad inflation. Sveriges regering har varit så effektiv med denna politik att

Det tjusiga Fondmagasinet handlar om hur de rika kan tjäna mer pengar genom fonder. För produktionen står ETC Produktion, en del i ETC-imperiet, som också ger ut den ofta lysande vänstertidningen ETC (senaste numret nedan).

inflationen övergått i dess motsats, deflation, alltså prissänkningar. Men som det skrivs i senaste numret av ETC, nr 2/97, är det en deflation för de rika, men en inflation för de fattiga. Orsaken är att de priser som sjunkit i första hand är räntor och priserna för mat och fritidsvaror. Räntorna gör det billigare för villa- och bostadsrättsinnehavare, och matprissänkningen beror på att momsen sänktes. Men det finansierades bland annat av sänkta barnbidrag, så att inkomsterna samtidigt mins-

Fortsättning på nästa sida

kade för många av de grupper som har det sämst i dag.

Inflationsbekämpningen har som sagt ett pris: Arbetslösheten i Sverige ligger på över 12 procent.

Sambandet mellan låg inflation och hög arbetslöshet bekräftas även av Nils Lundberg. Och om målet är låg inflation, är alltså arbetslösheten önskvärd. Det finns dock olika typer av arbetslöshet. En del av den är enligt Lundberg "gammaldags, ska vi säga keynesiansk arbetslöshet", som beror på att hushållen konsumerar för lite. Han tror att hushållens efterfrågan kommer att öka snart, och arbetslösheten därmed sjunka med "några procent".

Resten av de 12 procentens arbetslöshet är det som på fackspråk kallas "NAIRU", Non-Accelerating Inflation Rate of Unemployment", det vill säga den "naturliga arbetslösheten". NAIRU är den arbetslöshet som enligt de nyliberala ekonomiska teorier som är förhärskande måste råda för att ekonomin ska vara i balans.

Begreppet NAIRU är föremål för en lång artikel i senaste numret av ETC. De skriver att regeringen inte kommer att låta arbetslösheten sjunka under en viss nivå, trots Göran Perssons fagra tal om halverad arbetslöshet.

Pensionsfonder

Ett annat absurt drag i dagens kapitalism är den omfattande spekulationen, som gjorts möjlig genom avregleringar av länders valutor. En stor del av de pengar som det spekuleras med är de pensionsfonder, som löntagare i västvärlden sparar i till ålderdomen. Pensionsfondernas stora ökning på senare år beror bland annat på minskat förtroende för de statliga pensionsfonderna, som ATP. I Fondmagasinet kan man läsa mycket om fördelaktigt privat pensionssparande. Även Johan Ehrenberg behandlar ämnet i Pengar, makt och alla vi andra:

"Varje dag flyttas 4500 miljarder kronor genom datanäten jorden runt", skriver han. Det är pensionspengarna.

"Världen över har löntagare tagit av sin lön och sparat i fonder för framtiden.

Fonderna lånar ut pengar, köper aktier och obligationer, pengarna ska alltså användas till investeringar och tanken är ju god, men allt blir inte som man tänkt. Det lönar sig mer att spekulera i valuta och terminer och junk bonds på kort sikt, än att bygga järnvägar, utbilda människor eller skapa ny produktion.

Pensionspengarna rasar över världen.

Den trygga ålderdomen är inte längre så trygg.

/.../ Man har skapat ett Frankensteins monster som kallas för marknaden."

Lustig figur

Johan Ehrenbergs Pengar, makt och alla vi andra, liksom uppföljaren Mera pengar, är två mycket bra och lättlästa böcker om ekonomin i Sverige och världen, och om det politiska systemskiftet i Sverige de senaste tio åren, från socialdemokratisk välfärdsstat till en allt mer nyliberal ministat.

I Direkt Aktion har vi påstått att den enda möjliga vägen ur denna situation är en revolution som dramatiskt omfördelar makten och ägandet i samhället. Johan Ehrenberg, liksom många andra, tror i stället att det går att komma tillbaka in i välfärdsspåret. Att förändringen inte i första hand grundar sig i ekonomiska förhållanden som en globaliserad ekonomi, utan i förändrade maktförhållanden – från folket till marknaden. Och därmed går det för politikerna att styra tillbaka utvecklingen.

Vi tror honom inte på den punkten, men inte desto mindre är hans böcker läsvärda.

Ehrenberg är för övrigt en lustig figur. Politiskt fostrad inom trotskismen blev han vida omtalad för tidningen ETC redan i mycket unga år, och rent av folklig som "Jenny", killen som blev tjej och ställde upp i TV-soffornа i mitten av 80-talet.

ETC har kommit och gått sedan dess. Gjort konkurs, återuppstått, lagts ner, etc. En frisk vänstertidning som tidigt insåg att även viktiga texter kan layoutas snyggt. Men med åldern växer ambitionerna. Sedan början av 90-talet har ETC-imperiet växt, och tidningen är bara en del av litet mediaimperium, som omfattar fotobyrå, datorskola, internetproduktion,redigering och produktion av allehanda tidningar, inklusive Fondmagasinet.

Johan har till och med en egen teori kring det här. "För att nå ut som vänster idag måste man vara rik", säger han. Naturligtvis har han delvis rätt. Direkt aktion har inte samma resurser som Expressen, och säljer inte heller 500 000 exemplar, utan 2000.

Men det kan vara skönt att vara fattig också. Till oss ringer garanterat ingen och erbjuder oss ränteinkomster till höger och vänster. Vi frestas inte att bada i den skitiga ån. Vilket Johan Ehrenberg till slut inte kunde motstå.

Visserligen skriver han i Pengar makt och alla vi andra insiktsfullt:

"Jag tror att det är svårt att kombinera en kritik av spekulationsekonomin med att samtidigt bygga sin ekonomi på att rida på dess vågor"

Hellre liten och fri än allt mer korrumperad

Men snart berättar han om hur han accepterade erbjudandet från investeringsfonden. Han antyder att det var en engångsföreteelse, "inblickarna i en annan värld roar mig", skriver han.

"Jag deltar alltså i den gigantiska omfördelningen som pågår jorden runt, från fattig till rik, från staten till det privata, från den verkliga ekonomin till den finansiella."

Och nu det här med Fondmagasinet. ETC tjänar pengar på att sköta produktionen av ett verkligt språkrör för storkapitalet. Så vad blir slutsatsen? Att kritisera en av vänsterns viktigaste röster i debatten straffar sig lätt. Ändå tyckte vi att det var viktigt att berätta det här. Så läs gärna Johan Ehrenberg. Men smittas inte av hans cynism. Det går inte att både äta upp kakan och behålla den. Hellre liten och fri än stor och alltmer korrumperad. Det handlar om vänsterns trovärdighet.

HENRIK ALM

---

alltid utvecklas, *alltid* kritisera, *alltid* överraska.

krönika Dennis Lyxzén

1:a maj tillbringade jag i Göteborg. Vi hade spelat kvällen före och jag hade ingen riktig träff utan bestämde mig istället för att glida runt och spana in lite diverse demos och tal.

På vägen ner mot Järntorget (tror jag det va) stötte jag ihop med en skara människor som hade samlats lite avsides. Försiktigt närmade jag mig och mitt hjärta slog dubbelslag och helt omedvetet knöt jag näven i lycka.

Det var en bunt människor i 50-80 års åldern som stod samlade och lyssnade på en äldre man. Dom var cirka 40 stycken och dom hade sina karakteristiska halsdukar i svart, svartrött, eller bara rött. Bakom talaren höll dom upp en svart/röd banderoll med några spanska slagord på. Det kändes som en befrielse att se ett gäng äldre "alldagliga" människor som delade mina idéer och värderingar.

Oftast har anarkism och politisk radikalitet blivit ett fenomen för missnöjda ungdomsrebeller.

Jag kallar mig själv punkare antar jag och det är den scen där min politik fötts, utvecklats och uttryckts. Det är en scen med mycket energi och många potentiella revolutionärer, men samtidigt är det och kommer alltid att förbli en ungdomskultur. Och jag kan definitivt se varför folk inte tar revolutionära idéer på allvar när dom presenteras som bara ett komplement till musiken och ibland går hand i hand med nihilism och destruktivitet för destruktivitetens skull.

Det känns kanske mycket så eftersom jag är aktiv inom den scenen, men samtidigt så är det nog den mest visuella och utåtriktade delen av den "revolutionära" rörelsen. Men jag tycker att det är viktigt att folk som är intresserade ska kunna känna att det finns substans, eftertanke och motiv med det vi gör.

Idéerna borde tilltala alla och borde kanske därför göras lite mer "tillgängliga". Alla gillar inte nitar, hög musik eller palestinasjalar, men jag tror att dom flesta drömmer om jämlikhet, frigörelse och revolt.

Därför stör det mig då det helt klart finns tendenser till elitism och ännu värre stagnation inom den radikala vänstern. En revolutionär ska *alltid* utvecklas, ska *alltid* kritisera och *alltid* överraska.

Jag har långt kvar tills jag står där 80 år med knuten näve, men jag vet att jag kommer dit och jag hoppas att jag inte är ensam.

Jag har långt kvar tills jag står där 80 år med knuten näve, men jag vet att jag kommer dit och jag hoppas att jag inte är ensam.

1:a MAJ – landet runt på en dag –

Sossarna samlar bara färre och färre folk på första maj. Och det är väl inte så konstigt. SAC-Syndikalisterna och SUF samlar däremot bara fler och fler. Och det är väl inte så konstigt heller. Här kommer ett snabbt svep över landet byggd på rapporter från SUF-klubbarna:

I **Gävle** tågade 90 personer, en ökning med 10 stycken sedan förra året, i ASU-Gävles och Gävle LS tåg. Frontbanderollens, som bars fram av 5 tjejer i GAF (Gävle anarkafeminister), paroll var "Revolution i vår livstid".

Denna banderoll samlade 30 personer mer än vänsterpartiets tåg som bara samlade 60 personer.

90 pers bakom denna snygga frontbanderoll tågade i Gävle.

Efter tåget samlades folk på Joe Hill-gården, där gycklarduon Vazir underhöll och representanter för ASU, GAF, SACs arbetsutskott och denna tidning höll tal. En dikt av Stig Dagerman, som menade att det inte räcker med att masa sig ut på första maj utan att det är kampen resten av året som räknas, lästes upp.

Borås ungsyndikalister, BUS, och Borås LS samlade i år 65 personer i sitt tåg. Majoriteten unga och arga. Redan på väg till samlingsplatsen formerade sig en spontan demo som "dominerades av den glada färgen svart".

Samlingsplatsen var händelsvis så bra placerad att sossetåget råkade passera det, varpå de med sinne för provokationer gav verbalt utlopp för sina tankar.

Väl igång gick syndikalist-demon en sväng runt staden under sång, slagord och med musik framförd från den alldeles egna högtalarcykeln. Stadens lokala porraffär passerades även och den bevakades dagen till ära av ett gäng myndiga poliskonstaplar.

Till sist slog folk läger i en av stadens parker för tal och musik. Banden Döds Hjälp, Wangard och Paraennen stod för det senare.

Jidder i Umeå

Luleås syndikalister samlade 150 deltagare i sitt första maj möte, trots att LSet bara har tjugotalet medlemmar! SUF-klubben sålde slut sitt lager Direkt Aktion på en gång. Lyckat värre med andra ord.

Några mil söderut i metropolen **Umeå** hade man ett gemensamt tåg för den enade vänstern. Ungdomsförbunden SUF, Ung Vänster och RKU deltog tillsammans med Vänsterpartiet, KPMLr och Umeå LS, samt två iranska vänstergrupper.

Tyvärr försökte Vänsterpartiet roffa åt sig tillställningen. SUF skulle få med slagord, ett kom inte med i programmet och ett annat blev omskrivet, dessutom ville VP att ungdomsförbunden bara skulle få prata på samlingsplatsen som ligger tämligen avskilt. Ungdomsförbunden vägrade, men VP fortsatte att bråka och kompromissen blev att ungdomsförbunden fick prata i två och halv minut vardera, SAC och KPMLr i fem minuter, medan Vänsterpartiet la rabarber på en kvart, eftersom de hade "en proffstalare från Stockholm som kostade pengar".

SUFarna samlade runt 100 sympatisörer och en medlem säger till Direkt Aktion att de nog inte kommer att arrangera något med Vänsterpartiet nästa år, de är "ändå så få".

Jämtländska presidenten, tillika syndikalisten, Evert Ljusbergs blunder när han under våren välkomnade McMurder till **Östersund**, sporrade 30 stycken ungsyndikalister och LS:are att demonstrera för första gången på länge i staden vid Storsjön.

I Dalarnas mesta industristad **Borlänge** fightades FUSK:are från Falun med ett antal "folksocialister" som försökte ansluta sig till det enade vänstertåget.

I Borås demonstrerade 65 svartklädda syndikalister.

I det dagen till ära alltid kollektivt bakfulla **Uppsala** (studenternas valborgsfirande) var syndikalisttåget det enda som ökade. I år samlade Uppsala LS, Studentsyndikatet, SUF, Folkmakt och den informella chiapaskommittén Aguascalientes 170 personer, sossarna däremot halverade sitt antal till 600. Parollerna som syndikalisterna tågade bakom var "försvara rätten till asyl", "6 timmars arbetsdag, arbete åt alla", och "lika lön oavsett kön". På kvällen höll samma gäng stadens enda fest på den legendariska rockpuben Rackis. Klockan ett på morgonen den andra maj sjöng 250 gäster med knuten näve Internationalen.

Arla morgon i **Stockholm** samlades ett par hundra SUF:are, anarkister och frihetliga tillsammans med annat vänsterfolk vid statyn La Mano i Stockholm för att minnas de svenska antifascister som stupade i Spanien på 30-talet. Tal hölls bland annat av SUF:s Helga och Finansborgarrådet Mats Hulth! De två hundra gick sedan i samlad tropp förbi slottet och riksdagen till Sergels torg, där SAC:s demo höll på att samlas. Till slut blev det ett tusental demonstranter som avgick från Sergels torg tillbaka mot Stortorget i Gamla stan, där tal hölls (bland annat av ytterligare en SUF-are) och musik spelades. Traditionsenligt avslutades mötet med Internationalen, i år uppiffad med ett lätt ska-gung tack vare Molly.

Ett par hundra anarkister i Stockholm hyllade stupade spanienveteraner.

Därefter följde, också det av tradition, Brands sillunch på Kafé 44, och på kvällen var det fest.

700 i Göteborg

I Carl Bildts hemlandskap Halland och Per Gessles favoritstad **Halmstad** arrangerade SUF och Halmstads LS ett eget tåg som samlade ett 60-tal personer varav 40-talet var ungdomar. Syndikalisttåget lyckades av någon anledning krocka med sossarnas på Storgatan och "komplimanger" avgavs helt stilenligt. Det ryktas om att någon ropade något om klassförräderi. SUFare från Gislaved gästade även tillställningen som avrundades vid "picassostatyn" med tre tal av SUFare.

Karlskronas SUF-gäng blev tvärtom utslängda ur sossarnas tåg och nöjde sig med bokbord och tidningsförsäljning. 300 spänn samlades in till hamnarbetarna i Liverpool.

Syndikalisttåget i västkustens proletära pärla **Göteborg** samlade runt 700 deltagare, SUFarna var mellan femtio till hundra stycken. SUFare från både Kungsbacka och Alingsås sågs dessutom i leden. Ett tal hölls och en gemensam kampsång framfördes på scenen av SUFarna.

Nybildade SUF i Oskarshamn drog på arbetarnas kampdag till **Kalmar** för en gemensam demo tillsammans med RKU och Kalmars autonoma. Allt som allt var det ett 60-tal ungdomar som gjorde sina röster hörda, när kyrkan passerades skanderades "stoppa kyrkans kvinnohat, hacka påven till oblat" och när turen kom till fängelset blev det "släpp fångarna loss det är vår".

Demon avslutades på larmtorget med två SUFtal; ett från en aktivist i den blivande SUF-klubben i Kalmar och ett av en aktivist från SUF-Oskarshamn som berättade om bakgrunden till varför vi firar första maj.

Socialism och planekonomi

I **Norrköping** anordnade LS och SUF en gemensam manifestation som samlade runt trettio deltagare, medan samma organisationer i **Jönköping** samlade 40 stycken till demon och ett 70-tal till kvällens fest på Eldslandet. En lokal som hotas av rivning, fast folk vill ha ungdomshus där. Temat i Jönköping var främst internationell solidaritet. 1600 kronor samlades in till de turkiska anarkisterna, Eldtjuvarna, och Liverpools hamnarbetare. Även i Jönköping såldes lagret av denna tidning ut.

Landets södra provinser invaderades av syndikalister främst i **Malmö** och **Lund**. I den förstnämnda staden gick fyrtiotalet SUFare tillsammans med Malmö LS och i den senare tågade ungsyndikalisterna med ungsocialisterna och Socialistiska partiet för socialism och planekonomi.

LARS JOHANSSON

Tupac

Den nya världsordningen har åter visat sin maktfullkomlighet och hänsynslöshet mot de som vågar ifrågasätta den.
Den peruanska statens massaker på de 23 MRTA-aktivister som ockuperade den japanska ambassaden i Lima är ett skrämmande exempel på maktens känslolöshet inför sociala orättvisor och protester.

Tupac Amaru-gerillan däremot visade med all tydlighet under sin långa ockupation och kidnappning av 72 personer inom landets elit, att de ville allt annat än avrätta någon.

Mordet på MRTA-aktivisterna har sårat alla oss som försöker förändra den här vidriga världen.

MRTA har nu dödförklaras av regeringen och officiella media, i Peru såväl som utomlands. Men det är inte första gången de dödförklaras. Här följer en beskrivning av rörelsens historia, från den första aktionen, genom framgångar och nederlag, fram till massakern i april.

– en bakgrund –

På 60- och 70-talet börjar de folkliga rörelserna och studenterna att röra på sig i Peru. De diskuterar marxismen och läser om upprorsmännen Simon Bolivar, Tupac Amaru och Che Guevara. På många håll i landet startar en politisk process som får stor betydelse för framtiden.

Mellan 1973 och 1980 är landet hårt styrt av en militärjunta som leds av General Morales Bermúdez. En folklig rörelse bildas för att bekämpa diktaturen med strejker och demonstrationer. Tillsammans med tidigare gerillakämpar bildar några studenter MIR-El militante. Vid samma tid startar fackliga och politiska aktivister organisationen PSR-ML (Revolutionära socialistiska partiet marxist leninisterna).

1980 tvingas Bermúdez hålla val, som vinns av den konservativa kandidaten Fernando Belaunde, känd för sitt brutala nedkämpande av MIR 65-gerillan i slutet av 60-talet. Belaunde fortsätter juntans repressiva politik som är vänligare gentemot USA än den egna befolkningen.

MRTA bildas

Livsvilkoren ändras på intet sätt, så folk från MIR-El Militante och PSR-ML – men även från mer folkliga organisationer – slår sig 1980 samman i det som 1982 blir Movimiento Revolucionario Tupac Amaru, MRTA. Den nya organisationen anser från början att möjligheten till förändring inte längre existerar inom de legala institutionerna och att det enda alternativet är att starta en väpnad kamp.

Efter fyra år av förberedelser startar organisationen sina aktioner. Det börjar med ett militärt nederlag i närheten av Cuzco på Perus högland. MRTA finner sig emellertid snabbt och bestämmer sig för satsa på ett genomslag i städerna. Aktionerna riktar sig mot banker och offentliga institutioner som bygger sin verksamhet på utländskt kapital.

Aktionerna utförs samtidigt som Tupac Amaru delar ut mat och andra livsförnödenheter från kapade transporter i fattigkvarteren. Detta ger dem något av ett Robin Hoodrykte i medierna – en organisation som tar från de rika och ger till de fattiga.

Gerillan håller även presskonferenser ifrån säkra hus och ockuperar radiohus för att få ut sitt budskap, som går ut på att Tupac Amaru inte är en terroristisk organisation som går lös på civilbefolkningen, utan slår mot förtrycket.

De första åren har Tupac Amaru stor uppbackning från civilbefolkningen och det bildas grupper i de flesta av landets viktigaste områden. Parallellt är många av medlemmarna i organisationen också aktiva i landets fackföreningsrörelse.

1985 vinner socialdemokraten Alan Garcia valet efter en antiimperialistisk och populistisk valkampanj. För att markera att Tupac Amaru stödjer folkets krav på fred och social rättvisa förklarar de samma år en ensidig vapenvila. Organisationen tror också att Garcias folkliga uppbackning eventuellt kan leda till vissa positiva förändringar i landet. Men Garcia fortsätter samma förtryck och nyliberala politik som föregångaren. Vapenvilan varar i ett år. Sedan avslöjas regeringen vara skyldig till en storstilad korruptionshärva.

Tupac Amarus engagemang för de folkliga rörelserna och idén om att det är folket som ska skapa revolutionen står i motsats till Den lysande stigens mer doktrinära maoism, där det är partiet som ska leda vägen.

"Kubansk modell"

Vapenvilan leder också till att Sendero Luminoso (Den lysande stigen) när det bildas ser Tupac Amaru som en fiende. I en lång intervju i El Diario den 27 juli 1988 kritiserar Den lysande stigens ledare Abimael Guzmán den "kubanska modell", som han menar att Tupac Amaru följer. En linje som enligt Den lysande stigen är reformistisk och stödjer sig på sovjetimperialismen.

Skillnaderna mellan de två organisationerna går dock mycket djupare.

Tupac Amaru har alltid betonat att de följer Genevekonventionen om hur man som krigförande part ska uppföra sig. De tar ansvaret för sina handlingar, misshandlar inte sina fångar och ger sig klart till känna. Den lysande stigen har inte gjort sig kända för något av detta.

Politiskt finns också en stor skillnad. Tupac Amarus engagemang för de folkliga rörelserna och idén om att det är folket som ska skapa revolutionen står i motsats till Den lysande stigens mer doktrinära maoism, där det är partiet som ska leda vägen. En maoism som innehåller både persondyrkan, fanatism och tvångsrekrytering.

Detta gör det omöjligt för de två organisationerna att samarbeta.

Tupac Amarus första styrkedemonstration efter vapenvilan blir att upprätta en motståndsfront i norra delen av landets regnskog, i San Martín-området. 1987 intar flera hundra gerillasoldater staden Juanjuí.

Gerillan är starkt beväpnad och går runt i militära uniformer och hela aktionen kablas ut via peruansk TV. TV:s reportage visar tydligt att befolkningen inte är rädd för gerillan och att Tupac Amaru inte brukar de metoder som kännetecknar Den lysande stigens aktioner. Efter aktionen drar sig gerillan tillbaka till djungeln, men aktionerna fortsätter.

Ockupationerna går ofta till på samma sätt. Tupac Amaru samlar sina styrkor runt den aktuella byn, överraskar och nedkämpar militärens och polisens styrkor och konfiskerar sedan vapen och kommunikationsutrustning. De soldater som överlämnar sig hålls som fångar under aktionen. Till en början håller sig ortsbefolkningen i sina hus, men gerillan åker runt på byns gator och samlar folk till möte genom att i megafoner tala om varför de är där.

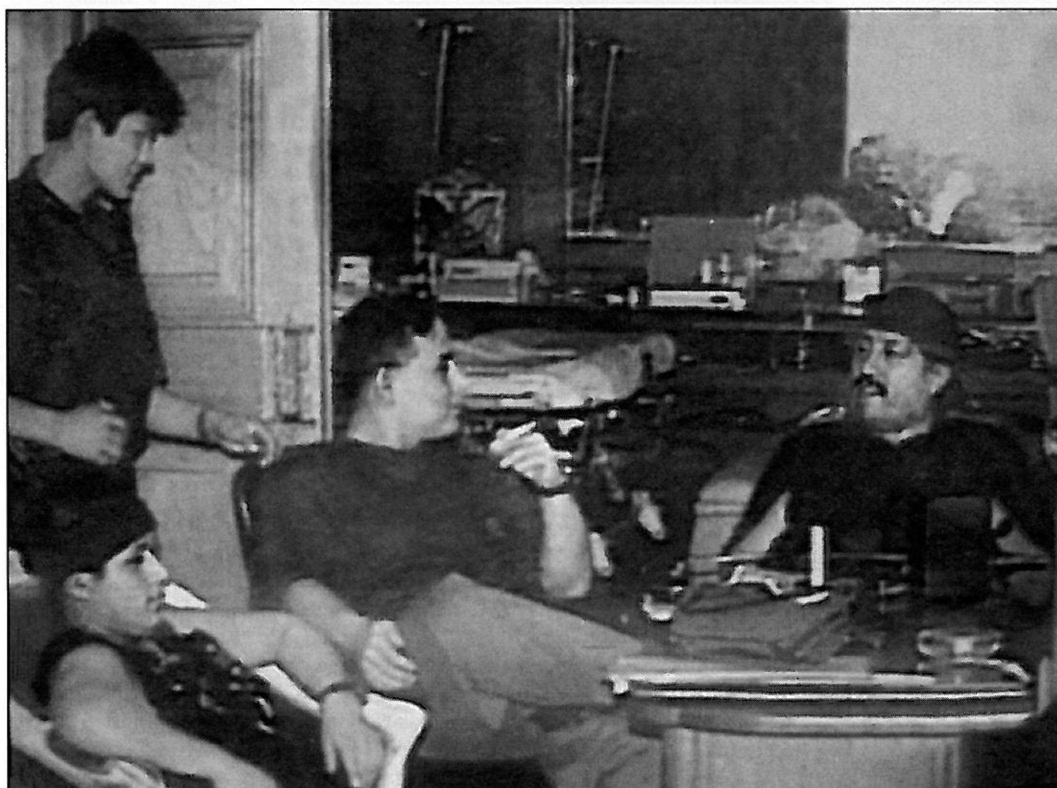
Manar till kamp

På torget håller de möte med ortsbefolkningen och håller rättegångar vars syfte är att avslöja de som förtrycker byns medborgare, de som är skyldiga till kriminalitet och korruption. Om de finns skyldiga får de en kraftig uppmaning att inte göra om sina fel. Men de blir inte utsatta för annat straff än att byns medborgare vet vilka de är.

Sedan läser Tupac Amaru upp en kommuniké där bakgrunden till aktionen förklaras med en uppmaning till befolkningen att fortsätta kam-

Amaru

Denna unika bild visar några av MRTA-gerillasoldaterna under ockupationen inne i den japanska aambassadörens residens i Lima. Senare sköts de alla ihjäl av den peruanska militären.

Den japanska ambassadörens residens utifrån under ockupationen. Genom banderoller kommunicerade ockupanterna med omvärlden. "Även våra fångna kamraters mödrar, fruar och barn väntar på deras frihet. Fred åt alla peruaner", står det på den vänstra banderollen.

pen för sina rättigheter. Efter detta släpper gerillan sina fångar och överger byn.

1988 är ett gott år för Tupac Amaru. Upproret sprider sig till nya områden och poliskaserner blir angripna på många ställen i landet.

Men i februari 1989 tas Tupacs Amarus generalsekreterare, Victor Polay Campos, till fånga av Perus armé. Samma år, den 28 april, fångas en av organisationens styrkor i ett bakhåll i Molinosdalen i provinsen Junin. 42 gerillasoldater dör i de efterföljande striderna. Armén skonar varken sårade eller fångar.

Journalisten Carlos Urrutia skriver den 3 maj i den borgerliga tidningen La República:

"Är det lätt att stödja armén när liken av mer än 60 unga ligger på marken? Man måste fråga sig själv, vilka möjligheter denna stat och regering har gett dem. Det är tydligt att armén utförde författningsvidriga dödsstraff i Los Molinos. Detta är den enda förklaringen till att det varken fanns sårade eller anhållna bland gerillasoldaterna, medan det fanns sårade soldater från den peruanska armén".

Terrorism eller uppror?

Fängslandet och rättsaken mot Victor Polay Campos tvingar även vänsterflygeln i Peru att ta ställning till Tupac Amarus praktik och politik. Är det terrorism eller uppror? Det kan kanske låta mindre viktigt om han blir dömd för det ena eller andra, men då det står i Perus författning att varje peruan har rätt att göra uppror mot en illegitim regering, får diskussionen plötsligt mening.

Flera opinionsbildare, bl a en advokatförening och alla vänsterpartier och fackliga rörelser, menar att Polay ska dömas för uppror och inte för terrorism.

1990 deklarerar regeringen att Tupac Amaru är besegrat och att de gerillakämpar som finns kvar slåss mot varandra. Tupac Amaru gör nu två aktioner som används i pressens skrämselbild av rörelsen. Den ena är organisationens avrättning av Alejandro Calderón Espinoza, en ashaninca-indiansk ledare, som samarbetade med militären vid anhållandet av gerillaledaren Máximo Velan-

Fortsättning på nästa sida.

Peruanska elitsoldater mejar rakt ner i byggnaden där gisslan och MRTA-ockupanterna befinner sig.

do 1965 (Velando avrättades). Och den andra är likvideringen av en tidigare general och försvarsminister vid namn Enrique López Albujar, som var ansvarig för massakern på Tupac Amaru i Los Molinos.

Aktionerna bryter mot organisationens normala stil och politik. Men anledning av aktionerna stämplar regeringen dem som terrorister.

Tupac Amaru skriver i en kommuniké att avrättningen av Calderón var ett stort misstag: "Detta grova felsteg innebar att några av Ahsaninka-indianerna anslöt sig till arméns strategiska terrorbekämpning. Tupac Amaru beslutade sig för att dra sig bort ifrån området för att undgå en konfrontation med den indianska befolkningen. Tupac Amaru prioriterar det politiska arbetet i området. Den ansvarige för Calderóns avrättning har blivit utesluten ur Tupac Amaru".

Dyrt misstag

Det blir ett dyrt misstag. Ahsaninka-indianerna hade från början bett Tupac Amaru att komma till området för att beskydda dem mot övergrepp från armén och mot Den lysande stigens tvångsrekrytering. När Tupac Amaru lämnar området vänder Den lysande stigen tillbaka till området.

Likvideringen av general López Albújar har däremot ett mycket tydligt motiv. Han var den ytterst ansvarige för massakern i Los Molinos. Självkritiken inom Tupac Amaru när det gäller denna aktion, är att de principiellt inte avrättar sina fiender. Men Tupac Amaru erkänner att de vid särskilda tillfällen avrättar, om personens handlingar har kostat människoliv.

För att vara en gerilla som är dödförklarad visar Tupac Amaru sig vara mycket levande den 9 juli 1990. 47 medlemmar flyr då från högsäkerhetsfängelset Penal de Canto Grande. En 332 meter lång tunnel har grävts utifrån in i fängelset, en typ av aktion som alltid skapar stor sympati hos befolkningen. Bland de som rymde finns generalsekreteraren Victor Polay Campos.

Flykten ger organisationen ny styrka. Under en stor offensiv i maj 1991 intar gerillans styrkor samtidigt fem byar i San Martín-området. I byn Rioja håller Tupac Amaru nio poliser som fångar. De blir varken torterade eller avrättade, utan betraktas som krigsfångar. Gerillan offentliggör det för att visa att organisationen håller på Genevekonventionen för mänskliga rättigheter. Istället kräver de att Röda Korset upprättar ett kontor i området. Regeringen är emot förslaget eftersom det skulle betyda ett erkännande av Tupac Amaru som krigförande part.

Flera opinionsbildare, bl a en advokatförening och alla vänsterpartier och fackliga rörelser, menar att MRTA-ledaren Polay ska dömas för uppror och inte för terrorism.

Anledningen till att Tupac Amaru vill ha Röda Korset i San Martínområdet är att göra det svårare för armén att dräpa gerillasoldater som blir fångade eller sårade. Samt för att sätta stopp för arméns bombningar av civilbefolkningen på landsbygden. Som en god gest lovar gerillan att släppa den fångna poliserna till den katolska kyrkan.

Men Röda Korset får inte sitt kontor och armén uppför sig heller inte mer humant.

Hård repression

Året efter anhålls Victor Polay Campos igen tillsammans med en annan ledare, Peter Cardenas. Återigen beskrivs organisationen som utan ryggrad, i kamp för sin egen överlevnad. Men flera lyckade aktioner visar att organisation hämtat sig snabbt efter arresteringarna.

Från 1993 års början ligger Tupac Amaru lågt. Efter President Fujimoris kupp i april 1992 är repressionen mycket hård. Nya lagar ger polisen, militären och underrättelsetjänsten ökade befogenheter. De flesta ledare i folkliga organisationer blir antingen satta i fängelset eller får sina arbetsmöjligheter mycket begränsade. Alla former av laglig politisk kamp och protest undertrycks och alla politiska, fackliga och folkliga organisationer och media infiltreras av underrättelsetjänsten. Deras yttrandefrihet beskärs dessutom. Under dessa vilkor är det svårt för Tupac Amaru att kämpa utan att sätta sina egna och andras liv på spel.

Det är nu nödvändigt för gerillan att ändra hela sitt arbetssätt. Tupac Amaru samlar sina styrkor i de centrala delarna av landet, men lämnar ett mindre antal för att hålla uppe den politiska och militära verksamheten på landsbygden.

Denna taktiska reträtt tolkas återigen av de politiska partierna som att organisationen är besegrad. Men den 30 november 1995 kämpar 26 stycken gerillasoldater i elva timmar mot 600 regeringssoldater inne i huvudstaden Lima, efter att gerillans planer på att inta parlamentsbyggnaden för att få sina fängslade kamrater frigivna har avslöjats. Efter striden kapitulerar gerillasoldaterna i medias närvaro. En från Röda Korset och en präst medlar. Ett av avtalen som sluts är att Tupac Amaru-kommandot ska erkännas som krigsfångar och beskyddas mot tortyr.

Dödförklaras åter

Efter detta misslyckade angrepp arbetar Tupac Amaru på att styrka sina postioner i den folkliga rörelserna.

Den 17 december 1996 går så 23 MRTA-soldater in på den japanska ambassaden i Lima och tar 72 prominenta personer som gisslan. Gerillan är hårt beväpnad och, som det verkar, ytterst förberedd. Hur det hela slutade vet vi nu. Alla gerillasoldater dödas trots att de är obeväpnade och även de som ger sig faller för arméns kulor.

Och återigen dödförklaras Tupac Amaru av regeringen och officiella media.

(Bearbetning av artikel i danska tidskriften Propaganda, nr. 8/97)

Skuldkris

I Sverige talas det om bistånd.

Vart ska biståndet gå? Hur mycket ska Sverige ge i bistånd, en procent eller en halv procent av BNP:n?

Diskussionen är ointressant, för den handlar inte om hur vi ska kunna hjälpa länder i kris. Den handlar om hur vi ska döva våra samveten. Hur vi ska klara av att se svältande barn på Aktuellt kväll efter kväll. Verkligheten handlar inte om bistånd.

Den handlar om pengar, om profit.

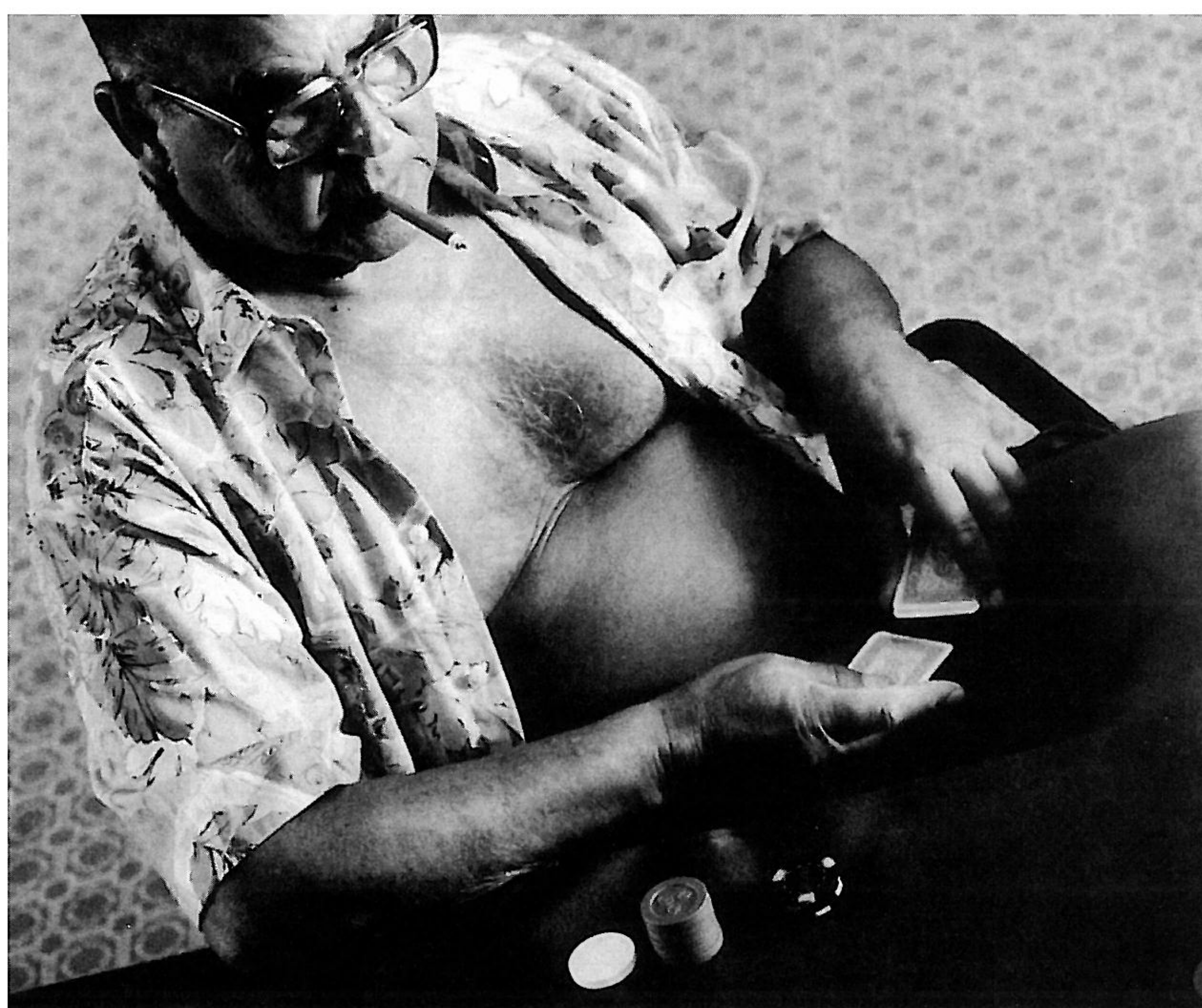
Svensk profit och det kallas skuldkrisen.

1991 flödade 21 miljarder dollar från u-länderna till i-länderna.

21 miljarder dollar. 140 miljarder kronor. Trots bistånd. Trots nya lån.

Från u-land till i-land.

Och Sverige tar sin del av kakan.

IMF:s krav går i stort sett ut på två saker: Spara och exportera. En rent nyliberal politik.

Fortsättning från förra sidan.

Hur blev det så här?

Ett litet exempel:

Ett land lånar 100 miljoner dollar per år för att bygga upp landet efter inbördeskrig. Pengarna ska gå till infrastruktur, ny industri, skolor, minröjning med mera. Lånen ska vara återbetalda inom tio år. Det tar lång tid innan de lånade pengarna ger någon avkastning. Det vill säga innan fabrikerna går med vinst så man kan betala tillbaka lånen. Räkna med tio år, minst.

På tio år, har landet lånat 100 miljoner dollar per år med tio procents ränta.

Efter tio uppgår räntorna och amorteringarna, det som landet betalar tillbaka, till 100 miljoner dollar per år.

Lika mycket som landet lånar.

Efter femton år överstiger räntorna och amorteringarna 100 miljoner per år.

Landet kan välja att låna mer pengar eller låta sin eventuella vinst från fabrikerna till betala räntor och amorteringar. Vilka pengar ska nu satsas på befolkningen?

Mer pengar går i det här läget från u-landet till i-landet. Fast det borde vara tvärtom.

IMF har i-ländernas perspektiv

När landet är så gott som bankrutt rycker Internationella valutafonden, IMF, in.

IMF är en organisation med cirka 200 medlemsländer, Sverige är ett. Det har till uppgift att främja stabilitet i världens valutasystem, så att världshandeln kan pågå utan störningar.

IMF diskuterar lånekrisen. Men IMF diskuterar inte ur u-ländernas perspektiv. IMF diskuterar ur fordringsägarnas perspektiv. Ur i-ländernas perspektiv.

IMF ställer krav på nedskärningar och export

IMF sätter sig med ett lands samtliga fordringsägare, banker och nationer, och diskuterar hur alla ska få tillbaka sina pengar. IMF kan inte avskriva fordringsägarnas lån men kan ge så kallade IMF-lån med lägre ränta och längre amorteringstid.

IMF-lånen kan tillfälligt rädda ett land från bankrutt.

Men för att få ett IMF-lån måste landet gå med på vissa ekonomiska krav.

Kraven går i stort sett ut på två saker: Spara och exportera. En rent nyliberal politik.

Spara: Det lilla som staten ger sin befolkning i form av utbildning eller pension ska bort. Landet kanske stöder inhemsk industri för att behålla jobb och kunskap i landet, det måste också bort, besparingskniven skär bort allt kött från benen.

Exportera: Landet måste få in valuta i form av dollar, inget annat duger. Är landet ett lämpligt kaffeland så odlas det kaffe. Är landet ett kakaoland så odlas kakao. Stora monokulturer (där bara en gröda växer) tar över all bra jord, befolkningen får odla mat där det går, om det går.

Åtgärderna leder självklart till social misär. Fattigdom och svält spär på i etniska konflikter, något som vi kan se exempel på i Zaire idag. Zaire, liksom Burundi, är ett av världens mest skuldtyngda länder och mottagare av IMF-lån.

Sverige betalar sin avgift till IMF ur svenskt bistånd.

Sverige räknar IMF som ett biståndsorgan.

Trots att IMF är en bank.

Makt efter ekonomisk styrka

IMF:s medlemsländer har makt efter ekonomisk styrka, vilket har lett till att i-länderna sitter på 60 procent av rösterna och u-länderna på 40 procent.

I-länder som har fordringar i u-länder. I-länder som tjänar pengar på att u-ländernas pengar vandrar till i-länderna.

Sverige har fordringar på u-länder.

Svenska banker har fordringar på u-länder.

Sverige tjänar pengar på u-länderna. Mer än vi ger i bistånd.

U-ländernas skulder måste självklart avskrivas. Gatt-avtal, EU-murar och andra organ som hindrar u-länderna att få betalt för det de exporterar måste slås sönder. Multinationella bolag som härjar fritt i världen måste bort till förmån för lokala kooperativ. IMF och andra "bistånds"banker måste bekämpas.

Alla aktioner mot multinationella företag, banker och EU är ett steg på rätt väg.

ÅKE S, ANDREAS K

Fakta om IMF

Internationella Valutafonden, IMF, skapades för att främja stabilitet i världens valutasystem. Detta gör IMF bland annat genom att övervaka betalningar mellan olika länders centralbanker. Ett av IMF:s verktyg är att låna ut pengar till länder med återbetalningsproblem. För att få lån från IMF måste man gå med på ett så kallat strukturanpassningsprogram, en plan på hur landets finanser ska skötas. Landet tvingas på en nyliberal politik. Vägrar landet att gå med på kraven blir det inga pengar.

Inom IMF gäller principen om den starkes rätt. Medlemmar bestämmer efter ekonomisk styrka. Vilket lett till att i-länderna sitter på 60 procent av rösterna medan u-länderna och OPEC-länderna har 40 procent.

Samtida karikatyr över Hinke Bergegrens framfart.

När Ungsocialisterna blev anarkister och syndikalister

Anarkismen och Syndikalismen introducerades på allvar i Sverige runt sekelskiftet. Innan hade de flesta av arbetarrörelsens influenser hämtats från den tyska socialdemokratin, men när seklet vände blad kom den unga, radikala oppositionen inom Socialdemokratiska Arbetarpartiet (SAP) i kontakt med mer kontinentala strömningar.

Den revolutionära socialismen fick en fastare form.

Här följer den första delen i en historisk och ideologisk artikelserie som återkommer i framtida nummer av Direkt Aktion.

När socialismen slog igenom på allvar i Sverige runt 1880-talet, så var det den från Tyskland importerade socialdemokratiska varianten. Kamp för rösträtt, den parlamentariska vägen, betonades framför den ekonomiska kampen i fackföreningarna. Men det handlar under denna tid inte om något slutgiltigt fastslaget ideologiskt och politiskt program. Det rörde på sig.

Men redan 1891 drogs de första gränserna upp mot de revolutionära elementen i rörelsen. Den socialdemokratiska kongressen beslöt att följa de tyska socialdemokraternas exempel och ta avstånd ifrån '"oklara tankeriktningar under namn av anarkism'". Det intressanta är dock att det troligtvis inte var en enda av de revolutionära som kallade sig anarkist vid den här tiden i Sverige..

Intresset för anarkismen skulle växa fram i de under 1890-talet bildade ungdomsklubbarna. I slutet av årtiondet, 1897, bildades det nationellt omfattande, men från moderpartiet fristående Svenska socialistiska ungdomsförbundet – medlemmarna kallades Ungsocialister.

Ungsocialisterna söker alternativ

Debatterna i det nya förbundet gick höga. Mest pratade man om socialdemokratiska partiets allt mer markerade inriktning på rösträtt och parlamentarism. Kritiken ledde till sökandet av andra alternativ. Många ungsocialister hittade dessa i anarkismen och senare i den franska revolutionära syndikalismen.

Albert Jensen, ungsocialist och redaktör av och till för förbundets tidning Brand, berättar att Stockholmsklubben år 1900 befolkades av vältaliga bohemer och och att namn som Max Stirner och Friedrich Nietzsche nämndes ofta. Även vid denna tid som under resten av det efterföljande årtiondet skulle denna mer individualanarkistiska inriktning stå emot den kollektivistiska, eller den kommunistiska anarkismen, med företrädare som Michail Bakunin och Pjotr Kropotkin.

På vilket sätt var då dessa herrar anarkister?

> **Inom Internationalen har vi sett många fler idéer framläggas än som är nödvändiga för att rädda världen. Tiden är ute för idéer, nu är det dags att handla**
>
> ***Michail Bakunin***

De anarkistiska pionjärerna

Många anarkisthistoriker tar sin utgångspunkt i det sena 1700-talet och tänkare som William Godwin. Men på denna tid hade ingen ännu kallat sig anarkist i postiv bemärkelse, och följdriktligen fanns det heller ingen anarkistisk rörelse. Max Stirner var samtida med Godwin och om Godwin var den stora förnuftsförespråkaren som trodde på människans inneboende godhet, så står Max Stirner för egoismens och individens bejakande.

Enligt anarkisthistorikern George Woodcock skiljer sig Max Stirner i mångt och mycket från de klassiska anarkistiska tänkarna, bl a då han hävdar att det inte finns något absolut moralkriterium som kan nås genom förnuftet eller är biologiskt betingat som hos Kropotkin. Stirner närmar sig nihilismen i sitt förnekande av alla naturliga lagar och en gemensam humanitet.

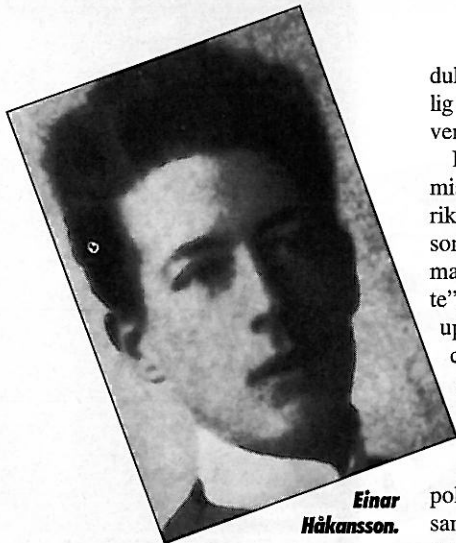
Det ideal Stirner ställer upp är den medvetna egoisten, som brukar alla medel för att nå det han vill i en allas kamp mot alla. Han kan dock tänka sig att likasinnade bildar tillfälliga egoistiska unioner.

Senare tiders anarkister har alltid fått ta ställning till Max Stirners individualanarkism och dess extrema betonande av individen och kritik av det rådande samhällets auktoritära och anti-individualistiska karaktär.

Proudhon

Den förste tänkare som stolt utropar sig för anarkist är Pierre Joseph Proudhon. I sann upplysningstradition menar han att anarkin är slutstadiet i mänsklighetens utveckling från okunnighet till självständighet och vetenskaplig insikt. Anarkin var den fulländade demokratin och det regeringslösa samhällstillståndet.

1840, åtta år innan Karl Marx publicerar *Det kommunistiska manifestet*, publicerar han en skrift vid namn *Vad är egendom?* eller möjligtvis *Vad är ägandet?* Den privata äganderätten hade på intet vis berörts i den franska revolutionen. Men socialistiska idéer hade sedan så sakteliga börjat spridas. Från den-

Einar Håkansson.

na skrift kommer uttrycket "Egendom är stöld", som för Proudhon riktar sig mot ägandets missbruk. Han var dock inte kommunist helt ut.

Proudhon skiljde mellan den *oinskränkta förfoganderätten* – övertagen från den romerska rätten – som samtidens kapitalister hade och enbart *besittande* (att man nyttjar men inte har oinskränkt rätt till både bruk och missbruk), vilket han själv förordade eftersom alla samhällets tillgångar måste betraktas som gemensamma eftersom de tillkommit på kollektiv väg.

Nog låter det kommunistiskt, men skillnaden ligger i besittandet: "Om det var en egen individuell produktion som producenten bedrev, så ägde han ensam sina verktyg och så vidare. Om det var *flera*, alltså ett kollektiv, som bedrev produktionen tillsammans, så ägde de också produktionsmedlen tillsammans. I mångt och mycket speglar dessa idéer det ännu inte industrialiserade, hantverkarsamhälle som var Proudhons.

Proudhon valde att kalla sin lära *mutualism*. Ordet hade han lånat från några arbetare i Lyon och deras "mutualistiska förening", kanske ville han, enligt syndikalisthistorikern Britta Gröndahl, på så vis betona att det inte var ett påfund av honom utan något naturligt.

Britta menar att mutualism är detsamma som kooperatism. Som ett exempel nämner Proudhon försäkringsväsendet. Antingen kan de sammanslutna genom fria kontrakt hålla varandra skadelösa efter de faktiska förlusterna eller så kan man som i kapitalismen betala i förväg bestämda premier som bara är till för att få profit. Ömsesidigheten i det första förslaget var mutualism.

"Där mutualismen segrat ' är arbetaren inte längre en statsträl, uppslukad av den kommunistiska oceanen; han är den fria, verkligt suveräna människan, som handlar på eget initiativ och under personligt ansvar, viss om att genom sina produkter och tjänster erhålla en hederlig och tillräcklig vedergällning", skriver Proudhon själv.

Förutsättningen för detta ekonomiska system var den moraliska inriktningen att uppfatta andras rätt som sin egen, "att känna sig på samma gång som individ och som släkte". Antagligen är det denna moraluppfattning som George Woodcock menar har karaktären av en inneboende rättvisa som var oföränderlig.

Denna ekonomiska nyordning skulle, till skillnad från den politiska strategi som många andra samtida socialister förkunnade, ske genom ett nätverk av frivilliga överenskommelser mellan enskilda individer. Samordnigsorgan skulle finnas, men de var inte några förvaltningsorgan. På detta sätt skulle också en blodig revolution kunna undgås.

Vi ser hos Pierre-Joseph Proudhon många av de tankar som senare anarkistiska tänkare utvecklade, modifierade, helt förkastade eller senare gick tillbaks till. Som en röd tråd ser vi flexibiliteten i synen på relationen mellan samhälle och individ, som bland annat går igen i den ekonomiska modell där visst privat ägande medgavs, men där det kollektiva ägande betonades gentemot missbruket av det privata ägandet. Samt i den kontraktstanke som ordnar det ekonomiska området efter federalistiska principer, med självbestämmande på varje nivå.

Syndikalismens skarpa åtskillnad mellan klasserna och dess revolutionära temperament tilltalade ungsocialisterna.

Och slutligen har vi Proudhons tro på en revolution som kunde börja som små öar i den kapitalistiska världen och ta över samhället utan våld.

Proudhon fick stort inflytande över den franska arbetarrörelsen. En utveckling, som vid tiden för ungsocialisternas sökande efter ett alternativ till ett allt mer parlamentariskt inriktat moderparti, blommade ut i den landsomfattande, mycket starka, revolutionära syndikalistorganisationen CGT – Confederation Generale du Travail. Ungsocialisterna fick kontakt med en kontinental strömning helt skild från de tyska socialdemokraterna. Men låt oss inte gå händelserna i förväg.

Bakunin

Michail Bakunin fick också sitt största genomslag i de latinska länderna i södra Europa. Det var främst Första Internationalens avdelningar i dessa länder som stödde Bakunin i dennes berömda kamp mot Karl Marx. En kamp som ledde till hans uteslutning ur internationalen 1872, men inte utan att först så de frön som på många sätt skapade den internationella anarkistiska rörelsen. Om Proudhon myntade begreppet, så byggde Bakunin upp rörelsen.

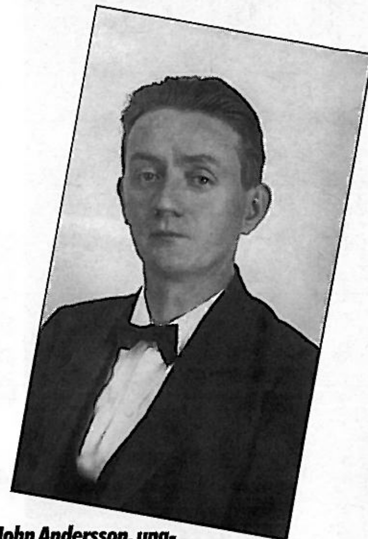
Bråket med Karl Marx rörde delvis tolkningen av principen *arbetarklassens frigörelse bör vara arbetarnas eget verk.* Marx och hans anhängare började speciellt efter fransk-tyska kriget och Pariskommunens fall att plädera för bildandet av särskilda arbetarpartier, medan motståndarna ansåg att den revolutionära kampen skulle utgå ifrån den redan existerande Internationalen, som till största delen var av facklig art. 1869 skrev Bakunin i den Schweiziska tidningen *Égalite*:

"De borgerliga demokraternas och de borgerliga socialisternas politik utgår ifrån tanken, att politisk frihet är *förutsättningen* för ekonomisk frigörelse. Dessa ord kan endast ha en innebörd: arbetarna måste först alliera sig med de radikala borgarna för att först göra den politiska revolutionen. Och därefter, senare, kämpa mot sina forna bundsförvanter för att göra den ekonomiska revolutionen. Vi avvisar eftertryckligt denna ödesdigra teori".

Detta var helt klart en åsikt som föll ungsocialisterna på läppen; för var de inte anarkister till en början så var de flesta revolutionära socialister. Tillbakalutade mot något som fortfarande brukar kallas för en *ortodox marxism*, det vill säga att ekonomin är viktigare än politiken – en kanske inte alltför lyckad term med det ovan nämnda i minnet.

Bakunin skiljde sig från Proudhon på många sätt. Ändå definierade han enligt Daniel Guérin "anarkism" såsom: "'en vidareutvecklad och till sina yttersta konsekvenser driven proudhonism". George Woodcock menar i sin bok *Anarkismen* att han var den mest praktiske och "anarkistiska" av alla de klassiska anarkistiska tänkarna.

För Bakunin var aktionen någonting renande enligt Woodcock, som också ser spår av tysk idealistisk filosofi i hans tänkande.

John Andersson, ungsocialist och senare SAC:s sekreterare

Sant är åtminstone att Bakunin satte handlandet långt högre än idéerna. I ett tal strax innan sin död skrev han 1876:

"De senaste nio åren har vi inom Internationalen sett många fler idéer framläggas än som är nödvändiga för att rädda världen, om världen kan räddas av idéer. Tiden är ute för idéer, nu är det dags att handla".

När det gäller anarkismens grundidéer, skiljde sig Bakunin från Proudhon bl a. i det att han accepterade, med Woodcocks term, förbundsprincipen. Det var arbetargruppen eller kollektivet och inte den enskilda individen, som skulle ses som samhällets grundpelare. Det är pga dessa tankar som hans teoribygge ofta får epitetet *kollektivism*.

Rudolf Holmö tolkar detta som att "denna riktning innebär att de, som är sysselsatta i samma näringsgren kollektivt skall äga de naturtillgångar och produktionsmedel, som de är i behov av för sin produktion". Och menar därefter att den egentliga orsaken till denna kollektivism var att han inte bara förkastade staten utan också kommunen, som ett tvångsorgan.

Den moraliska princip som skulle genomsyra det anarkistiska samhället enligt Bakunin var; *åt var och en efter hans gärningar*. En tanke som alltså ligger väldigt nära den proudhonska tesen att alla hade rätt till de produkter de själva skapat. Det intressanta med Bakunin är att han teoretiskt står mitt emellan Proudhon och Pjotr Kropotkin. I sin kollektivism närmar han sig den senare och i sin löneprincip (åt var en efter hans gärningar) anknyter han till den förre.

Påpekas i sammanhanget ska väl också att Bakunin knappast trodde att den sociala omvandlingen skulle bli fredlig. Han var väl förtrogen med fransmannen Blanquis politiska idéer – bland annat nödvändigheten av ett konspirerande revolutionärt avantgarde som skulle väcka massorna. Men i hans tappning blev det: "För revolutionens seger över reak-

tionen är det nödvändigt att det mitt i den folkliga anarki, som utgör revolutionens själva liv och hela kraft, finns ett organ för den revolutionära tankens och handlandets enhet".

Dessa grupper skulle vara osynliga lotsar i den folkliga stormen, men skulle inte utgöra något hot mot massornas frihet – de skulle inte vara några diktatoriska ledare utan endast ett slags förlossningsbiträde som hjälper till vid massans självbefrielse genom att uppmuntra till självständig organisation underifrån.

Bakunins inflytande på ungsocialisterna lär ha varit stort. Större inflytande ändå lär Kropotkin ha haft. Hans namn dyker ofta upp som motvikt mot till exempel "stirneriet" i Stockholmsklubben.

Lönesystemet var alltid en form av tvång. Den princip som Kropotkin istället förfäktade var den som brukar kallas för *anarkokommunismen.*

Kropotkin

Den ryske fursten, Pjotr Kropotkin, får nu bli den siste av de klassiska anarkistiska tänkarna som jag tar upp här. Han var inte alls den utövande revolutionär som Bakunin var. Med sin tro på revolutionens oundviklighet behövdes det kanske inte. Även om han dock under vissa perioder förespråkade våldet som vapen i kampen, så var det främst anarkismens konstruktiva sidor som intresserade honom.

Hans vision av det anarkistiska samhället gick ut på att all utrustning återgick till gemenskapen. Gemenskapen, vars minsta formella enhet var *kommunen*, var ett frivilligt förbund som representerade och förenade alla olika samhällsintressen. Genom sammanslagningar skulle dessa gemenskaper bilda ett kooperativt nätverk.

När det gäller den moraliska principen, så var Kropotkin helt emot löneprincipen. Lönesystemet var alltid en form av tvång. Den princip som han istället förfäktade var den som brukar kallas för *anarkokommunismen*. Den innebar kort och gått att man skulle ge efter förmåga och ta efter behov.

Den springande punkten i detta samhällsbygge var om man kunde skapa det *lockande arbetet*. Men Kropotkin hävdade även att människan faktiskt föredrog att vara verksam och att det därför inte skulle behövas något arbetstvång. I boken *Inbördes hjälp* försökte han dessutom ge en vetenskaplig grund till den anarkistiska tanken om det naturligt goda samhället som existerade redan långt innan människan fanns till med sina konstlade reglementen. Om det nu ändå skulle komma att finnas asociala individer i detta frihetliga samhälle, så litade Kropotkin på att den allmänna opinionen skulle kunna klara av dem.

Kropotkin hyste en enorm tillförsikt till sin lära. Aktivismen avlöstes i viss grad av en deterministisk, 1800-talsaktig tro på lagbundna historiska förlopp. De nuvarande samhällena som var grundade på individualismen var "tvungna att ständigt utvecklas mot kommunismen.". Tendensen fanns överallt och den blev starkare allt efter den mänskliga produktionsförmågan ökades; så snart de mest elementära behoven var tillfredställda så växte den, men "liksom alla evolutioner väntar den endast på revolutionen för att kullkasta de gamla ruckel som står i vägen för dem och få ett fritt lopp i det pånyttfödda samhället."

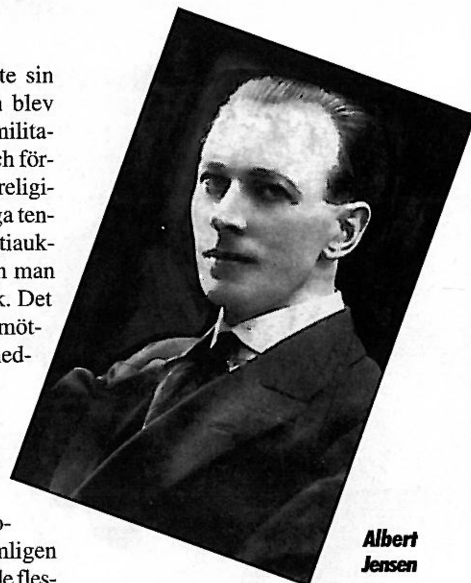
Ungsocialisterna tar till sig anarkismen

Men för att återgå till Sverige; det är som redan sagts inte förnuftigt att kalla den ungsocialistiska rörelsen vid det nya seklets ingång för anarkistisk, som den ofta gjorts både då och senare. Dan Collberg menar i boken, Syndikalism förr och nu, att "Man var revolutionär socialist, och i denna egenskap hade man börjat söka efter alternativ Det man först stötte på var anarkismen, som i olika former presenterades (ej propagerades) i förbundets press.".

Även Lennart K. Persson stödjer denna åsikt i sin avhandling Syndikalismen i Sverige. Han menar att den riktiga nyorienteringen satte igång efter 1903, när reformisterna som var trogna moderpartiet (SAP) lämnade förbundet. Den anarkistiska influenserna sipprade in långsamt, men säkert.

Men även om rörelsen inte propagerade för anarkismen runt sekelskiftet, så omhuldades dess negativa kritik av många företeelser i allt högre utsträckning åren innan rörelsens splittring. Albert Jensen beskrev på sin ålders höst den ideologiska utvecklingen under dessa år:

"Ungdomsrörelsen fortsatte sin ideologiska utveckling. Den blev mycket 'anti'. Den var antimilitaristisk, delvis antipatriotisk och försvarsnihilistisk. Den blev antireligiös och antikyrklig. Antistatliga tendenser reste huvudet och antiauktoritär. Den blev frihetlig och man propagerade för generalstrejk. Det var dessa anti-tendenser som mötte motstånd hos en del av medlemmarna".

Albert Jensen

Kniviga diskussioner

Det var i en tämligen splittrad miljö som de nya idéerna började slå rot. Ungsocialistiska rörelsen var en tämligen olikartad företeelse - även om de flesta kunde ställa upp att kalla sig revolutionära socialister. Bredden var som sagt stor; individualanarkister blandades med kommunistiska anarkister och sådana som valde att kalla sig marxister.

Mer jordnära kamrater föraktade de bohemiska kafédiskussionerna och krävde politisk handling. Ofta försökte de olika lägren hitta passande etiketter på varandra. Hans Lagerberg kommenterar det hela med att etiketter ofta har sina begränsningar: "och det gällde i särskilt hög grad ungsocialisterna, som ofta bytte åsikter. Det fanns motsättningar inom varje individ".

Albert Jensen tecknar en levande bild av atmosfären, om än något ironisk, i sina memoarfragment:

"Man slog ihjäl tiden på Norra klubben i Stockholm med kniviga diskussioner om individualism och egoism och dess förtjänster gentemot mera kommunistiska eller kollektivistiska riktiningar. Och slutade med att slå ihjäl klubben. En menade att man hädanefter inte kunde ha någon styrelse, ty där det fanns styrelse fanns det också styrda, vilket ytterst måste bli ett angrepp mot den individuella friheten".

Det gällde att hålla stilen – och fånga skratten – i en fräck värld gällde det att vara fräck själv

Trots denna bredd fanns det ett "messianskt" (religiöst) drag över rörelsen enligt Lagerberg, medlemmarna kände sig förföljda och utvecklade ett självförsvar som gjorde att de riskerade att "isolera sig i sin sekts kultur.". Det messianska går kanske också igen i det faktum att man predikade apokalypsen (jordens undergång) samtidigt som man närde en optimistisk syn på framtiden.

Men mest märktes det i odlandet av martyrskapet enlig Lagerberg. "Det gällde att hålla stilen – och fånga skratten" – i en fräck värld gällde det att vara fräck själv. Som kuriosa kan nämnas att Ivan Agueli, en känd konstnär, var en av de mest hängivna klubbisterna under denna tid – ofta spelade han rollen som nitisk dörrvakt.

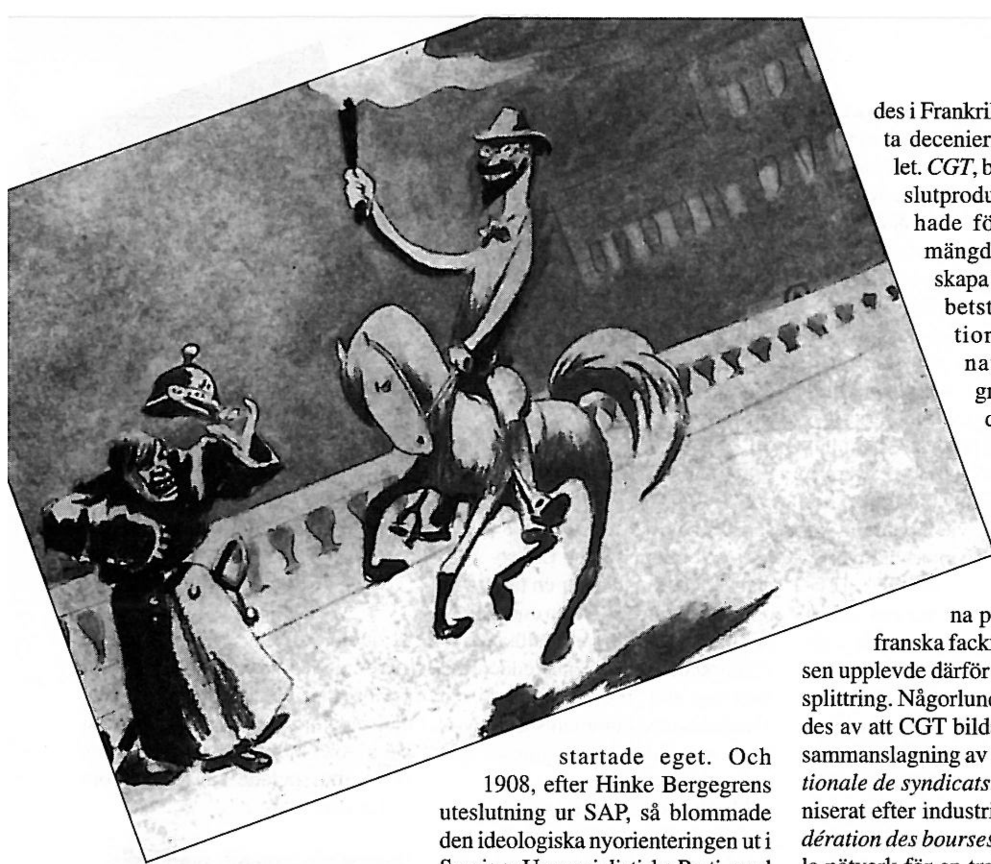
Ungsocialismen och syndikalismen

Ungsocialismens närmande till den mer praktiska syndikalismen från denna kreativa eller kaotiska miljö tangerar i hög grad Albert Jensens egen väg till densamma. Albert Jensen var nämligen den drivande kraften bakom förbundets, sedemera partiets (bildades 1908) utveckling till att bli ett propagandaförbund/parti för bland annat revolutionär syndikalism.

Under sin första period som redaktör för förbundets tidning Brand, närmare bestämt 1903, tog han in en artikelserie om syndikalismen vid namn "Generalstrejken och den sociala revolutionen". Artikelserien följdes av den troligtvis första artikeln i Sverige om den franska syndikalismen.

Brandartiklarna började dessutom med en skarp taktik mot SAPs ohörsamhet mot andra taktiker än den parlamentariska. Och även om denna introduktion inte följdes av någon aktiv propaganda så menar Persson att ungsocialisterna under de följande åren genomgick "en ideologisk utvecklingsprocess. Deras hållning till den parlamentariska taktiken blev alltmer negativ samtidigt som sympatierna för generalstrejken tilltog".

Mellan 1905 och 1907 pågick till och med en debatt mellan Einar Håkansson och Albert Jensen om vil-

ket som var att föredra av syndkalismen och anarkismen, den senare förordade syndikalismen, fast i form av den i USA utvecklade mer marxistiska och positiva till parlamentariska partipolitiken som komplement i förstörandet av staten.

När Jensen i sin pamflett "Ungsocialism – Socialdemokrati" från 1908 ansåg att skillnaderna mellan SAP och Ungsocialisterna låg både i medlen och i målet, så verkade han för en uppvärdering av fackföreningarnas roll att förbereda arbetarna för socialismen.

Men utvecklingen var generell för den ungsocialistiska rörelsen. I sina ofullständiga memoarer drar Jensen sig till minnes Ungsocialistiska partiets första kongress 1908. "I detta taktikuttalande finner man dels en bredare motivering för den antiparlamentariska ståndpunkten, dels finner man en klar syndikalistisk tendens – fackföreningarna som de framtida produktionsorganen, och ställningen mot centralismen".

Men vad var det då som lockade den heterogena ungsocialistiska rörelsen i den nya samhällsteorin? Lennart K. Persson menar i sin avhandling att det både är frågan om ideologi och känslor. Syndikalismen bakades enligt honom sakta samman med ungsocialisternas ortodoxt revolutionära marxism. Syndikalismens skarpa åtskillnad mellan klasserna och dess revolutionära temperament tilltalade ungsocialisterna.

Här räcker det med att säga att ungsocialisterna successivt skärpte profileringen mot partiet. Organisatoriskt tog detta sig följande uttryck: 1903 splittrades förbundet, när en "reformisk" falang med Per Albin Hansson i spetsen lämnade det och startade eget. Och 1908, efter Hinke Bergegrens uteslutning ur SAP, så blommade den ideologiska nyorienteringen ut i Sveriges Ungsocialistiska Parti, med en enligt Person klar syndikalistisk åskådning.

Hinke Bergegren, ledande personlighet inom ungsocialisterna som också brukar kallas för Unghinkarna, kallade sig fortfarande bara marxist 1908, men Lagerberg menar att den marxismen i så fall var uppblandad med både syndikalism och kommunistisk anarkism.

Den syndikalism som ungsocialisterna hittade mellan 1905 och 1910 var en blandning av ortodox marxism (den utgår ifrån Marx historiematerialistiska uppfattning) och anarkism (bygga underifrån). Men först och främst ska väl sägas att den revolutionära syndikalismen inte var någon skapelse av en enskild tänkare, inte ens av en grupp sådana. Namnet gavs ursprungligen till en rörelse och inte till en teori.

klasskriget, avståndstagandet från politiken, fackföreningens betydelse, direkt industriell aktion och det nya samhället.

Fransk syndikalistisk massrörelse

Syndikalismen som rörelse föddes i Frankrike under de sista decenierna av 1800-talet. *CGT*, bildat 1895, som slutprodukten kallades, hade föregåtts av en mängd av försök att skapa en nationell arbetstagarorganisation. Den första nationella kongressen hölls redan 1876.

Hela tiden försökte politiska intressen vinna över fackföreningarna på sin sida. Den franska fackföreningsrörelsen upplevde därför en mycket stor splittring. Någorlunda enhet skapades av att CGT bildades genom en sammanslagning av *Fédération nationale de syndicats*, som var organiserat efter industrilinjer, och *Fédération des bourses*, som var lokala nätverk för en trakts olika fackföreningar. CGT var ett försök att bli av med den förlamande inverkan som partipolitiken hade haft på fackföreningsrörelsen.

F.F. Ridley, som forskat om fransk syndikalism, ger oss fem karakteristika som särskiljer den franska syndikalismen, nämligen; idén om *klasskriget, avståndstagandet från politiken, fackföreningens betydelse, direkt industriell aktion* och *det nya samhället.*

Doktrinen var mycket sammanhållen till sin struktur, enligt Ridley. Strejken var det viktigaste ekonomiska vapnet istället för anarkisternas politiska kampmedel Och med tiden utvecklades den från att vara en slutgiltig händelse till att vara en delvis revolution på väg mot den slutliga generalstrejken. Man lade sig nämligen till med en evolutionär revolutionsteori där kortsiktiga och långsiktiga mål förenades. Något som svenska SAC-Syndikalisterna skulle följa efter 1922.

Strejken fördes av fackföreningarna, vars strukturella uppbyggnad också var en grov modell av det framtida samhället. Den slutliga frigörelsen skulle alltså inte skapa något helt nytt, utan bara låta en redan existerande struktur ta över. Några övergångsproblem med proletariatets diktatur eller liknande saknades alltså.

Om man godkänner dessa åsikter följer också logiskt att arbetarrörelsen i form av CGT var tillräcklig i sig. Politikerna och politiken var onödiga fenomen som man kunde och borde ta avstånd ifrån. Men naturligtvis, även om anarkister och syndkalister vid denna tid av historiska skäl inte ville eller inte kunde inse, så var ju syndikalismen i sig en politisk rörelse.

Enligt Ridley så såg de politik som liktydigt med parlamentarisk aktion, medan termen oftast täcker hela organiseringen av samhället. Tankarna om arbetarrörelsens självtillräcklighet och den syndikalistiska ideologin blir enligt det sista perspektivet rivaler och inte komplement till den partipolitiska socialismen.

Denna syn var ingenting som de svenska ungsocialisterna och sedemera syndikalisterna i SAC gav speciellt stor vikt. Först långt senare, efter ryska revolutionen och andra insikter började man på allvar problematisera sin egen "politiska" roll.

George Woodcock anser att anarkosyndikalismen är den enda anarkistiska organisation där det individuella och lokala har varit tillräckligt kontrollerade för att bli riktigt internationell. Han menar dessutom att syndikalismen var anarkismens sätt att anpassa tankeelement ur det förflutna till de nya förhållandena som rådde inom den industrialiserade världen vid 1800-talets slut.

Anarkosyndikalismen är den enda anarkistiska organisation där det individuella och lokala har varit tillräckligt kontrollerade för att bli riktigt internationell.

Ridley å andra sidan hävdar att; "In a sense, syndicalism was already out of date when it became popular". Han verkar mena att det individualistiska och självreglerande anarkistiska/syndikalistiska samhället, inte var svårt att tänka sig i ett land med liten industri och en stark hantverkartradition.

Dessa motsatta påstående är intressanta då de, på helt olika sätt, visar hur syndikalismen hamnar någonstans mitt emellan 1800 och 1900 talet. Den blickade både framåt och bakåt, om man nu får tro det två akademiska auktoriteter på området säger.

ARWID LUND

DEBATT, BERÖM & SKAMLÖSA PÅHOPP

Skriv till Direkt Aktion! Redaktionen förbehåller sig rätten att förkorta insändare. Så skriv kort redan från början! Eftersom vi har så lite plats förbehåller vi oss också rätten att välja och vraka bland breven... Adress: D.A, Box 6507, 113 83 Stockholm. E-post: direkt.aktion@usa.net

Systematisk dubbelbestraffning

Både rasism och kvinnoförtryck är välkända faktum. Om media varje dag gottade sig i skildringar av stympade och mördade judar skulle allmänheten reagera och kräva att politiker gjorde någonting åt saken. Men våldtäkter, stympning och mord av kvinnor passerar obemärkt.

Våld mot kvinnor betraktas som ofrånkomligt, som någonting det inte går att göra någonting åt. Kvinnor får akta sig, tycks vara gängse uppfattning.

Vad som är en nyhet eller en politisk fråga. Varje gång en redaktör eller journalist väljer att skriva om något, görs ett val av vad vi ska ha möjlighet att läsa om. Det finns inga objektiva nyheter.

Jag tycker inte att vi ska ha ett media som på något sätt censurerar nyheter men varför får vi läsa detaljerat om mannens våldtäkt av kvinnan och inte mannens våld mot mannen? Våldtäkter skildras alltid mer detaljerat än misshandel. Sättet våldtäkter beskrivs i media är också värt att fundera på. Vi får lätt intrycket att mörker, städer på natten i förening med ensamhet, oftast är omständigheterna vid en våldtäkt. Förövaren framställs som en galen främling. Hemmet blir då den trygga motpolen.

I verkligheten begås de flesta våldtäkter i hemmen av någon offret känner. Varför visas inte en proportionell bild? En bidragande orsak är säkert att färre "hemma-våldtäkter" anmäls men är det hela sanningen? Nej!

Vältrandet i våldsberättelser mot kvinnor har ett syfte: att skrämma kvinnor.

– Gå inte hem ensam när det är mörkt!

Vi ska inte lita på främmande män. Vi ska inte gå ensamma genom stan nattetid. Farliga saker kan hända. "Be din bror följa dig hem", "Ring till pappa när bion är slut", "Med din man är du trygg", "Alla andra kan våldta, slå ned dig, mörda och lemlästa dig".

Det budskapet ska vi ta in och förlita oss på att de goda männen ska skydda oss från de onda. Blir en kvinna utsatt för ett våldtäktsförsök i en film, är det alltid en man som räddar henne. "Världen är farlig för kvinnor. Göm er, dölj er med slöjor. Du vet inte vem som är en våldtäktsman".

Med samma logik har kvinnan skuld i sin våldtäkt. – Du skulle inte gått ensam! Du skulle inte druckit alkohol! Du visste att risken fanns och utsatte dig för den. Våldtäktsmannens handling ursäktas när kvinnan påstås ha utlöst den.

För några år sedan valde en åklagare i Piteå att inte väcka åtal om våldtäkt. Den 16-åriga flickan fick sin livmoder söndertrasad i en gängvåldtäkt men hade vid tillfället varit berusad. I Malmö blev två våldtäktsmän friade trots det kunde bevisas att de hade tilltvingat sig samlag med våld. Kvinnan hade varit ensam ute sent på natten och var utmanande klädd. "Klädsamt motstånd", kallade rätten hennes protester.

Budskapet till kvinnorna var att de utsatt sig själva för situationerna.

Nyligen friades två män i Södertälje. Det framgick under rättegången att de tilltvingat sig samlag och att den 17-åriga flickan gjort motstånd. En gynekologisk undersökning visade att hon hade skador i underlivet.

Varför kom de undan?

Flickan hade varit berusad och påverkad av amfetamin och enligt domstolen inte gjort tillräckligt med motstånd. Alltså var det ingen våldtäkt.

Tingsrätten ville inte heller rubricera de som sexuellt utnyttjande eftersom flickan kunde berätta om vad som hade hänt under kvällen. Hon var inte så påverkad att hon inte uppfattade vad som hände. Då var det inte sexuellt utnyttjande.

Dubbelbestraffning.

Rättsamhället ger sina budskap; "Gör ordentligt med motstånd så att våldtäktsmannen uppfattar ditt nej", "Ett nej är inte alltid ett nej. Ibland gör kvinnor klädsamt motstånd", "Drick inte alkohol för då är det fritt fram. Ett icke uttalat nej är ett ja", "Anmäl inte våldtäkten för då kan vad som helst hända. Skaffa dig en god man som kan beskydda dig från de onda. Håll dig undan! I hemmet är du trygg! Isolera dig från männens värld!".

"Alla män är potentiella våldtäktsmän".

Vem sprider den myten?

Inte är det den enskilde mannen. Han blir mycket upprörd av ett sådant påstående. Inte är det kvinnan. Hon fortsätter att lita på män när hon åker bil med främlingen, följer med honom hem, bjuder honom på te klockan ett på natten, raggar på utestället, och det med all rätt.

Hon ska kunna göra så utan att bli beskylld för dumhet.

Hon ska inte behöva kalkylera med ett överfall när hon går hem.

Hon ska kunna dricka sig asberusad, klä av sig naken och lägga sig på golvet i ett rum med män, utan att någon av dem ska röra henne.

Kvinnor ska kunna känna sig trygga. Våldtagna kvinnor var inte oförsiktiga. Kvinnor ska inte behöva vara försiktiga.

Alla män är inte potentiella våldtäktsmän.

Några män tror sig däremot ha rätt att utsätta kvinnor för övergrepp och de får stöd av den massmediala uppfattningen.

Varför sprider då filmer, nyheter och rättsväsendet det påståendet att alla män kan vara våldtäktsmän?

Det är en könsrolls-konserverande politik som förs. Genom att skapa fientlighet mellan könen uppnås ingen jämlikhet. Rädda kvinnor håller sig på sin plats, gömmer sig, döljer sig.

En tänkbar utopi för patriarkatets dyrkare kan vi se i muslimska länder. Där döljer sig kvinnor. Där anses våldtäkt vara orsakat av offret. Där håller sig kvinnor där patriarkatet vill ha dem; i hemmet.

Så långt får vi inte låta det gå! Jag citerar en svart feminist från USA: "Det är bara vi som är intresserade av att vi har några rättiheter, därför är det bara vi som kommer att arbeta för en förbättring av våra villkor".

Vi måste kämpa för kvinnors rätt att slippa fruktan. Vi måste arbeta för en attitydförändring i samhället när det gäller övergrepp. Vi måste göra något snart.

Det finns många sätt för oss att protestera på. Viktigast är inte VAD vi gör utan ATT vi gör något. NU! Upp till kamp!

ANNIKA NORELL

Feministkontakter efterlyses

Här i Karlstad har vi just startat upp en feministisk basgrupp och vi skulle vilja ha kontakt med andra grupper runt om i landet för stöd, gemensamt arbete, diskussioner, kurser osv.

Vi har även en oberoende tidning, Nötknäpparen, med huvudinriktning på feminism. Nästa nummer ser ut att komma att handla om relationer. Ni får mycket gärna skicka in artiklar, bilder, recensioner, dikter, noveller, "flyers" för egna tidningar m.m.. Vår målsättning är att vara ett forum för feminister i hela landet, med en jämn utgivning på 4-6 nummer per år. Allt beror på hur mycket material vi får in. Ännu har vi inte skaffat något postgironummer men en eventuell prenumerationsavgift kommer att vara till för att täcka utskikskostnader.

Intresserad? Skriv till: Feministisk Ungdom Karlstad, Majorskans väg 15, 653 46 Karlstad.

Skåpmat från mao-stalinister

På grund av Direkt Aktions analys av folkupprorets Albanien är SUFarna "politiska dårpippin", skriver signaturen Rex i senaste numret av FIB-Kulturfront. Ett av Rex bevis för detta består märkligt nog av stalinistisk skåpmat om spanska inbördeskriget. Sedan tar Rex fram sitt tyngsta artilleri:

– Ingen kan naturligtvis förneka att det varit full upplösning i Albanien, blodet har flutit och folk har dött, plundring och allmän stöld.

De enda som förnekat detta har ju varit de maostalinister som fram till Kinas brytning med Albanien i slutet av 70-talet hängivet och aktivt försvarade diktatorn Enver Hoxha och stalinistdiktaturen. Just dessa mao-stalinister, organiserade i SKP, Sveriges Kommunistiska Parti, grundade dessutom FIB/K och dominerade tidskriften såväl organisatoriskt som politiskt.

Stefan Lindgren är sammankallande i FIB/Ks redaktionskommitté. Jag vet inte om han döljer sig bakom signaturen Rex.

Däremot vet jag att Stefan Lindgren var chefredaktör för SKPs veckotidning Gnistan på tiden det begav sig.

PETER LINDGREN
SOCIALISTISKA PARTIET.

Västsahara: Det bortglömda krigets folk

På Berlinkonferensen 1884, när Västeuropas kolonialmakter delade upp Afrika sinsemellan med linjaler, tilldelades Spanien herraväldet över det lilla landet Västsahara vid Nordafrikas atlantkust. Hundra år senare,1975, gjorde kolonialmakten Spanien en deal med Marocko och Mauretanien och lät dem dela på Västsahara.

Befrielsearmén Polisario, som bildats några år tidigare med Västsaharas självständighet som mål, fortsatte sin kamp mot de nya förtryckarna. Och de var framgångsrika. 1979 tvingades Mauretanien att ge upp sin del av ockupationen, vilket fick Marockos kung Hassan att dra öronen åt sig. I ett försök att isolera konflikten och säkra Marockos kontroll över de rika fiskevattnen i Atlanten började han 1980 byggandet av en mur tvärsigenom Västsahara.

Muren som innesluter hela det av Marocko ockuperade landet är omkring 200 mil och är omgärdad av taggtråd, elektronikbevakning och minor.

Två tredjedelar av det västsahariska folket bor idag i flyktingläger, två hundra tusen bara i Algeriet, och de som är kvar i det ockuperade området lever under mycket svåra förhållanden.

Våren 1997 besökte Direkt Aktion ett av flyktinglägren i Algeriet. Här följer Jennys berättelse om det "det bortglömda krigets" folk, dess kamp och livet i flyktinglägren.

I 22 år har västsaharierna i flyktinglägren väntat på att få återvända till sitt land, men än syns ingen lösning på konflikten.

Under alla dessa år har den väpnade befrielserörelsen Polisario tappert kämpat mot de marockanska invasionstrupperna. Majoriteten av sina vapen har de undan för undan beslagtagit från sina fiender.Och trots att de är väldigt få i jämförelse med den marockanska armén, har minimala resurser och saknar internationella "beskyddare" som stödjer dem ekonomiskt, har de varit och är en motkraft att räkna med. Hittills har Polisario lyckats befria ungefär en tredjedel av det ockuperade landet.

Polisarios politiska struktur är svår att få grepp om. Vid ett besök i flyktinglägren frågade jag mycket om detta, men fick snart klart för mig att uppgifter om organisering och politiska mål och strategier inte var ett populärt samtalsämne av säkerhetsskäl.

Fram till och med 1985 var dock Polisario uttalat mot imperialism, kolonialism och exploatering. Det året uppstod stridigheter inom organisationen, som fick till följd att Polisario kraftigt avradikaliserades. Numera är de noga med att påpeka att de inte är någon revolutionär front, utan enbart en befrielsefront bestående av folk med olika politiska ideologier.

Stort stöd

Faktum kvarstår dock att Polisario till största delen består av socialister av olika slag. Nedtoningen av den antiimperialistiska kampen har de blivit tvingade till för att överhuvudtaget få något som helst internationellt stöd.

Polisarios stöd bland den egna befolkningen är näst intill total. Det är därför som organisationen fungerar som folkets representant i internationella sammanhang.

Marockos avsikt har från början varit att utplåna den västsahariska identiteten

Just nu råder det officiell vapenvila i väntan på att fredsförhandlingar ska komma till stånd. I fredsplanen som FN:s säkerhetsråd utarbetade 1991 beslutades att en folkomröstning ska genomföras där det västsahariska folket själva ska få bestämma om de vill vara ett fritt land eller integreras med Marocko.

Enligt planen ska denna omröstning föregås av att Marockos kung Hassan reducerar sina militära styrkor i det ockuperade området, samt att direkta förhandlingar inleds mellan Polisario och Marocko.

Denna folkomröstning låter sig dock dröja. Några tecken på att kung Hassan tänker dra tillbaka sina trupper finns inte. Tvärtom försöker Marocko på alla möjliga vis förhala och sabotera fredsförhandlingarna. Och dess armé bryter ständigt mot de mänskliga rättigheterna i det ockuperade området.

Under mitt besök i lägren deltog jag i en konferens som hölls av den västsahariska organisationen för mänskliga rättigheter, AFAPREDESA. Där berättades om de svåra förhållanden som de kvarvarande i det ockuperade området lever under.

Försöker utplåna identiteten

– Marockos arméer utsätter ständigt befolkningen för övergrepp och trakasserier. Saharier fängslas och fälls ofta med falska bevis, säger Muhamed som är viceordförande i AFAPREDESA.

– Marockos avsikt har från början varit att utplåna den västsahariska identiteten, bland annat genom att tvångsförflytta västsaharier till Marocko där de sedan "marockaniseras", samtidigt som marockanska familjer lockas att flytta till Västsahara genom högre löner och andra privilegier.

Kränkningarna mot ursprungsbefolkningen slutar inte där. Ingen västsaharier har till exempel rätt att studera på högre nivå och endast de unga har tillgång till vissa arbeten – vilket leder till att deras studier blir lidande. Tvångsgiftermål mellan marockaner och västsaharier och våldtäkter på västsahariska kvinnor förekommer också som ett led i processen att utplåna den västsahariska identiteten.

Inte allt för sällan "försvinner" västsaharier som misstänks sympatisera med Polisario eller på något annat vis opponerar sig mot kung Hassan. Dessa "försvinnanden" förnekas naturligtvis av Marocko, trots att de 1991 tvingades frige cirka 300 västsaharier.

För närvarande beräknas 527 personer vara "försvunna", och då inräknas bara civila.

Inget land i världen har erkänt Marockos rätt till Västsahara, men 74 länder har hittills erkänt den sahariska republiken RASD, Sahariska Demokratiska Arabrepubliken, som utropades av Polisario 1976. Europa har dock inget att skryta

med, endast forna Jugoslavien har erkänt landet.

Istället är det just EU:s medlemsstater som har stått för stora delar av vapenleveranserna till Marocko. Spanien och Frankrike är de länder som ständigt pratar sig varma för att EU ska ha ett nära samarbete och goda handelsförbindelser med Marocko, inte oväntat är det också de som är de främsta europeiska vapenleverantörerna.

Att EU:s övriga medlemsstaters regeringar dessutom tiger, och därmed samtycker, spelar kung Hassan och hans intressen rakt i händerna.

EU:s hyckleri

Egentligen är det inte särskilt överraskande att EU:s medlemsstater väljer att tiga, eftersom de i vanlig ordning prioriterar Fästning Europas intressen och handelsförbindelser framför de mänskliga rättigheterna. För även i denna fråga finns det ett egenintresse för EU. Unionens handelsavtal med Marocko och tillåtelsen att nyttja de fiskrika vattnen utanför Västsaharas kust är av för hög ekonomisk betydelse för att man ska våga sätta press på kung Hassan.

Ett annat skäl är den västvänliga politik som Hassan står för och det faktum att han har erbjudit sig att "hjälpa" EU att kontrollera flyktingströmmarna från Afrika till Europa. Allt detta tillsammans gör att man hellre tiger om Marockos ständiga brott mot en hel befolkning, än gör sig osams med sin "hjälpande hand".

Man har helt enkelt för stor nytta av Marocko och dess strategiska läge mellan Afrika och fästning Europa.

Det internationella ointresset för Västsahara-frågan märks tydligast i FN. Även i denna fråga har de visat att de oftast tar den starkes parti gentemot den svage. FN:s agerande, eller brist på agerande, är mer än klandervärt. Trots sina resolutioner om påbörjandet av fredsförhandlingar, verkar intresset för en lösning inte allt för stort. Inte en enda gång har Marockos ständiga kränkningar av de mänskliga rättigheterna fördömts. Istället för att sätta en kraftfull press på kung Hassan har FN nöjt sig med att ställa ett ultimatum om att nå enighet till båda sidor.

Detta trots att Polisario redan gjort väldigt många eftergifter och ansträngningar för att fredsprocessen ska kunna föras framåt.

Blir det ingen folkomröstning inom en snar framtid säger Polisario att de blir tvungna att ta till vapen igen. FN menar å sin sida att Polisario måste sluta "skramla med vapnen" eftersom fredsprocessen kräver tid. Men faktum är att FN:s undlåtenhet att protestera och agera mot kung Hassan har lett till att det faktiskt är Marocko som styr fredsprocessen och har den fullständiga kontrollen i Västsahara.

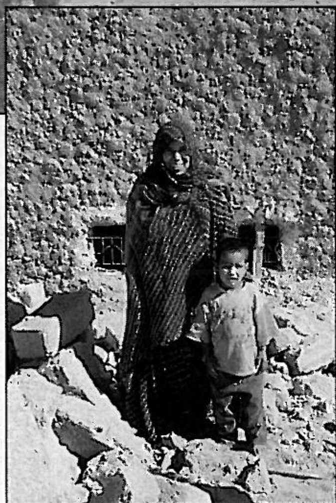
– Eldupphöret är enbart gynnsamt för Marocko, eftersom de under tiden i lugn och ro kan ägna sig åt att föra in tusentals med nybyggare i Västsahara. Människor som när det väl blir dags för folkomröstning också kommer att kräva sin rätt att vara med att rösta om Västsaharas framtid, menar borgmästaren i flyktinglägret Aussert i Algeriet.

Enligt fredsplanerna som faktiskt godkänts av båda parterna ska de röstberättigade vara de cirka 70 000 personer som ingick i den spanska folkräkningen 1974 med vissa tillägg. Men Marocko insisterar nu på att ytterligare 120 000 personer till ska införas i röstlängderna, personer som naturligtvis är marockaner.

Att detta i så fall skulle innebära ett förvrängt resultat av folkomröstningen är helt klart.

JENNY BERGSTRÖM

Polisarios stöd bland den egna befolkningen är näst intill total.

Flyktinglägrena där västsaharierna bor är välorganiserade. Och trots att de nu varit i exil i 22 år sjuder lägret av optimism inför framtiden. Tron på att de en gång ska få återvända till sitt hemland är det som håller deras kraft vid liv.

På besök i flyktinlägret

Första anblicken av lägren är en imponerande syn. Att någon överhuvudtaget kan leva i denna ogästvänliga terräng som Saharaöknen utgör förvånar mig. Här har det västsahariska folket byggt upp ett otroligt välorganiserat läger, antagligen ett av världens bästa.

Av säkerhetsskäl, hälsoskäl och för att skapa en social samhörighet har lägren delats in i fyra Wilayor (orter) som i sin tur är uppdelade i sex till sju dairor (byar). Wilayorna har namn efter städer i Västsahara och flyktingar från samma delar av det ockuperade landet har bosatt sig i samma distrikt i lägren.

På grund av den karga naturen och temperaturer som på sommaren kan stiga till omkring 60 grader och på vintern sjunka under noll har de begränsade möjligheter till självförsörjning och är därför totalt beroende av hjälp utifrån.

Trots omständigheterna är det västsahariska folket inte modfällda. I lägren sjuder det av optimism. Tron på att de en gång ska få återvända till sitt hemland är det som håller deras kraft vid liv. Kampviljan hos dem är enorm, trots de 22 åren av exil.

Starka kvinnor

Lägren präglas av kvinnorna som har en mycket aktiv och självständig roll som de hela tiden vidareutvecklar. Eftersom de flesta männen under årens lopp legat vid fronten har det mesta arbetet och organisationen av lägren legat på kvinnornas ansvar. Kvinnorna har därför en mycket stark ställning i lägren, men i de högsta politiska organen i lägren är mansdominansen stark.

– Vi kvinnor har blivit starka av allt ansvar vi fått axla under dessa år i lägren och vår kamp är inte slut när kriget är över, utan då måste vi fortsätta att kämpa för vår rätt som kvinnor, säger Mousari som liksom alla andra kvinnor är med i den västsahariska kvinnoorganisationen.

Även om flyktinglägren är hierarkiskt uppbyggda fungerar de ovanligt demokratiskt. Dairorna sköts av kommittéer som handhar allt från skolgång och sjukvård till distributionen av det bistånd som de får. Alla människor har en uppgift och är med i någon av varje dairas fem kommittéer, och alla arbetar utan lön.

Den politiska organisationen bygger på gamla principer där basen är små grupper i lägren och det högsta organet är den nationella folkkongressen. Det är en mycket väl fungerande organisation i dessa läger där allt sköts av flyktingarna själva. Västsaharierna har inte bara skapat ett vanligt flyktingläger utan ett helt samhälle, där alla den sahariska republikens institutioner finns representerade, som de sedan vill ta med sig när de återvänder till sitt hemland.

När dessa människor får återse sitt hemland vet ingen, men en sak är säker – det sahariska folket är ett stolt och kämpande folk som inte tänker ge upp kampen för ett fritt och självständigt land.

Den som gör motstånd segrar och saharierna är fast beslutna att göra det!

JENNY BERGSTRÖM

recensioner

böcker blaskor skivor filmer

Dansa genom revolutionen!

Jag såg saidiwas spela härom aftonen på Kafé 44 (tack Tompa!) i Stockholm och hade jävligt kul. Visserligen är jag en politiskt skadad typ som hellre sitter och läser Proudhons brevväxlingar med Marx än är ute på midsommarafton. Men ibland händer det att jag kryper fram ur källarlokalen för att vara ute bland folk – men endast för *musikens* skull! Saidiwas spelar just sådan musik. Jag tyckte att saidiwas första cd (se Henrik Alms recenssion i DA nr 1) var kanon och deras senaste *All punk cons* är ännu bättre.

Visst är det sant att de riktiga tunga hardcorelåtarna är borta från *All punk cons* (möjligtvis med undantag för låten *Invitation*) men musiken har utvecklats i spännande nya banor. Här gäller det verkligen att inte fastna i någon musikalisk dogma av typen "så här ska hc låta". Jag skulle nästan kunna säga att saidiwas är riktiga musikaliska anarkister – inte bara på grund av texterna – utan på grund av musiken. Om anarkismen är en ideologi i ständig förändring, då är saidiwas' musik anarkistisk – den förändras! Låten *Some kids are full of shit* är ett perfekt exempel på vad saidiwas numera är kapabla till och förmodligen är det den bästa låten på skivan. *Some kids...* har en poppig refräng med tunga hc-gitarrbitar sammanvävt med texter som får Refused att framstå som leninister (okej då – det var kanske lite hårddraget, men ni fattar vad jag menar). Allvarligt talat, om man lyckas sjunga en refräng med texten

libertarian socialism, also known as/anarchism

så att de rimmar blir jag verkligen *glad*! Och glad blir man av att lyssna på saidiwas.

Låten "Traitor" blandar poppiga gitarriff med tunga anti-sexistiska texter:

...reject my privilege/deconstruct my masculinity...

som gör att jag skulle vilja dansa (med Emma G) rakt igenom revolutionen. Anti-sexism och kampen mot patriarkatet har fått en framstående plats i texterna och det är verkligen uppfriskande med tanke på att bandet består av fyra *killar*. Detta tema kulminerar i avslutningslåten *The promise* där saidiwas går hårt åt äktenskapet och dettas ursprung i egendomstänkandet.

Marriage: a state sanctioned/ ownership of another human being./ And the way I see it, ideas of/property/are just so fucking repulisve.

Det jag saknar på den politiska nivån från *All punk cons* är någon ideologisk bit angående veganism men det kanske numera är införstått inom hardcorescenen att kommer man från Umeå så... I alla fall, jag kan ta på mig den äran själv; fyra uppbrända Scanbilar av fem möjliga!

KURT SVENSSON

saidiwas, All punk cons, desperate fight records/Birdsnest 1997

Feminist-propaganda

Bland Borås' anarkafeminister händer det saker. Med högsätet i SUF-täta Viskaforskollektivet bedrivs en aktiv kamp genom demonstrationer, spelningar, försäljning av hemmagjorda feministsymboler, affischering och mycket annat.

Dendara är Borås' kvinnogrupp men också namnet på gruppens eget fanzine. Hittills har två nummer kommit ut, det första inför 8 mars i år.

Båda numrena är enkelt utformade, innehåller notiser från främst anarkistiska och feministiska händelser, dikter, noveller, men också könsrollskrossarsagan om Golfbäbisen och Flickan som glömde gaffeln. Riktigt skoj... Skribenterna reder på ett lättförståeligt sätt ut begrepp som feminism och ungförtryck, och riktar därmed in sig på tjejer och kvinnor utanför rörelsen. Det gör de helt rätt i. Naturligtvis ryms här en del slagord också, det är propaganda och det ska det vara. Up yours Amelia!

NINA

Dendara kan beställas genom BUS, Box 242, 503 09 Borås.

Rocker om anarkism

Engelska Freedom Press har gett ut flera klassiker inom den frihetliga litteraturen. Däribland skriften Anarchism and Anarcho-Syndicalism av Rudolf Rocker som gavs ut 1988.

I skriftens första del beskrivs anarkismens grundidéer, dess syn på kapitalismen, staten och makt i allmänhet, samt anarkismens mål. Rocker visar ideologins likheter med statssocialismen och liberalismen, och hur den skiljer sig från dessa. Han förklarar varför liberalismens idé om individuell frihet och den parlamentariska demokratins idé om likhet inför lagen, mest blivit vackra ord på papperet, och hur anarkisterna istället vill lösa problemet. Statssocialismens misslyckande ges också en förklaring mot bakgrund av det ryska exemplet.

Första delen avslutas med en kort redogörelse av det anarkistiska tänkandet från kinesen Lao-tse till ryssen Kropotkin.

I skriftens andra del behandlas de syndikalistiska idéerna och rörelserna tillsammans med en smula arbetarhistoria. Syndikalismen som organisationssätt, kamptaktik och medel för revolutionen läggs fram på ett lättfattligt sätt utan att man behöver gräva ner sig i för mycket historia. Socialdemokratins och de reformistiska fackföreningarnas fiasko läggs dessutom under skarp analys och kritik.

Förvånansvärt mycket hinner sägas i denna korta skrift på 40 sidor. Den är rakt igenom intressant och tydlig. Helt klart läsvärd. Beställ den!

LARS OLSSON/SUF-UMEÅ

Rudolf Rocker. Anarchism and Anarcho-Syndicalism. Freedom Press 1988. Beställ från Freedom Press Bookshop, Angel Alley, 84b Whitechapel High Street, London E1 7QX, England. Tel: +44-0171 247 9249, Fax: +44-0171 377 9526. Beställ även gratis boklista.

Bra om sex timmars arbetsdag

Jag vill gärna ha sex timmars arbetsdag med bibehållen lön. Verkar skitmysigt.

Detta sagt apropå en ny broschyr från SAC-Syndikalisterna om just sex timmars arbetsdag. Den är bra på många sätt. Den innehåller massor av argument för att införa sex timmars arbetsdag. Ibland tar de i så mycket att man tror att det blir rena paradiset bara vi får sex timmars arbetsdag. Så är det naturligtvis inte, men förutom att det vore allmänt trevligt skulle bland annat följande kunna inträffa:

– Arbetslösheten minskas genom arbetsdelning.

– Demokratin stärks genom att folk får mer tid och ork att engagera sig utanför arbetsplatsen.

– Jämställdheten skulle öka genom att icke-avlönat arbete uppvärderas i förhållande till lönearbete.

– Produktiviteten kan öka genom skiftarbete, som gör att maskiner och lokaler kan användas mer effektivt, och genom att arbetskraften är mer koncentrerad och mindre sjuk och utsliten.

– Miljön blir bättre. Omställningen till ett kretsloppssamhälle ställer krav på egenarbete utanför kapitalets kontroll och konsumtionsbegär.

Det är intressant hur stat, kapital och den reformistiska arbetarrörelsen är fullständigt eniga om att arbetstidsförkortning skulle vara skadligt, när så många argument talar emot dem, och när dessutom en majoritet av befolkningen föredrar kortare arbetstid framför till exempel högre lön. Men så är det.

Det är en fråga om makt, menar SAC:s broschyr. Den långa arbetstiden är kanske inte alltid ekonomisk motiverad, men den är ett effektivt redskap för diciplineringen av befolkningen.

Det hela låter ju bra, men utan att bli gnällig skulle jag vilja rikta ett par invändningar mot broschyren.

Layoutmässigt är den en katastrof. Den är snygg och så, men man fattar inte att det är propaganda från SAC. På framsidan syns röda streckgubbar på svart botten, och texten "Någonting har inte hänt". Det är allt. När jag tog hem den till mig, åkte den i pappersinsamlingen tillsammans med reklamen. Turligt nog hann jag gräva fram den innan den slängdes ut.

Den antydda något överdrivna optimismen kring reformen. Visst, miljön *kan* bli bättre, arbetslösheten *kan* minska, demokratin *kan* stärkas och så vidare. Men det är väl inte så mycket som tyder på att det skulle ske utan andra, stora förändringar i samhället. Sex timmars arbetsdag *kan* till exempel faktiskt leda till att det blir *ännu* mer naturligt att det är kvinnorna som sköter hushållsarbetet, nu när hon har så mycket tid. Och så vidare.

Det är nu inget skäl att vara emot sex timmars arbetsdag. Det är ju trots allt lättare att göra allt hushållsarbete om man lönearbetar sex timmar i stället för åtta. Det kan dock vara bra att inte knyta allt för stora förhoppningar till en sådan reform. Det viktigaste är ju att det skulle göra livet drägligare, för nästan alla.

Och avslutningen på broschyren är bra. Tillräckligt kontroversiell är frågan för att vi inte ska kunna lita på att politikerna ska fatta besluten åt oss. Utan:

"Det gäller att ta saken i egna händer. Och att sätta kraft bakom kraven".

HENRIK ALM

Någonting har inte hänt. Gratis broschyr från SAC 1997. Beställ från SAC, Box 6507, 113 83 Stockholm.

Do It Yourself!

Vad är punk?

Är det en packad Sid Vicious med hakkors på tröjan som drar in stålar åt EMI? Eller när ungdomar för ut ett politiskt budskap med musiken och organiserar sig i oberoende nätverk som de själva tar ansvar för, helt enkelt gör det själv? Det sistnämnda står D.I.Y. – Do It Yourself – för.

Det finns tusentals olika definitioner, och de blir bara fler ju mer avlägset 1977 blir. Skatepunkare, kängpunkare, trallpunkare, anarkopunkare och så vidare – och alla föreslår de olika livsstilar. Men oavsett de små skillnaderna och den rent musikaliska inriktningen har man alltid kunnat skilja på två olika grenar inom punken. Båda har sitt ursprung i Malcolm McClarens kommersiella projekt Sex Pistols. Och båda inser att det är något fel med detta samhälle, men det är också här de skiljer sig åt. Där den första grenen säger "allt är skit – skit i allt" säger den andra "allt är skit – vi måste göra något".

Skillnaden i tankesätten kom med det engelska bandet Crass. De tog vara på vad punken stod för redan från början, till skillnad från de många andra banden som endast fanns till för att få visa upp sig i media och som försvann in i kommersialismen så fort det började lukta pengar. Crass sade redan från början att de skulle utgöra ett alternativ till musikbranschen på alla sätt och aldrig svika sina ideal. I och med att de genomskådade musikbranschen förstod de också hur rutten kapitalismen är. Insikt kom efter insikt, och Crass började sätta upp en flagga med ett inringat A bakom trummorna på sina spelningar. (Johnny Rotten hade förvisso ett anarki-a på sin tröja, men Sid Vicious hade också ett hakkors...)

Där den första grenen säger "allt är skit – skit i allt" säger den andra "allt är skit – vi måste göra något".

Gör det själv!

Punken hade redan visat att man inte behövde vara en skolad musiker för att spela in en skiva, men Crass betonade också att man inte heller behöver ha ett multinationellt företag för att sedan släppa den. För att ta ett enda exempel, så är skivbolaget EMI en del av Thorn-EMI koncernen, som även tillverkar kärnvapensystem och laboratorieutrustning för djurförsök.

Crass började ge ut sina skivor själva, och gav andra lika radikala band chansen på sitt bolag, till exempel Conflict, Poison Girls och Rudimentary Peni. De kunde inte förlita sig på skivbolag som skulle dra sig ur så fort "punkmodet" försvann, och ingen välgödd direktör skulle göra sig en hacka på deras slit.

Crass utvecklades till ett uttalat anarkistband. De arrangerade demonstrationer, aktioner och hade ständigt problem med repression från staten, polisen och fascister. Eran tog slut 1984, men de angav tonen för en hel rörelse, och antagligen skulle varken punken eller anarkiströrelsen se ut som de gör idag utan Crass.

DIY not EMI

Idag lever större delen av punken vidare i samma tradition. Förutsättningarna är inte riktigt desamma, punken var väldigt stor på slutet av 70-talet och början på 80-talet, men ändå finns idealen kvar. Över hela världen kryllar det av små obskyra skivbolag som släpper sina kompisars skivor som sedan säljs för en spottstyver av vad de stora bolagen tar ut, band som turnérar land och rike runt för endast reseersättning och fanzines som skriver om det hela.

Det kallas D.I.Y.-punk (Do It Yourself). Man gör det själv helt enkelt, tar makten över sig själv och sin situation. Och det är ju precis vad det handlar om, att vi måste få bestämma över oss själva, även när det gäller musiken vi spelar eller lyssnar på. Det är den här delen av punken som punkarna har skapat själva - och den har ingenting att göra med den våldsamma, aggressiva och destruktiva stereotypen som skapats i media. Men tyvärr har även många punkare lurats av den bilden.

En internationell subkultur

D.I.Y.-punken har en nära relation med anarkiströrelsen i hela världen. I många band återfinns aktivister inom antifascism, antisexism, djurrätt, miljökamp mm.

I Minneapolis i USA finns till exempel Profane Existence sedan 1989. Det är ett anarkopunk-kollektiv som ger ut en internationell resurstidning med politik och musik för punkare. De släpper också skivor och har ett eget tröjtryckeri. I Bradford i England finns ett autonomt center, The 1 in 12 club som fungerar på samma sätt.

Över hela världen finns kollektiv och andra grupper av människor (läs: punkare!) som strävar mot samma mål – en självständig, anar-

kistisk musikrörelse. I de senare numren av P.E. kan man t ex läsa scenrapporter från punkare i Finland, Chile, Turkiet, Portugal, Polen, ex-Jugoslavien och Brasilien.

I Sverige börjar det ta sig. Scenen har varit på ständig nedåtgång sedan mitten på 80-talet, men nu börjar det vända igen. I Göteborg finns till exempel Punk Mot Fascism, som tills alldeles nyligen hade ett eget hus där de ordnade spelningar. Detta är antagligen på grund av att många

utländska band varit här på turné på sistone, t ex Doom (England), State of Fear (USA), Oi Polloi (Skottland), Defiance (USA) och folk har blivit inspirerade av dem. Sedan är det nog också så att många är förbannade på att punken plötsligt blivit något av ett mode igen, då band som Green Day och The Offspring börjat klättra på listorna. Och det är ju inget fel, om folk politiserar sig när de blir arga!

Tänk globalt, agera lokalt!

När en punkscen uppstår lokalt någonstans är det oftast så att den organiseras runt några band, ett spelställe eller dyl. Sedan växer den, kontakter knyts till andra städer och sedan till andra länder i och med att folk skickar brev, skivor, tidningar o dyl till varandra. Många band behöver inte ens ha släppt en skiva för att kunna turnéra runt en hel kontinent, allt man behöver är kontakt med folk som kan fixa spelningar i sina hemstäder och ett fordon att resa i. Många band har också turnérat på Interrail-kort. På det sättet har en internationell, radikal subkultur byggts upp.

Man måste väl tillägga att det också finns många som inte är så där väldigt medvetna, men det faktum att det är ungdomar som organiserar sig själva i nätverk, lokalt och globalt, utan att gå multibolagens ärenden kvarstår ändå.

Snobberi undanbedes

1994 öppnade Profane Existence också en arbetarägd butik, där frivilliga ställer upp och jobbar för att det ska bli lättare för nya och gamla punkare som inte har en massa kontakter att få tag på billiga och bra skivor. Och detta är ju jätteviktigt! För många nyblivna punkare känns det nog ofta som om det finns en elit som har alla kontakter och vet var man får tag på bra punk, eftersom den mesta försäljningen sker per postorder.

Erfarna punkare ofta är dåliga på är att ta ansvar för mindre erfarna punkare, de tycker ofta att det är lite töntigt och jobbigt. Detta är inte alls bra, för om man tycker att man blir dåligt mottagen i det politiskt medvetna gänget är det ju väldigt lätt hänt att man hamnar i det andra gänget, där den sociala toleransnivån är högre, men där det också finns stora problem med våld, droger, rasism, sexism och mycket annat.

Svikare

Många sk alternativa band med revolutionära budskap har sålt sig till multinationella skivbolag, och oftast gör de det med förevändningen att de vill nå ut till fler människor. Det är ju en fin tanke, men faktum kvarstår att skivbolaget gör sig en rejäl hacka på kuppen medan skivköparen blir ruinerad. Dessutom är det väldigt lätt att man inskränker det revolutionära budskapet till trendig populärkultur.

Och alla vet ju hur det är med trender – de är borta efter ett halvår.

KENKO

D.I.Y.-punk-resurser:

Profane Existence magazine
c/o Jukka Karihtala / PL 21 / 90530 Oulu / FINLAND
20 kronor inkl. porto.

Elderberry Records (postorder, skicka ett frimärke för katalog)
c/o Hakeskog/Karlsson / Hermansvägen 94 KV / 554 53 Jönköping
eller:
http://home1.swipnet.se/~w-17498/index.htm

Your Own Jailer Records (postorder, skicka ett frimärke för katalog)
c/o Jutila / Marmorvägen 14 B / 752 44 Uppsala

Finnrecords (postorder, skicka ett frimärke för katalog)
c/o Juho / Vasavägen 19 B / 633 56 Eskilstuna
eller:
http://www4.torget.se/users/j/jarijuho/

Vad tycker vi om det här med staten egentligen???

Redaktionen ger sin syn på saken.

Ju mer du tror på gud desto mindre tror du på dig själv. Sak samma med staten. Ju mer du tror på staten desto mindre tror du på dig själv, dina medmänniskor – ja, samhället helt enkelt.

För stat och samhälle är inte samma sak. Staten är de priviligierades institution och samhället är alla Sveriges medborgare tillsammans. Inte så många kommer idag på tanken att säga – "Staten, det är du och jag".

Den moderna staten blev en nödvändighet när det kapitalistiska klassamhället uppstod för några hundra år sedan. Staten behövdes för att legitimera och administrera den nya borgarklassens intressen. Administrationens huvudsyfte var och är fortfarande idag att skydda den privata äganderätten, vilket staten gör med sitt "rättsväsendes" lagar, sina torpeders – polisens och militärens – råa våld och sina för alla olydiga skapade förvaringsplatser – fängelserna.

Ytterst litar staten till våldet för att få som den vill. Det får vi aldrig glömma. Polis och militär är de "hårda funktioner" som träder i kraft när samhällets, det vill säga folkets, motstånd mot förtrycken ökar. När statens "mjuka funktioner", som sjukvård, sociala skyddsnät, skolan (där den formar våra tankar), inte räcker till för att lugna protesterna mot de sociala orättvisorna.

För att lyckas rättfärdiga staten inför folket lutade och lutar man sig mot nationalismen. Nationalismen är statens och borgarnas ideologi, eftersom den samlar människor med olika intressen i en falsk gemenskap. Om enväldet var av Gud instiftat, så sägs den moderna staten fortfarande "representera" folkviljan, via parlamentarismens och klassamarbetets institution nummer ett, riksdagen. Typ: Alla vi svenskar har i grunden gemensamma intressen, det spelar ingen roll om efternamnet är Wallenberg eller Svensson. I riksdagen möts man för att tillsammans ordna det hela rent praktiskt.

Båda förklaringarna, enväldets såväl som borgarstatens, suger lika mycket.

Överallt där det funnits politisk makt, så har den skyddat de priviligierade – rika, vita män och andra högstatus-grupper. Om enväldet skyddade den feodala adeln, så tillhör den moderna staten aktieägarna, spekulanterna och handelsmännen. Varje tid och klassamhälle har sin politiska organisering.

Federalism istället

Och lika lite som det politiska enväldet skulle passa den kapitalistiska ekonomin, lika litet skulle den politiska parlamentarismen och staten passa en frihetligt socialistisk ekonomi, eftersom staten är ett maktinstrument som centraliserar beslutsrätten till allt fler områden på lägre nivåers bekostnad, som tillåter representanter som inte är direkt avsättningsbara, som inte behöver några mandat från de som valt dem, och som väljs från politiska partier som nästan ingen är med i längre.

Till en början tillhörde det socialismens ABC att staten skulle bort. Men ganska snart började såväl reformistiska socialdemokrater som revolutionära kommunister att vackla. Staten skulle inte försvinna på en gång, utan i ett senare skede. Men ju mer socialdemokraterna engagerade sig i det borgerliga samhället ju mer försvann idén, välfärdstaten blev ett mål i sig. De auktoritära kommunisterna som ville ta över den borgerliga staten för att krossa borgarna, började redan efter några år att prata om sovjetstaten. All makt åt sovjeterna blev till all makt åt partiet/staten.

Mot både envälde och borgerlig parlamentarism ställer vi federalismen. Federalismen är en blandning mellan central samordning och decentralisering av politiska ansvarsområden. Federalismen till skillnad från staten bygger på fri sammanslutning, federalismen till skillnad från staten tillåter inte att en liten klick människor beslutar över miljoner andra och federalismen till skillnad från staten skickar inte order och befallningar.

Federalismen menar att besluten ska tas på så låg nivå i samhället som möjligt, beslutsområden ska decentraliseras nedåt så att besluten i största möjliga mån tas av de som berörs av dem. Allt för att minska det centrala beslutsområdet och det antal funktioner som den centrala instansen har.

Det handlar alltså inte främst om att ha fler folkomröstningar i varje fråga eller fler kongresser. Utan det handlar om att decentralisera bort så mycket som möjligt från den centrala nivån. Fler beslut kan tas lokalt eller i samarbete mellan till exempel två kommuner.

Missväxten staten har en rakt motsatt inre logik och dynamik, som på alla sätt går emot den revolutionära kampen för federalism. Staten, som allt ogräs, förökar sig hela tiden, blir större och större och tar över fler och fler funktioner från andra samhälleliga kollektiv och individer.

När EU ersätter de nationella statsapparaterna så minskar inte statens funktioner, istället lägger den sig i mer och mer av det sociala livet. Det är industriella strukturanpassningar som ska genomföras, arbetskraft som ska flyttas och gurkor som ska vara utformade på exakt samma sätt.

Den maktgalna staten

Staten vill vara gud. Staten vill vara allvetande. Staten vill vara allenarådande. Och staten skiter precis som gud i vanligt folk när det kniper.

Fast ibland kan det verka tvärtom. Dagens politiker låtsas som om de delegerar politiska beslut nedåt i samhället. Men det spelar ingen roll vilket område det gäller så är det lögn. De ekonomiska ramarna för besluten är redan satta längre upp i hierarkien, hos den svenska staten eller allt mer hos det nyliberala EU med sina ekonomiska krav inför EMU. De lägre nivåerna får bara besluta över vad de ska skära ned på. De får bara administrera förtrycket åt staten och bakom den: kapitalet.

En sådan här maktgalen stat finns det, som ni alla fattar redan, ingen plats för i ett frihetligt socialistiskt samhälle. Såväl kapitalism som stat ska bort.

Med vad händer då om pappa staten försvinner?

Borgarna har svaret klart: "utan lagarna, fångknektarna, domarna och straffanstalterna skulle alla människor råka i öppen strid med varandra. Människan skulle på nytt bli ett vilddjur".

Men det är tvärtom. Staten avmoraliserar oss. När det finns lagar behöver du själv inte ta ansvar för dina handlingar, åker du dit spelar det roll, åker du inte dit spelar det ingen roll. Som Bob Dylan en gång sjöng, "to live outside the law you have to be honest" – för att kunna leva utanför lagen måste du vara ärlig.

Staten exproprierar den inneboende vilja till inbördes hjälp som varje människa har eftersom hon/han inte bara är en individ utan också en social varelse, som verkar tillsammans med andra människor. En inbördes hjälp som existerar trots att staten gör allt för att ersätta dessa sociala band och själv bli oumbärlig, som existerar trots att kapitalet gör allt för att få oss att tro att vi bara kan lita på oss själva.

I själva verket framkallar staten och kapitalet den största delen av den oordning och kaos som råder i dagens samhället.

Mycket av det som kallas brott idag, mycket av den frustration som dagens orättvisa och repressiva samhälle skapar, kommer inte att finnas i ett klasslöst, ickesexistiskt och ickerasistiskt samhälle.

I det frihetligt socialistiska samhället vaknar och uppmuntras solidariteten och den inbördes hjälpen mellan människor. ★

❀ **SOMMARLÄSNING** ❀ **Utdrag ur Kristoffer Leandoers *Flipperspelaren***

FOTO: LARS GRÖNWAL

Kristoffer Leandoer.

Terror är nyckfullheten upphöjd till lag

I Kristoffer Leandoers roman *Flipperspelaren* (Norstedts 1996) möter vi ett stycke nutidsmänniskor som pendlar mellan flipperspelande och sprängande av TV-master som det smartaste sättet att överleva/göra motstånd på i det tidiga 90-talets mediala tvålopera.

Trots att boken havererar politiskt mot slutet – motstånd lönar sig inte längre och odlandet av den egna trädgården tycks vara det enda som återstår – så innehåller boken en del lysande passager.

Som ett effektivt försvar mot folkhemsromantik i dessa tider av kapitalistisk privatiseringsiver, och som en påminnelse om att det vi kämpar för är en självförvaltad socialism och inte någon auktoritär statssocialism, publicerar vi här ett utdrag om TERRORNS och STATENS väsen. Leandoer utgår ifrån Josef K., huvudperson i anarkisten Franz Kafkas skräckskildring av byråkratins terror, *Processen*.

Terror är det som händer Josef K: han vet att han är dömd men inte för vad, han vet att domen kommer att falla och straffet utmätas, men inte vilken dom och inte vilket straff – inte vilken domstol, inte vilken domare, inte vilken bödel och inte vilken schavott. Terror är att vara utlämnad på nåd och onåd. Terror är vad HERREN i Gamla Testamentet utsätter sitt folk för – och kräver deras kärlek i gengäld.

En terrorregim är alltså en regim som förbehåller sig rätten att ändra reglerna – som Abrahams Gud gjorde när Abraham väl visat sig beredd att offra Isak – alltså är nåden ett av terrorns effektivaste verkningsmedel. Terror är nyckfullheten upphöjd till lag: man vet att något obehagligt kan hända – men inte när, eller ens om, det kommer att hända. Den som utövar terror mot en människa härskar alltså även i sin frånvaro över denna människa – under varje dygnets timme, i varje jordens hörn. Terror är när man inte längre äger sitt eget liv, går omkring med det som en biltjuv och när som helst fruktar att bli avslöjad. Man vet bara att man är dömd – och eftersom man är dömd måste man ha befunnits skyldig. Men till vad? Svaret är en axelryckning: Å, det vet du nog bäst själv. Terror är när man tvingas börja rannsaka sig själv. Terror är när man vänjer sig vid att se sig själv med *deras* ögon.

Terror är inte så olikt kärlek.

Var och en som haft med myndigheter att göra, alltså var och en, vet att deras anspråk på medborgarna *när det kommer till kritan* är totalt; heltäckande. Varje gång du passerar en gräns kan tulltjänstemannen om han så önskar söka igenom inte bara dina privata tillhörigheter utan även din person ända upp i din slutmuskel. Det är hans rätt, din person är för tillfället hans egendom. Och du kan aldrig säkert veta om han kommer att begagna sig av sin rätt eller ej. Han gör det nästan aldrig, men han *kan* göra det: och du vet att han kan. Varje gång du deklarerar din inkomst kan skattemyndigheterna begära in dina kvitton; de kan begära in bevis på att du verkligen varit på de platser och köpt de saker som kvittona gäller. De kan genomsöka din lägenhet, kontrollera din bil. De gör det nästan aldrig, men de *kan* göra det: och du vet att de kan. Varje gång du ringer dig sjuk kan försäkringskassan ringa hem till dig och kontrollera att du verkligen är sjuk; de kan låta bli att ringa först och plötsligt stå där utanför din dörr. De gör det nästan aldrig, men de *kan* göra det: och du vet att de kan. Varje gång du kör din bil kan polisen stanna dig var som helst och göra en flygande besiktning; de kan kräva några milliliter av ditt blod. De gör det nästan aldrig, men det *kan* göra det: och du vet att de kan. När som helst kan i stort sett vem som helst, vilken kretin som helst om ämbetet är det rätta, kräva dig på ditt blod, ditt hem, dina papper, dina smutsiga underkläder, din analöppning.

Behöver man verkligen vara psykotisk; behöver man verkligen väga fyrtiofem kilo; behöver man verkligen vara suicidal, för att uppleva detta tillstånd – som delas av *alla* medborgare i *alla* stater – som ett tillstånd av terror?

Och – för att indirekt göra denna text till ett fall för åklagarämbetet (=uppvigling) – behöver man verkligen vara psykotisk för att vilja skicka tillbaka detta tillstånd till dess ursprung?

Adressaten okänd, retur till avsändaren. Rave on, John Donne, rave on.

Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF), är en anarkosyndikalistisk ungdomsrörelse vars mål är att förverkliga den frihetliga socialismen. Under denna övergår produktionsmedlen i allas ägo och förvaltas av de arbetande.

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet (utdrag ur SUF:s principförklaring)

SUF är emot alla förtryck. Alla människor är lika värda och därför har ingen människa rätt att bestämma över någon annan. Alla samhällssystem och ideologier som förutsätter att en grupp människor skall styra en annan leder därför till förtryck. SUF kämpar emot dessa och är för ett helt jämlikt samhälle.

Det borgerliga demokratibegreppet är begränsat till det politiska livet. Den centralisering som en stat innebär, har gjort att man inte heller där har uppnått någon acceptabel demokrati. SUF vill ersätta den partipolitiska parlamentarismen med en verklig federalistisk demokrati som också innefattar de ekonomiska, industriella och kulturella områdena. Trots att vi inte erkänner lagarnas auktoritet inser vi att de vunna demokratiska fri- och rättigheterna måste försvaras och utvecklas.

SUF ser den direkta aktionen som medlet för att förändra samhället och levnadsvillkoren. Endast därigenom kan det självansvar utvecklas som är socialismens förutsättning.

Liksom det frihetligt socialistiska samhälle som syndikalisterna vill skapa, är även SUF uppbyggt efter den federalistiska principen. Denna innbär att alla som berörs av ett beslut har rätt att delta i det. Ingen får dock, i organisationens namn, handla i strid med gemensamt fattade beslut.

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 6507
113 83 Stockholm
tel: 08-15 58 57
suf_sog@hotmail.com

SUF:s Internationella Kommitté
(Kontaktas via Halmstads FASA)

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS, Sysslomansgatan 13, 753 11 Uppsala. Tel: 018-69 46 89

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1, 903 31 Umeå. Tel: 090-12 100. E-post: suf_ume@hotmail.com

SUF-Göteborg
c/o Syndikalistiskt Forum, Heurlins Plats 15, 413 01 Göteborg. Tel: 031-711 23 04. E-post: suf_gbg@hotmail.com

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS, Bergsundsgatan 10 nb, 117 37 Stockholm. Tel: 08-658 62 69 E-post: suf_sthlm@hotmail.com WWW: www.geocities.com/CapitolHill/4811

Anarkosyndikalistisk Ungdom (ASU)
Box 633, 801 27 Gävle. Tel: 026-61 92 77

Borås Ungsyndikalister (BUS)
Box 242, 503 09 Borås.

SUF-Lund
c/o Wapiti, Bunkern Sankt Jörgens Plats, 224 60 Lund. E-post: suf_lund@hotmail.com WWW: www.members.tripod.com/~suf_lund

Falu Ungsyndikalistiska Klubb (FUSK)
c/o Falu-Korsnäs LS, Trotzgatan 32-34D, 791 71 Falun. Tel: 023-26 354

Revolutionära Unga Syndikalister (RUS)
c/o Västerås LS, Norra Ringvägen 28, 722 15 Västerås. Tel: 021-13 26 87 E-post: suf_aros@hotmail.com WWW: ww.geocities.com/capitolhill/lobby/2722

SUF-Alingsås
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Sandviken
c/o Sandvikens LS, Box 246, 811 23 Sandviken. Tel: 026-25 90 09

Fria Radikaler i Karlstad (FRIK)
c/o Karlstads LS, Brogatan 14, 654 60 Karlstad Tel: 054-21 64 90

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS, Box 1009, 600 40 Norrköping. Tel: 011-13 18 55

SUF-Kungsbacka
sufkba@hotmail.com (Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika. Tel: 0570-103 07 E-mail: suf_arvika@hotmail.com WWW: www.geocities.com/CapitolHill/lobby/2804/

Halmstads FASA av SUF
c/o Sundance, Klammerdammsgatan 5, 302 42 Halmstad. Email: suf_hstd@hotmail.com WWW: www.geocities.com/CapitolHill/5208

SUF-Karlskrona/Björkholmen
Box 18, 371 21 Karlskrona. E-post: suf_kna@hotmail.com WWW: www.geocities.com/CapitolHill/3734/

SUF-Malmö
c/o Malmö LS, Box 17575, 200 10 Malmö. Tel: 040-12 61 78

Propaganda-Ljungby
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Jönköping
c/o Jönköpings LS, Box 190, 551 13 Jönköping. Tel: 036-12 62 36

Oskarshamns Anarkosyndikalister (OAS)
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

På dessa orter finns det kontaktadresser:

SUF-Luleå
Box 11078
976 27 Luleå
tjengcore@hotmail.com

SUF-Sundsvall
c/o Östra Medelpads LS
Box 357
851 05 Sundsvall

SUF-Östersund
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Eskilstuna
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Örebro
c/o Örebro LS
Sturegatan 6B nb
702 14 Örebro
tel: 019-10 60 65

SUF-Gislaved
suf_gislaved@hotmail.com
www.geocities.com/capitolhill/8865 (Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Ulricehamn
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Kalmar
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

Syndikalistisk Ungdom Botkyrka (SUB)
c/o Botkyrka LS
Box 113
145 01 Norsborg

PRENUMERERA!

Tji fick ni som inte redan har börjat prenumerera! Nu har vi höjt priset för en sex-nummersprenumeration till 80 kr. Men med tanke på att vi i höst kommer att höja lösnummerpriset, är det fortfarande en högst lönande affär. Använd talongen, eller sätt in stålarna på Direkt Aktions PG 64 99 67 - 7

- ☐ Jag vill prenumerera på D.A. 6 nr 80 kr.
- ☐ Jag vill ha mer information om SUF
- ☐ Jag vill beställa följande gamla nr .... för 10 kr st. inkl. porto.

NAMN ____________________

c/o ____________________

GATA ____________________

ADRESS ____________________

TELEFON ____________________

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM